

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Alcibiades

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

illum itaque rectè senfisse patriæ casus testantur, hunc resp. præclarè gesta arguit longè lateque errasse. Et sane cladè accipere nec opinantem, & rerum prosperè gerendarum corrumpere diffidètia occasionem, par ducis est delictum: quippe vna temeritatem gignit & eripit audaciam imperitia. Hætenus de rebus bellicis. Domi magna fuggillatio Periclis bellum fuit, cuius ille dñi reluctatur nimium Lacedæmonijs, dicitur autor fuisse. Equidem nec Fabiū Max. censuram fasces submissurū Pœnis fuisse, imo fortiter se pro imperio in discrimen demissurum. Fabij tamen erga Minutium moderatio & lenitas, factionem aduersus Cimonem & Thucydidem Periclis coarguit, egregios viros & ab optimatibus stantes, quos in exilium egit. At certe opes & potentia maior Periclis: quare nemini vlli permisit imperatori malis consilijs remp. labefactare. solus illi elapsus Tolmides vi eum reiecit. Cæterum hic in Bœotios incurrit, reliqui summæ eius potentiæ cessere, & ad arbitrium se eius accommodauerunt omnes. Fabius fuit ipse quidem prouidus, nec vsquam incurrit, sed cohibendorum cæterorum potestate apparet eum fuisse imparem. neque enim Romani, si tantū Fabius apud ipsos, quantum Athenis Pericles, polluisset, in tantas incidissent miseras. Iam inuictum à pecunia animū, hic ab offerentibus nihil capiendo, ille multa largiendo egentibus, dum redemit suis nummis captiuos, demonstrauit. Non fuit hæc ingens summa tamen, sed ad sex talenta. Pericles, difficile dictu, quantum quæstus & munerum consequi à socijs & regibus occasione potentiæ suæ quum potuisset, præstitit se abstinentissimum. Opificiorum quidem certè mole, templorumq; atque ædificiorum substructionibus, quibus Athenas exornauit Pericles, cuncta quæcunque ante Cæsares Roma habuit ornamenta haudquaquam sunt conferenda, sed longè lateque, sine vlla comparatione, magnificentia & nobilitate præ his obtinent illa primas.

Σὺν Ἀθῆναις, ὅτε ἀξιότιμον ὁμοῦ παύσασθαι τὰ πρὸς τῶν Καθάρων φιλοτιμήματα. Ἡ Ῥώμης τὸ εὐχόμενον, ἀλλ' ἔξοχόν τι πρὸς ἑαυτὴν καὶ ἀσύγκριτον ἢ τούτων ἔχει μεγαλοπύργια καὶ μεγαλοπρότερα ὅσα ἔσονται.

ὥστε τὰ μὲν τὰ πλάσματα τῆς πατρίδος μὲν τὴν ἐπιχειροῦν ἐγὼ, τὸν δ' ὑπὸ τῶν καταρθωμάτων ἐλέγχεται τὸ τμήτος ἐσφραγισμένον. ἴση δὲ ἀμύρτια φραττηρῶν, κακῶς πεπεσῖν μὴ προσδοκῆσαντα, καὶ καταρθώματος καὶ ἀπιστίας προσέδοται. μία γὰρ ὡς εἰκοι ἀπειρία, καὶ θράσος γῆρας, καὶ θράσος ἀφαιρείται. τῶν δὲ πρὸς τῶν πολεμικῶν. τῆς δὲ πολιτείας μέγα μὲν ἔκκλημα τὸ Περικλέους, ὁ πόλεμος. λέγεται γὰρ ἐπακτὸς ὑπὸ ἑκείνου γῆρας, Λακεδαιμονίους εἰσαντος μὴ ἐνδοῦναι. δοκῶν δ' ἡμῶν, μὴδ' αὖ Φάβιον Μάξιμον ἐνδοῦναι πικραρχηδονίους, ἀλλ' ἄλλοις ὑποστυφῶν τὸν ὑπὸ τῆς ἡγεμονίας κίνδυνον. ἡ μὲν τοὶ πρὸς Μινουάκιον ὅτι πεικῆτα τὸ Φάβιον καὶ προσότης ἐλέγχῃ τὸν πρὸς Κίμωνα καὶ Θουκυδίδω σασιασμόν, ἀνδρας ἀγαθοὺς καὶ ἄριστοκράτους, εἰς φυγὴν ὑπὸ αὐτῶν καὶ ὑφ' ἑαυτῶν ἐκπεσόντας. ἀλλ' ἡγε δὲ διώαμις μείζων ἢ τῶν Περικλέους καὶ ὁ κράτος. ὅθεν οὐδὲ δῆλον εἶα σεν ἐνδοῦσ' ὑχῆσαι τῇ πόλει κακῶς βουλοσάμενον φραττηρῶν, ἀλλ' ἡ μόνος αὐτὸν ἐκφυγῶν Τολμίδης καὶ διωσάμενος βία, προσέτασε Βοιωτοῖς. οἱ δὲ δῆλοι προσεπήντο καὶ κατασχισμοῦ το πῶντες εἰς τὸ ἑκείνου γνώμην ὑπὸ μεγέθους αὐτῆς τῆς διωάμεως. Φάβιος δ' ὅ κατ' αὐτὸν ἀσφραγῆς ὦν καὶ αἰαμύρτητος, ὅτι πρὸς τὸ καλύφει ἑτέροις ἀδύνατω φαίνεται λήπορμος. οὐ γὰρ δὴ πρὸς αὐτῶν συμφοραῖς ἐχρήσαντο Ῥώμαιοι, Φαβίου παρ' αὐτοῖς ὅσον Ἀθῆναισι Περικλέους δυναθέντος. καὶ μὲν πῶν γὰρ πρὸς χρέματα μεγαλοφροσύνη, ὁ μὲν, τὰ μὴδὲν λαβῆναι τῶν διδόντων, ὁ δ' ὅτι τὰ πρὸς ἑαυτὸν πολλὰ τοῖς δεομένοις, ἐπεδείξατο, λυσάμενος τοῖς ἰδίους χρήμασι τοῖς ἀρχμαλώτοις, πλὴν τούτων μὲν οὐ πολὺς ἔσθ' ἄλλοις, ἀλλ' ὅσον ἔξ' αὐτῶν. Περικλῆς δὲ ὅτε αἰίσως εἶποι τις ὅσα καὶ τῶν συμμάχων καὶ βασιλέων ὠφελῆσαι καὶ προσεπείθεσθαι παρὸν, τῆς διωάμεως διδούσης, ἀδωρότατον ἑαυτὸν καὶ καταρῶν τὸν ἐφύλαξεν. ἔργων γὰρ μὴν μεγέθους καὶ ναῶν, καὶ κατασκευῶν οἰκοδομημάτων, ὅτε ὦν ἐκόσμησεν ὁ Περικλῆς καὶ ἑαυτὸν τῶν ἀσφραγῆς, ἀλλ' ἔξοχόν τι πρὸς ἑαυτὸν.

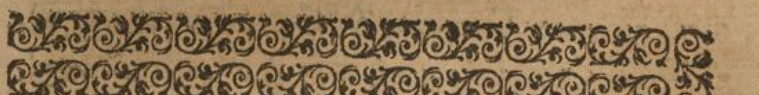

PLUTARCHI
vita comparata

ALCIBIADIS ET C. MAR-
CII CORIOLANI.
ALCIBIADES.

ALCIBIADIS origo ex alto ducta autorem habere Euryfacem Aiacis filium putatur. Materna stirpe Alcmeonides fuit ex Dinomache Megaclis filia genitus. Pater eius Clinias, triremi suo instructa impendio, ad Artemisium magna laude depugnauit, post ad Coroneam cecidit in prælio aduersus Bœotios. Tutores Alcibiadis fuerunt Pericles & Ariphron, Xanthippi filii propinqui eius. Ferunt non immerito Socratis benevolentiam & amicitiam haud parum ei momenti attulisse ad gloriam, siquidem Nicias, vel Demost. vel Lamachi, vel Phormionis, vel Thrasymbuli, vel Theramenis,

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
Βίοι παράλληλοι

Ε ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΚΙΟΥ
Γ. ΚΟΡΙΟΛΑΝΟΥ.
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ.

Ο Αλκιβιάδου γένος ἀναθεν Εὐρυσάκειον τὸ Αἰαντα ἀρχηγὸν ἔχον δακτύλῳ τῶν ὀμῶν Αλκμαωνίδης υἱός, ἐκ Διονυσίας γατρῶν τὸ Μεγακλέους. ὁ δὲ πατήρ αὐτῆς Κλενίας ἰδιοσόλῳ τετραπύλῳ Ἀρτεμῖσιον ἐνδοξὸς ἐναυμάχῃσεν ὑπερῶν ὅ Βοιωτοῖς μαχόμενος πρὸ Κορώνης ἀπέθανε. ὁ δὲ Αλκιβιάδου Περικλῆς καὶ Αἰφρων οἱ Ζαῖθιππου, προσήκων ἡ Palmer. τες καὶ γένος, ἐπέβησαν. λέγεται δὲ οὐ κακῶς ὅτι τῆς Σωκράτους πρὸς αὐτὸν δυνάμει καὶ φιλίας οὐ μικρὰ πρὸς δόξαν ἀπέλαυσεν, εἶγε Νικίου μὲν καὶ Δημοσθένους καὶ Λαμαχῶν καὶ Φορμίωνος, Θρασυβούλου τε καὶ Θρασυμῶντος,

ἔπιφαιδὸν αἰδραὶν ἡμοδρώων κατ' αὐτῶν, ὁ δὲ οὐδὲν ἡμί-
 τηρ ὀνόματος τέτρωκεν. Ἀλκιβιάδου δ' καὶ τίτλου, γῆρος
 Λάκωνας, Ἀμυκλῶν ὄνομα, καὶ Ζώπυρον παιδαγωγὸν ἰ-
 σμηνῶν, ὃ μὲν Ἀντιθένης, ὃ δὲ Πλάτων ἰσόρηκε. καὶ ἐμὲ
 οὖν τῶν κέλμοις Ἀλκιβιάδου ὁσδὲν ἴσως δὲ λέγειν, πλὴν
 ὅτι καὶ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάση σπουδῇ ἤσαν
 τῇ ἡλικίᾳ καὶ ὥρα τῆς σώματος, ἐχέσμοι καὶ ἡδυν παρέχον.
 οὐ γὰρ (ὡς Εὐριπίδης ἔλεγε) πόρτων τῶν κελῶν καὶ ὁ με-
 τ' ὅπως κελὸν ἔστιν, ἀλλὰ τῶν Ἀλκιβιάδου ὀλίγων ἀλ-
 λων δι' ἑφύται καὶ ἀρετῶν σώματος ὑπῆρξε. τῆ δὲ φωνῇ καὶ
 τῶν βραυλοτήτων ἐμπαρέψατο λέγεισι, καὶ τῶν λέγων παλαιό-
 τητα ὡς ἀρετῆν, ἄρῃν ἔπιπελοῦσαν. μέμνηται δὲ καὶ Ἀριστο-
 φάνης αὐτῆς βραυλοτήτος ἐν οἷς ἐπισκώπτει Θεῶρον, εἰπὶ
 Ἀλκιβιάδης εἶπε πρὸς με βραυλίστες, Ὁ λῶς Θεῶρον;
 τί μὲ κεφάδιον κέλαχος ἔχει. Ὁ βῶς γε τῶν Ἀλκιβιάδης ἐ-
 βραυλίστε. καὶ Ἀρχιππος τ' ἦν τῶν Ἀλκιβιάδου σκώπτων,
 Βαδίζε (Φησὶ) Ἀρχιππος, τοῖμα πῶν ἔλκων, ὅπως ἐμ-
 φερῆς ὡς πατρὶ μάλιττα δόξεν εἶναι; κλαύσαν χεῖρ' ἐπέτα τε
 καὶ βραυλίξεται. ὃ δὲ ἦτος αὐτῆς πολλὰς μὲν ὕφερον (ὡς εἰ-
 κῆς) ἐν πρῶτασι μεγάλοις καὶ τύχαις πολυέποισ ἀνο-
 μοιότητάς καὶ πρὸς αὐτὸ μεταβολὰς ἐπέδειξατο. φύσει δὲ
 πολλῶν ὄντων καὶ μεγάλων παθῶν ἐν αὐτῷ, ὃ φιλόφρον ἰ-
 σχυρότατον ἦν, καὶ τὸ φιλόφρον, ὡς δὴ λὸν ἔστι τοῖς παιδι-
 κῆς ἀπομνημονόμασιν. ἐν μὲν γὰρ ὡς παλαιῶν πεζογράφος,
 ὡς τῶν μὴ πεσεῖν ἀναγαγὼν πρὸς τὸ σῶμα τὰ ἀμμοῦσα ὡς
 πεζογράφος, οἷος ἦν Ἀρχιππος καὶ χεῖρας. ἀφέντες δὲ τὰ λα-
 βῶν ἐκείνου, καὶ εἰ πόντος, Δάκνης ὡς Ἀλκιβιάδης κατὰ πρῶ-
 τὰ γυμνάσιον. Οὐκ ἔγωγε, (εἶπεν) ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες. ἐπὶ δὲ
 μικρὸς ὢν ἔπαυζεν ἀτραγάλους ἐν ὧν φενοπῶ. τῆς δὲ βο-
 λῆς καὶ ἀκροῦσις εἰς αὐτὸν, ἀμμοῦσα φορτίων ἐπέτα. πρῶτον δὲ
 μὲν οὐκ ἐκέλευε πρὸς μείναι τὸν ἀγρὸν τῶν ζῴων. ὑπέπιπτε
 γὰρ ἡβολὴ τῆ παρῶν τῆς ἀμμοῦσης. μὴ πρὸς μὲν οὐδὲ ἀ-
 γρῶν, ἀλλ' ἐπαγρῶν, οἱ μὲν δὲ οἱ παῖδες διέσχον, ὃ δὲ Ἀλ-
 κιβιάδης καταβδῶν ἔπαυσε πρὸς τῶν ζῴων, καὶ πρὸς
 τῆς αὐτοῦ, ἐκέλευε οὐτως εἰ βούλεται διεξελθεῖν, ὡς τε
 τὸ μὲν ἀνδρῶν ἀνακροῦσαι τῶν ζῴων ὀπίσω, δεῖσαι τῶν, τῶν
 δὲ ἰδοῦναι ἐκπλαγῶναι μὲν βούης καὶ σπουδαμῆν πρὸς
 αὐτοῦ. ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ μὲν τῶν ἦκε, τοῖς μὲν δὲ οἱς ὑπῆκουσε
 διδασκάλους ἐπιεικῶς, ὃ δὲ αὐτῶν ἐφθῶν ὡς ἀγρῶν καὶ
 ἀνελδύπερον. πλήρ' ἔσθ' μὲν γὰρ καὶ λύρας χεῖρ' ἔσθ' ὡς
 οὔτε γῆμας οὔτε μορφῆς ἐλδύπερον ἀρεπούσης Ἀρχιππος
 ἔσθ' αὐτοῦ, αὐτοῦ δὲ φουστῶντος ἀνδρῶντος σῶματι, καὶ τοῖς σπουδαμῆν
 ἀν' ἑαυτῶν, μολὶς Ἀρχιππος τῶν πρὸς αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τῶν μὲν λύ-
 ραν ὡς χρωμῶν συμφορῆς ἔσθ' αὐτῶν καὶ σπουδαμῆν, τὸν δὲ αὐ-
 λὸν ἐπισκώπτειν καὶ ἀποφραγῆν ἐκείνου τῶν τε φωνῶν καὶ
 τὸν λόγον ἀφαιρούμενον. Αὐλείτωσαν οὖν (εἶπεν) Θεῶρον
 παῖδες. οὐ γὰρ ἴσασιν Ἀρχιππος τῶν μὲν τῶν Αἰωνοῖς
 (ὡς οἱ πατέρες λέγουσιν) ἀρχιππος Αἰωνοῦ καὶ πατρῶος
 Ἀπόλλων ἔστιν ὢν ἡ μὲν ἔρριπτε τὸ αὐλὸν, ὃ δὲ καὶ τὸ αὐλη-
 τῶν ὄξεδ' ἔρε. Ἰαυτὰ παῖδων ἄμα καὶ σπουδαμῶν ὃ Ἀλκι-
 βιάδης, αὐτὸν τε τῶν μαθημάτων ἀπέσπασε καὶ τοῖς δὲ οἷς.
 ταχὺ γὰρ διήλθεν ὁ λόγος εἰς τοῖς παῖδας, ὡς δὲ ποῖων ὃ
 Ἀλκιβιάδης βδελύττοιο τῶν αὐλητικῶν, καὶ χλωδῶσι
 τοῖς μαθηταῖοντα. ὅταν ὄξεδ' ἔρε καμῆν τῶν ἐλδύπερον Ἀρχιππος, καὶ πρὸς
 ἑαυτῶν ἄνθρωπος λαοδραίας γέγραπται, ὅτι παῖς ὢν ἐκ τῆς οἰκίας ἀπέδρα
 πρὸς Δημοκράτη πινὰ τῶν ἑραστῶν.
 Βουλαμῶν

A illustrium illius ætatis virorum, horum inquam
 nullius ne mater quidē vilius est scriptis nominata.
 Alcibiadis verò etiam nutricē Lacænam natione,
 nomine Amyclā, & Zopyrū nouimus pædagogū,
 quorum huius Plato, illius Antisthenes meminit.
 De venustate Alcibiadis formæ nihil fortasse re-
 fert dicere, nisi quod & puerum & adolescētem &
 virum cum omni efflorescens ætate corporis & ar-
 ticulari amabilem reddidit & iucundum. Neque
 enim (vt Euripides dixit) omnium pulchrorum etiam
 pulcher autumnus est: verum Alcibiadi id inter ra-
 ros alios ex corporis indole & temperatura suppe-
 ditauit. Voci eius vel balbutiem decorem addi-
 disse ferunt, & loquenti blandam conciliaffe gra-
 tiam. Meminit eius balbutiei Aristophanes hisce
 verbis, quibus cauillum iacit in Theorum,
*Mox Alcibiades ait ad me balbutiens,
 Celnis Theolum, capite coluino ille adest.
 Rectè Alcibiades id quidem balbutiit.*
 Et Archippus filium Alcibiadis perstringens,
*Gratitū, inquit, nitens, vix pallium luxu trahens:
 Ne non patri sit similis ipse filius:
 Inflectit & collum simul balbutiens.*
 C Mores eius multas postea, nimirum magnis in re-
 bus & fortunis multifariis, varietates vicissitudi-
 nesq; contrarias edidit. Quum autē natura gran-
 des animi motus ineffent ei, pernicacia laborauit
 potissimū & primatus ambitione, vt liquet ex eius
 dictis, quæ commemoratur, puerilibus. Nam in lu-
 cta quū deprimeretur, ne caderet, manus illius qui
 ipsum deprimebat sibi iniectas ori admouit, &
 mordere cœpit. Qui nexu laxato, quum diceret,
Mordes Alcibiades more mulierū? Minime verò, inquit,
sed more leonum. Pusio etiamnum lusitabat in vico
 talis. Quum iactus vices redirent ad ipsum, super-
 uenit plaustriū onustum. Ibi primū aurigā susti-
 nere iussit: nam incidēbat iactus in viam qua trans-
 ibat plastrum. Quo nō parente ob rusticitatē, sed
 pergente, alij pueri dimouerunt se: Alcibiades pro
 vehiculo abiecit se in faciē, expandensq; se, eo mo-
 do dixit, si veller, vt transfiret. Ita metu homo perci-
 tus vehiculū inhibuit, & qui id spectabant, concla-
 mauerunt pauidi, accurreruntq; ad eum. Postquā
 dedit se ad discendum, cæteros magistros attendit
 fedulò, ad tibia canere, vt rem sordidam & illibe-
 ralem, refugit. Nam plectri quidem & lyra vsum
 nihil dicebat gestum vel formam deprauare libe-
 ro homini conuenientem: tibiam verò infantis
 hominis ore vel intima familiaritate coniunctos
 vix agnoscere vultum: præterea lyram non adime-
 re pulsanti quin simul loqui & accinere valeat, ti-
 biam obturare & obstruere cuiusque vocem &
 incidere sermonem. Ergo, inquit, canant tibia
 Thebanorum filij: nam dicere nesciunt. nobis A-
 theniensibus (vt à maioribus accepimus) dux Mi-
 nerua & præses Apollo est, quorum superior tibiam
 proiecit, alter excoriat fistulatore. Ita iuxta ioco
 ac serio seipse Alcibiades & cæteros ab eo studio
 abduxit. Satim. n. dilata est inter pueros fama, me-
 ritò Alcibiadē fastidire fistulam, & eius studiosos
 deridere: vnde ex oblectamentis liberalibus plane
 fuit explosa & prorsus irrita tibia. In Maledictis
 Antiphontis relatum est, puerum domo profu-
 gisse ad vnum ex amatoribus suis Democratem,
 Βουλαμῶν

Quum Atriphron proclamare eum constituisset, Periclem id impediuisse ac dixisse, Si fato functus est, vno die propter præconium inuenietur citius: sin est sospes, reliqua vita eius erit deplorata. Insuper vnum ex affectis eius ab eo interfectum, quem fuisse percussisset in Sibyrtii palæstra. Verum non est standum fortasse iis quæ inimicus ex professo profcindendi eius causa iecit. Quum multi iam & præstantes viri & assidui affectarentur eum, cæteros linquebat rapi & duci formæ eius venustate: at Socratis amor magna comprobatio pueri virtutis fuit & indolis. Quam quum emicare & elucere animaduerneret in specie, suspectas autem haberet diuitias eius, dignitatem, & occupantem eum assentionibus & obsequiis cæterum, hinc ciuium, hinc externorum atque sociorum, institit obuiam ire, eiusque curam agere, ne fructum suum, sicut planta, vitaret & abiiceret in flore. Nullum enim quenquam fortuna iis quæ dicuntur bona vsque adeo circumsepfit cinxitque foris, ad præcludendum philosophiæ aculeis & sermonibus libertate atque stimulo conditis aditum, vt mox à tyrocinio delinitus Alcibiades & circumiectus fuit ab adulatoribus, ne audiret monentem & erudientem. Vitamen ingenii cognouit Socratem, eumque, diuitibus repulsis & claris amatoribus, admisit. Breui inde, vsus familiaritate eius, quum differentem audiuiisset eum, qui non effeminatam voluptatem venabatur amatorem, nec oscula vel contrectationes affectabat, sed situm animi nudabat, inanemque ac stolidam retundebat insolentiam,

Gallus velut seruus premens alam horruit:

ac Socratis arbitratus est conatum re vera deorum esse ministerium ad curam & salutem adolescentium. Despiciens autem semetipse, suspiciens illum, exosculans benevolentiam eius, reuerens virtutis, imprudens simulacrum amoris, vel (vt ait Plato) mutuum imbibit amorem, vt mirarentur omnes, quum cœnitare apud Socratem eum, cum illo se exercere, illius vti contubernio, reliquis amatoribus cernerent austerum esse & difficilem, nonnullis etiam insultantem superbè, vt Anyto Anyhemionis filio. Hic amore deperibat Alcibiadis. Qui quum hospites nonnullos inuitasset, vocauit hunc quoque ad cœnam. At hic venire abnuit, sed domi cum sodalibus mersus vino, ad Anytum comessabundus profectus est, foribusque triclinii adstans, & contemplatus aureis & argenteis refertas poculis mensas, pueris suis iussit dimidium eius auferre ac domum ad se deferre: nec dignatus tamen est introire, verum his actis digressus est. Stomachantibus hinc hospitibus, indignamque rem esse frementib. & insolentem, quam in Anytum designasset, Imò, inquit, benignam, Anytus: siquidem quæ licebat ei tollere vniuersa, horum nobis partem reliquit. Talis item aduersus alios amatores erat, præter vnum hominem incolam: quem (vt aiunt) non admodum locupletem, quum omnia distraxisset, & quod inde erat redactum ad centum stateras, offerret Alcibiadi, vt acciperet orans, arridens lætusque vocauit ad cœnam. Benignè accepto aurum homini reddidit, iussitque vt redimentes postero die vestigalia publica licitatione superaret. detrectanti, quod multorum talentorum esset licitatio, denuntiavit, ni faceret, se verberibus eum multaturum.

Α βουλομένου δι' αὐτὸν ἀποκηρύττειν Αἰείφρονος, Περικλῆος ὅτι εἴασεν, εἰπὼν, εἰ μὴ τέθνηκεν, ἡμέρα μιᾶ Διὸς κήρυγμα φανείσθαι πρὸς τὸν εἰς ὅπως ἔστιν, ἄσως αὐτῷ τὸ λοιπὸν βίον ἔσεσθαι καὶ ὅτι τὰ ἀκαθάρτων ἡνὰ κτείνῃεν, ἐν τῇ Σικυρίᾳ παλαίστρᾳ, ζύλων πατάξας. Ἄλλὰ τί τοις μὴ ὄντι ἄξιον ἴσως τις εἴη, ἀ τε λοιδορεῖσθαι τίς αὐτῷ δι' ἔφηρα ὁμολογῶν, εἶπεν. ἤδη ὅ, πολλὰ καὶ ἡμιτάων ἀδελφῶν καὶ πατρῴων καὶ ἐπειπόντων, οἱ μὴ ἄλλοι κατὰ φασίς ἦσαν, τὸ λαμπρὸν τῆς ὄρας ἐκπεπλημῆνοι καὶ θεοπεθόντες, ὃ ὁ Σωκράτης ἔρωσ, μέγα μὲν τυχεῖον ἢ τὸ ἀρετῆς ὃ δὲ φήμας τῶν παιδῶν. ἢ ἐμφορομένην ὅτι εἶδει καὶ ἀγαθὰ μπεσαι ἰσορῶν, φοβέμενος ὃ τὸ πλῆθον καὶ ὁ ἀξίωμα καὶ τὸ πρὸς ἀγαθὰ μπεδόντα καλακείας καὶ χάριαν ἀσῶν καὶ ξένων καὶ συμμάχων ὄχλον, οἷος ἢ ἀμύδι καὶ μὴ πείρα, ὡς φυτὸν ἐν δούρῃ τὸ οἰκεῖον καρπὸν ἀποδοῦν καὶ ἀγαθὰ φέρειν. ὅσθεν γὰρ ἡ τὴν πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς ἑαυτὸν τοῖς λεγομένοις ἀγαθοῖς ποσῶν, ὡς τὸ ἄδωτον ὑπὸ φιλοσοφίας ἡμέσθαι, καὶ λόγους ἀπερῶσθαι παρρησίαν καὶ δὴ μὴ ἐρησιν, ὅσοις Ἀλκιβιάδης διήκεις ἐξ ἀρχῆς ἀρτυπύμνος καὶ ἀποκηρύχμενος ὑπὸ τῶν πρὸς χάριν ἐξομιλῶντων εἰσακῆσαι ἔκτετῆντος καὶ παιδύοντος, ὁμοῦ ὑπὸ δὲ φήμας ἐγνώρισε Σωκράτη καὶ πρὸς ἑαυτὸν, ἀγαθῶν τῶν πλῆθους καὶ ἐπιδόξας ἑρασίας, ταχὺ ὃ ποιησαμένους σιωπῆσθαι, καὶ λόγων ἀκῆσας ἔχοντων ἀναιδρῶν ἑρασίας ἔφηροντος, ὅσθεν φιλημάτων καὶ ψεύσεως πρὸς αὐτοῦ ποσ, ἀλλ' ἐλέγχοντος ὁ σαφῆς τῆς ψυχῆς αὐτῆς, καὶ πειθῆντος τὸ κενὸν καὶ ἀνοήτων τυφόν, Ἐπίηξ ἀλέκτωρ δ' ἔλθον ὡς κλίνας πτερόν, καὶ ὁ μὲν Σωκράτης ἠήσατο πρὸς ἑαυτὸν, τὰ ὄντι θεῶν ὑποηρεσίαν εἰς νέων ὀπιμέλῃαν εἶναι καὶ σωτηρίαν, κατὰ φασίς ἄνδ' αὐτὸς εἰμύ, θαυμάζων δι' ἐκείνον, ἀγαθῶν ὃ τὸ φιλοφροσύνῃ, ἀγαθῶν μενός ὃ ἀρετῆς, ἐλάτῃαν, εἰδῶλον ἔρωτος, ἢ ὡς φησιν ὁ Πλάτων) αὐτέρωτα κτώμενος. ὡς τε θαυμάζῃ ἀπὸ τῶν ὀρώντας αὐτὸν Σωκράτει μὴ σιωπῆσθαι, καὶ συμπαλαίοντα, καὶ συσκηθῆντα, τοῖς δι' ἄλλοις ἑρασίαις χαλεπὸν ὄντα καὶ διεχίρωνον ἐπίοις ὃ καὶ πρὸς τὰ πασι σοβαρῶς πρὸς φερόμενον, ὡς πρὸς Ἀνύτω ὃ Ἀνθεμίωσος. ἐτύχασε μὲν γὰρ ἔρωτῃ τῶν Ἀλκιβιάδου, ξένους δὲ τινὰς ἐστῶν, ἐκάλεσε καὶ κείνον ὅτι ὁ δειπνον. ὁ δὲ τίω μὲν κλήσιν ἀπείπατο, μεθύσθεις δι' οἶκον μὲν τῶν ἐπαίρων, ἐκάμασε πρὸς τὸν Ἀνύτον, καὶ ταῖς θυραῖς ὀπισθῆσας τῶν ἀνδρῶν, καὶ θεασάμενος ἀργυρῶν ἐκπεμμάτων καὶ χρυσῶν πλήρεις τὰς βράβειας, ἐκέλευσε τῶν παιδῶν τὰ ἡμισυ λαβόντας οἰκᾶδε κομίζεῖν πρὸς αὐτὸν. εἰσελθὲν δι' ὅτι ἠξίωσεν, ἀλλὰ ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν ἀπῆλθε. τῶν οὖν ξένων διεχίρωνοντων, καὶ λεγόντων ὡς ὑβριστικῶς καὶ ὑποφασίαις εἶη ὃ Ἀνύτω κερσημένος ὁ Ἀλκιβιάδης, Ἐπίηξ μὲν οὖν αὐτῷ (ὁ Ἀνύτος ἔφη) καὶ φιλαδέφπῳ. ἀ γὰρ ἐξέω αὐτῷ λαβείν ἀπὸ τῶν, πύτων ἡμῖν τὰ μέρη κατὰ λέγειν. οὕτω δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἑρασίαις ἐχρηστο, πλὴν ἕνα μεσοκικὸν ἀνδρῶσπον, (ὡς φασί) ἔπολλα κερσημένον, ἀποδοῦμενον ὃ πρῶτα, καὶ ὃ σιωπῆσθαι εἰς ἑκάτῃον σατήρας ὃ Ἀλκιβιάδης πρὸς φερόντα, καὶ δέομενον λαβείν, γήσας καὶ ἡσθῆς, ἐκάλεσεν ὅτι δειπνον. ἐσιάσας ὃ καὶ φιλοφρονηθεῖς, τὸ τε χρεῖστον ἀπέδωκεν αὐτῷ, καὶ πρὸς ἑαυτὸν τῆς ὑστερίας τοῖς ὄνουμένοις τὰ τέλη τὰ δημόσια, ταῖς τιμῆς ὑπεβάλλειν ἀντιπρῶτον. πρὸς αὐτοῦ μὲν δὲ τὸ ἀνδρῶσπον Διὸς ὁ πολλῶν ταλαίτων εἶη τίω ὄντι, ἠπείλησε μεστῆσθαι εἰ μὴ ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν.

R

καὶ γὰρ ἐτύχθημεν εἰσαλαῖν πὶ τοῖς τελώνας ἴδιον. ἔωθεν οὖν
 παρελθὼν ὁ μέτοικος εἰς ἀγρᾶν, ἐπέθηκε τῇ οἰκῇ πάλαιτον.
 ἐπεὶ δ' οἱ τελώνας συσπρεφόμενοι καὶ ἀγρομακτῶντες ἐκέλευον
 ὀνομάζειν ἐπισηπῶ, ὡς οὐκ αἰ δὲ θῶτος, θορυβημῆς τῶ ἀ-
 δεσπῆς καὶ ἀναχωρηῶτος, ἐς τὸς ὁ Ἀλκιβιάδης ἀπαθεν, πρὸς
 τοῖς ἀρξῶνας, Ἐμὲ γράψαί, ἔφη, ἐμὸς φίλος ὅστιν, ἐπισηπῶ.
 ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ τελώνας, ἐξηπορήθησαν. εἰωθότες γὰρ
 αἰεὶ τῷ δούτερος ὠνάς χρῆσασθαι τῶν παλαιῶν, ἐχ' ἐώρων
 αὐτοῖς ἀπαλλαγῆναι τῶν παλαιῶν. ἐδέοντο δὲ τῶ ἀ-
 δεσπῆς ἄργυριον δίδόντες· ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης οὐκ εἶα λαβεῖν
 ἔλαπτον παλαίτου· δίδόντων δὲ τῶ παλαιῶν, ἐκέλευσεν ἀπο-
 σῆσαι λαβόντα. κακείνον μὲν ἔτιως ὠφέλησεν, ὃν Σωκράτης
 ἔρωσ πολλὰς ἔχων καὶ μεγάλας ἀνταγωνιστὰς, πῆ μὲν ἐκράτει
 τῶ Ἀλκιβιάδης δι' ἀφύδην, ἀποτομῶν τῶ λόγων αὐτῶ, καὶ τῶ
 καρδίας σπρεφόντων, καὶ δάκρυα ἐκχεόντων. ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ τοῖς
 χέλαξι πολλὰς ἡδονὰς ὑποβάλλουσιν ἐσιδόντες ἑαυτὸν ἀπα-
 λιάσαντα τῶ Σωκράτης, καὶ δραπετῶν ἀπεχθῶς, ἐκωχησῆ-
 τε, πρὸς μόνον ἐκείνον ἔχων τῶ ἀδεία καὶ τῶ φοβείσασθαι, τῶ δὲ
 ἄλλων ὑπερρώων. ὁ μὲν οὖν Κλεάρχης ἔλεγε τῶ ἐρωμένων ὑφ'
 εἰμῆ μὲν οὐκ ἔστων κρατῆσασθαι, τοῖς δὲ ἀντεροσῆσας πολλὰς
 λαβὰς παρέχον ἀδικίας ἑαυτῶ, τῶ γαστέρα λέγων, καὶ τῶ ἀί-
 δοῖα, καὶ τῶν λαμῶν. Ἀλκιβιάδης δὲ ἴω μὲν ἀμέλει καὶ πρὸς
 ἡδονὰς ἀγῶνιμος. ἡ γὰρ ὑπὸ Θεκυδίδου λεγόμενη πρῶτα
 νομία εἰς τῶ σῶμα τῶ ἀφίτης, ὑποψῆδον ποιᾶν τῶ δίδωσιν, ἔ-
 μὲν ἄλλὰ μάλλον αὐτῶ τῶς φιλοθυμίας ἐπιλαμβαίνοντες
 καὶ τῶς φιλοδοξίας οἱ ἀφίθησιν, ἐπέβαλον οὐ κατ' ὠ-
 ρα εἰς μεγαλοπρεπῆσιν ὠνάς, ἀναπειθόντες ὡς ὅτῳ πρῶ-
 τον ἀρξῆσαι πᾶ δημόσια πρῶτῆν, οὐ μόνον ἀμυρῶσιν ὠ-
 τοῖς ἄλλοις σρατηγῆς καὶ δημαγωγῆς δῆτος, ἀλλὰ καὶ
 τῶ Περικλέους δυνάμιν ἐν τοῖς Ἑλλησι καὶ δόξαν ὑφ'
 βαλομένων. ὡς πρὸ οὖν ὁ σῶδης ἐν τῶ πρῶτα μαλασόμε-
 νος αὐτῶ ὑπὸ τῶ ψυχροῦ πυκνοῦται, καὶ σῶσει τοῖς με-
 εῖοις εἰς αὐτὸν, οὕτως ἐκείνον ὁ Σωκράτης ἀφίθως ἀφί-
 πλεων καὶ χαυνότης, ἐσῶσις αἰ λαβοῖ πιέζων τῶ λόγων
 καὶ συσέμων, ταπεινὸν ἐποίει καὶ ἀπολμον, ἡλικῶν ἐσῶσις
 ὅσῳ καὶ ἀτελής πρὸς ἀρετῶν μὲν τῶνται. τῶ δὲ παιδι-
 κῶ ἡλικίας πρῶτα μάσων ἐπέση γραμματοδιδασκά-
 λω, καὶ βιβλίον ἠτήσεν Ὀμηρικόν. εἰπόντος δὲ τῶ διδασκά-
 λου μηδὲν ἔχειν Ὀμήρου, κρινδύλω καὶ κῆρυκος αὐτῶ, παρ-
 ἦλθεν. ἑτέρω δὲ φῆσαντος ἔχειν Ὀμηρον ὑφ' αὐτῶ διωρθωμέ-
 νον, εἶτ' ἔφη, γράμματῶ διδασκῆς; Ὀμηρον ἐπὶ πορροῦ
 ἰκαρῶσ ὦν, οὐχὶ τοῖς νέοις παιδῶσι; Περικλῆς δὲ βουλόμενος
 ἐπισηπῶ, ὅτι ἴσως ἦλθεν αὐτῶ. πυθόμενος δὲ μὴ γράζειν,
 ἀλλὰ σραπείν κατ' ἑαυτὸν ὅπως ἀποδώσει λόγον Ἀθηναίοις,
 ἀπιῶν ὁ Ἀλκιβιάδης, εἶτα (ἔφη) βέλπτον οὐκ ἴω σραπείν
 αὐτὸν ὅπως οὐκ ἀποδώσει λόγον Ἀθηναίοις; ἐπὶ δὲ μιεράκιον
 ὦν, ἐσρατῶσασθαι τῶ εἰς Ποπίδασαι σρατῆδιν, καὶ Σωκράτη
 σύσκιων εἶχε, καὶ πρῶτα τῶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἰκαρῶσ δὲ γε-
 νομένης μάχης, ἠείψουσαι μὲν ἀμφοτέροι τῶ δὲ Ἀλκιβιάδης
 βούματι πρῶτα πεσόντος ὁ Σωκράτης πρῶτα καὶ ἡμῶς,
 καὶ μάλιστ' αὐτῶ πρῶτα ἠλώσ' ἔσωσεν αὐτὸν μὲν τῶ ὄπλων ἔγι-
 νετο μὲν οὖν τῶ δικαιοτάτω λόγω Σωκράτους τῶ ἀριστεῖον.
 ἐπεὶ δὲ οἱ σρατηγῶ ἀφίτ' ἀφίθωμα τῶ Ἀλκιβιάδης σπου-
 δάζοντες ἐφαινοντο πρῶτα τῶναι τῶ δόξαν, ὁ Σωκράτης
 βουλόμενος αὐξῆσασθαι τῶ φιλότιμον ἐν τοῖς καλοῖς αὐτῶ,

A Erat nanque priuata quaedam ei cum publicanis
 offensio. Manè igitur ad forum profectus incola
 addidit licitationi talentum. Vbi collatis capitibus
 indignantes publicani laudare eum iusserunt præ-
 dem, tanquam reperturus neminem esset: percul-
 so homine & iam recedente, procul stans Alcibia-
 des archontibus, Me, inquit, scribite, meus est a-
 micus: ego pro eo spondeo. Quo audito, omne il-
 lorum abscissum consilium fuit. Soluti enim se-
 cundis redempturis dissoluere priores non expe-
 diebant rei difficultatem. Precibus igitur homi-
 nem aggressi sunt oblata pecunia, sed non permi-
 fit Alcibiades vt minus caperet talento. Quod vbi
 accepit, ea mercede iussit ei rem relinquere: atque
 ea ratione homini subuenit. Porrò Socrates in a-
 more quum multos haberet riuales, modò Alci-
 biadis ob ingenii eius præstantiam potens erat,
 quod oratio sua manus huic iniiceret, & cor verfa-
 ret, exciretq; lacrymas. Interim adulatoribus va-
 rias obiciantibus illecebras sese permittens, ela-
 bebatur Socrati: atq; reuera hic vt fugitium ve-
 nabatur eum, qui ipsum verebatur & formidabat
 vnum, reliquos contemnebat. Ac Cleanthes eum
 quem amabat, ab se quidem teneri dicebat auri-
 bus, riualibus verò suis multas præbere anfas, quas
 apprehendere ipse noller: ventrem significans, pe-
 nem & gulam. At Alcibiades erat haud dubiè ad
 voluptatem pronus. Nam illa quæ à Thucydide
 refertur incontinentia victus, quam adhibuit cor-
 pori suo, hanc præbet suspicionem. Verùm ambi-
 tionem eius tamen magis & gloriæ cupiditatem
 prehendentes corruptores, parum illum tempe-
 stiuè impulerunt ad magnas res suscipiendas, per-
 suadentes ei, vt primùm remp. attigisset, non cæ-
 terorum modò ducum & eōcionatorum ilicò ob-
 structurum ipsum luminibus, verùm potentiam
 etiam apud Græcos Periclis gloriãq; superatu-
 rum. Itaq; vt ferrum igne emollitum densatur de-
 nuò frigore, & partibus suis coit: ita illum Socra-
 tes iactabundum & arrogantem, quoties arripuif-
 fet, premens eum oratione & contrahens, infra-
 ctum reddebat & demissum, quum perciperet
 quàm multorum indigus & exors esset ad virtu-
 tem. Vbi ex pueris excessit, adiit ludimagistrum,
 postulauitque volumen Homeri. Qui quum nihil
 se diceret Homeri habere: inflicto colapho, reli-
 quit eum. Quum alius habere diceret se Home-
 rum, quem ipse emendasset, Et tu, inquit, litteras
 doces, qui vales emendare Homerum? quin iu-
 uenes instruis? Ad Periclis ianuam, vt eum con-
 ueniret, quum accessisset, & intelligeret occu-
 patum, quòd quemadmodum referret ratio-
 nes, secum volueret, discedens Alcibiades, At-
 qui satius erat, inquit, perpendere quemadmodum
 rationes Atheniensibus non referret. Fuit admo-
 dum adolescens in expeditione contra Poti-
 dxam suscepta, habuitque contubernalem & in
 certaminibus latus suum cingentem Socratem.
 Quum aliquando acris pugna esset, præ cæ-
 teris ambo dimicauerunt strenuè: faucium au-
 tem Alcibiadem protexit & defendit Socrates,
 & verò (quod constitit omnibus) eum cum
 armis conseruauit. Debeatur ergo optimo
 iure præmium militare Socrati. Sed quum
 ob dignitatem apertè contenderent duces de-
 ferre Alcibiadi honorem, Socrates, quo eius
 in rebus præclaris intenderet ambitionem,

primus te
 na & dec
 tibus Ach
 cratem pe
 conficit
 eum, quum
 carent. Ca
 ponico Ca
 nomen & c
 nulla in
 quum
 prote
 Hippo
 cipio
 adu
 ob
 ei, p
 Ali Hippo
 depon
 cem talen
 inlupet de
 conuenit
 dias meru
 si ipse dec
 parete, ca
 patiens u
 nem ille
 vrbani
 Non labo
 tebare
 deponere
 vbi adu
 des rapu
 nec fuit q
 sustinere
 Ceterum
 bades Ep
 vi huc v
 nanque id
 ipam que
 & reman
 Alcibiades
 ginta emp
 detrunca
 moncy d
 ipam, ac
 nim de co
 de me d
 accessum
 non qu
 fupere
 tana. In
 quidam
 Fandane
 tum ex p
 lo ferre
 pium cla
 puzto eff
 tem Am
 fuaucit,
 temp
 pudentia
 tum & fa
 bus quum
 de, v
 ti p

primus testis fuit & autor vt donaretur ille corona & decoris armis. lam pugna in Delio terga dantibus Atheniensibus, Alcibiades equo vestus, Socratem pedib. se cum paucis recipientem, vt eum conspexit, non est præterlatus, sed stipauit textiq; eum, quanuis instarent hostes & multos obruncarent. Cæterum hæc post consequuta sunt. Hipponico Calliæ patri, cui diuitiæ & nobilitas ingens nomen & opes conciliauerant, infixit colaphum, nulla ipse quidem incensus ira vel simultate, sed quum per lusum id constituisset cum sodalibus. Ea proteruia per ciuitatem diulgata, quum omnes Hipponici iniuria meritò cōmoueret, lucis principio accessit ad Hipponici edes, pulsatisq; foribus adiit illum, positaq; veste corpus ei flagellandum obtulit atq; mulctandum: qui deposita ira ignouit ei, postmodum dedit ei nuptui filiam Hippareten. Alii Hipponicum negant, sed filium eius Calliam despondisse Alcibiadi Hippareten, addita dote decem talentorum. Deinde, quum peperisset, altera insuper decem Alcibiadem extorsisse, quasi ita conucnisset si nati essent liberi. Callias verò insidias metuens, hæredē eum coram populo ex asse, si ipse decessisset sine liberis, nuncupauit. At Hipparete, casta fœmina & viri amans, quum esset impatiens iniuriarum genialis tori, quod consuetudinem ille haberet cum meretricibus peregrinis & vrbanis, diuertit ab eo, & contulit se ad fratrem. Non laborante id Alcibiade, sed lætè agente, oportebat eam diuertii monumenta apud archontem deponere, nō per alios, sed ipsam præsentem. Quæ vbi adfuit, vt id ex lege ageret, irrumpens Alcibiades rapuit eam, medioc; foro domum ferens abiit, nec fuit quisquam qui obsistere vel eam auferre sustineret, atq; illa mansit apud eum quoad vixit. Cæterum non multo post, quum nauigasset Alcibiades Ephesum, vita excessit. Et quidem non fuit vis hæc visa profus detestanda vel inhumana: lex nanque ideo in publicum, meo iudicio, producit ipsam quæ diuertit, quo congregiendi cum ea viro & retinendi eius sit facultas. Canis quæsi habebat Alcibiades inusitata magnitudine & specie septuaginta emptum minis, perquam elegātem caudam detruncavit. Obiurgantibus eum familiaribus, omnib; dicentibus, canis causa pungi, & infectari ipsum, arridens, Ergo fit, inquit, quod volo: volo enim de eo loqui populum Atheniensem, nequid de me dicat deterius. Primum eius in concionem accessum largitionem ferunt habuisse pecuniæ, non quidem ex composito, sed quum præteriret strepente populo Atheniense, causam requisivisse motus. Intellecto donatium populo datum à quibusdam, accessisse atque largitum item de suo. Plaudente populo clamoremque tollente, oblitum ex gaudio fuisse coturnicis quam fortè in pallio ferebat. Qua territa & auolante intendisse populum clamorem, ac consurrexisse frequentes, vt præsto essent ei ad auem capiendam. Cepisse autem Antiochum gubernatorem auem, atque ei restituisse, inde charissimum fuisse Alcibiadi. Ad rempubl. quum magnas ei fenestras, natales, opulentia, strenuitas in præliis, frequentia amicorum & familiarium aperirent, ex nulla remalebat quàm ex dicendi lepore ad plebem valere.

δαις ὅτι τὴν πολιτείαν ἀγίοντος τοῦ τε γένους καὶ τοῦ πλοῦτος, τῆς τε περὶ τὰς μάχας ἀδραγαθίας, φίλων τε πολλῶν καὶ οἰκείων ὑπαρχόντων, ἀπὸ σοφείας ἢ ζήλου μᾶλλον ἢ τῆς τοῦ λόγου χάριτος ἰσχύειν ἐν τοῖς πολλοῖς.

A ἡρώτος ἐμὲ τῷ καὶ παρεκάλει σε Φαισίου ἐκείνον καὶ διδόναι τὴν πομποπλίαν. ἐπὶ δὲ τῆς ὅτι Δηλίου μάχης γρομῆς, καὶ φθιόντων Ἀθηναίων, ἔχον ἵππων ὁ Ἀλκιβιάδης, τὸ δὲ Σωκράτης περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωρηῶντος, ἔπαρήλασεν ἰδὼν, ἀλλὰ παρέπεμψε καὶ ἐπέμμενεν, ὅτι κειμένων τῶν πολεμίων καὶ πολλῶν ἀμαρτυρῶν. καὶ ταῦτα μὲν ὕστερον ἐπαράσθη. Ἰππωνικῶ δὲ τῷ Καλλίᾳ πατρὶ, καὶ δίδεσθαι ἔχοντι μεγάλῳ καὶ δυνάμει ἀπὸ πλῆθους καὶ γένους, ἐπέμμενεν κέρδιλον, οὐχ ἕως ὅργης ἢ ἀγαθοῦ πινος παρορθεῖς, ἀλλ' ὅτι γέλωδι σιωπῆδρος πρὸς τοὺς ἐταίρους. περὶ δὲ τοῦ δὲ ἀσελγείας ἐν τῇ πόλει γρομῆς, καὶ σωμαζομακτωμάτων (ὡς περ εἰχῆς) ἀποδύτων, ἀμὴν ἡμέρα παρῶν ὁ Ἀλκιβιάδης ὅτι τὴν οἰκίαν τῶν Ἰππωνικῶν, καὶ τὴν θυράν κέρχας, εἰσηλθε πρὸς αὐτόν. καὶ τοῖς δὲ ἱμάτιον, παρεδίδου δὲ σῶμα μαστρωῦ καὶ κολάζειν κελύων ὁ δὲ σιωπῆδρος, καὶ τὴν ὀργὴν ἀφῆκεν ὕστερον δὲ τῆς θυγατρὸς Ἰωπαρέτης ἐποιήσατο νυμφίον. ἐνοιο δὲ φασιν ἔχει Ἰππωνικῶν, ἀλλὰ Καλλίαν τὴν υἱὸν αὐτοῦ, δοῦναι τῷ Ἀλκιβιάδῃ τὴν Ἰωπαρέτιν ὅτι δέκα τάλαντοις. εἶπα μὲν τοὶ τεχούσης, ἀλλὰ πάλιν δέκα παρορθεῖσαι τὴν Ἀλκιβιάδῃ, ὡς τὸ σιωπῆδρον εἰ γρομῆ παῖδες ὁ δὲ Κωμίας ὅτι βουλιῶν δεδοκῆς, παρορθεῖσαι τῷ δὴ μῶν, τὰ χρομῆσθαι διδοῖς καὶ τὴν οἰκίαν, ἀπὸ αὐτῶν συμπίεση μὴ κατὰ λιπὸν γρομῆ ἀποθαρεῖν. ἄτακτος δὲ οὕσα καὶ φίλανδρος ἡ Ἰωπαρέτη, λυπουμένη δὲ ἕως αὐτῶν περὶ τὸν γάμον ἐταίρους ξένους καὶ ἀσπίς σιωπῆδρος, ἐκ τῆς οἰκίας ἀπίσσα, πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἄγχετο. τῆ δὲ Ἀλκιβιάδῃ μὴ φροντίζοντος, ἀλλὰ θυφάδης, ἐδείτο τῆς ἀπολείψεως γράμμασθαι ὅτι τῷ δὲ ἔχοντι γέσθαι, μὴ δὲ ἐτέρων, ἀλλ' αὐτῷ παρορθεῖσαι. ὡς οὖν παρῶν τὸ παρορθεῖσαι καὶ τὸν νόμον, ἐπέξελθὼν ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ σωμαρπάσας αὐτῷ, ἀπῆλθεν δὲ ἀγορῆς εἰσέει καὶ κρομίζων, μηδένος ἐναίωθῆναι μηδ' ἀφελῆσθαι πολήσαντος. ἐμεινε μὲν τοῖς παρ' αὐτῶν μέγρι τελευτῆς. ἐτελευτήσθη δὲ μετ' ἑπολιῶν χρονον εἰς Ἐφεσον τὴν Ἀλκιβιάδῃ πλῆσαντος. αὐτῆ μὲν οὖν ἑπολιτῶν ἐδδξεν ἡ βία παρορθεῖσαι ὅτι ἀπὸ φρομῆς εἶ. καὶ γὰρ ὁ νόμος δοκεῖ ἀπὸ τῶν παρορθεῖσαι τὴν ἀπολείψεσαι εἰς τοὺς δημόσιον αὐτῷ, ὅπως ἐγένηται τῷ ἀνδρὶ συμβῶναι καὶ καταχεῖν. ὄντος δὲ κινῶς αὐτῶν γαυμασθῶν δὲ μέγρος καὶ δὲ εἶδος, ὅτι ἐδομῆσθαι μῶν ἐωνημῶν ἐτύχθη, ἀπέχεσθαι τὴν θυράν πάλανθον εἶσαι. ὅτι ἡμῶντων δὲ τῶν σιωπῆδων καὶ λεγόντων ὅτι παρῶντες ὅτι τῷ

E κινὴ δάκνονται καὶ λοιδοροῦσιν αὐτόν, ὅτι γέλασας, Γίνεται τῶν ἰνω (εἶπεν) ὁ βέλομα. βέλομα γὰρ Ἀθηναίους τοῦτο λαλεῖν, ἵνα μὴ τι χρονον περὶ ἐμοῦ λέγωσι. παρορθεῖσαι δὲ αὐτῶν παρορθεῖσαι εἰς τὸ δημόσιον γρομῆ λέγοισι μὲν χρομῆ ὅτι δὲ σιωπῆδρος, ὅτι ἐκ παρορθεῖσαι, ἀλλὰ παρορθεῖσαι, θυφάδης Ἀθηναίων, ἔρεσθαι τὴν ἀπῆσαι τῶν θυφάδης. πυρῶντων δὲ χρομῆσθαι ὅτι δὲ σιωπῆδρος, παρορθεῖσαι καὶ ὅτι δὲ σιωπῆδρος τῶν δὲ δημόσιον χρομῆσθαι, παρορθεῖσαι καὶ ὅτι δὲ σιωπῆδρος χρομῆσθαι καὶ βρομῆσθαι, ὅτι ἡδονῆς ὅτι γέλασθαι τοῦ ὄρτυγος ὅτι ἐτύχθη ἔχον ἐν τῷ ἰματίῳ ὅτι ὄρτυγος οὖν καὶ ἀγαθοῦ πινος, ἐπὶ μῶντων ἐκδοῖσαι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ἀγαθοῦ πινος, ἐπὶ μῶντων ἐκδοῖσαι τοῖς Ἀθηναίοις,

F πολλῶν δὲ σιωπῆδων ἀμαρτυρῶν, λαβεῖν δὲ αὐτόν Ἀντιόχον τὸν κυβερνήτην, καὶ ἀποδοῦναι δὲ καὶ πρὸς φίλους τοῖς Ἀλκιβιάδῃ γρομῆσθαι. μεγάλας δὲ αὐτῶν κλεισά-

καὶ ὅτι μὲν δωματὸς αὐτῷ εἰπεῖν οἷτε καμικτὸν μῦθον, καὶ ἄλλοι ῥητόρων ὁ δωματῶτατος ἐν τῷ Μειδίου, λέγων τὸν Ἀλκιβιάδην καὶ δεινότερον εἰπεῖν ἡμέτερα πρὸς τοὺς ἄλλοις. εἰ δὲ Θεοφράστου πρὸς Διομήδην, ἀνδρὶ φιληκῶ καὶ ἰσορροπῶ παρ' οὐλοῦντι φιλοσόφῳ, ἀρεῖν μὲν αὐτῷ τὰ δέοντα καὶ νοῦσαι πρῶτων ἰκανώτατος ὁ Ἀλκιβιάδης. ζητῶν δὲ μὴ μόνον ἀδεῖ λέγει, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖ τοὺς ὀνόμασι καὶ τοὺς ῥήμασι, οὐκ ἀπορῶν δὲ, πολλάκις ἐσφάλλετο, καὶ μετὰ τὸ λέγων, ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε, λέξεως ἀφ' ἧς φησὶ αὐτὸν, ἀναλαμβαίνων καὶ ἀφ' ἧς σφύριδος. αἱ δὲ ἰπποδρόμοι παρὰ τὸν ἄλκιμον καὶ τὸν πλήρη τῶν δρόμων, ἐπὶ αὐτῷ ἄλλοις ὁδοῖς καὶ ἤκεν ὀλυμπίασιν ἰδιώτης, ὁ δὲ βασιλεὺς, μόνος δὲ ἐκείνος. καὶ ὁ νικῶν δὲ καὶ δούτερον ἡμέτερα καὶ τέταρτον, ὡς Θουκυδίδης φησὶ, ὁ δὲ Εὐριπίδης, τρεῖς τοὺς ἔσφραλλε λαμπερῶν καὶ δόξῃ πᾶσαι τὴν ἐν τούτοις φιλομμία. λέγει δὲ ὁ Εὐριπίδης ἐν τῷ ἄσμελι τῶντα, Σὲ δὲ αἰείσμεν ὦ Κλειπίου παῖ. καλὸν ἀνίκαι καλλίον (ὁ μηδεὶς ἄλλος Ἐλλάδων) ἀρμυρῶν παρὰ δραμῶν, καὶ δούτερον καὶ τρεῖς, βλῦσαι δὲ ἀποπιπῶν, δις σφέντα ἐλαία κέρυκι βοᾷ παρὰ δούδωαι. τούτο μὲν τοὺς λαμπερῶν ἐπιφανέστερον ἐποίησεν ἢ τῶν πολεμίων φιλομμία. σκίαν μὲν γὰρ αὐτῷ κεκορημῶν ἀφ' ἧς παρὰ τὸν ἔφησεν Ἐφέσιοι, ἔφραδ' ἰπποδρόμοι καὶ πλήθος ἱερείων παρὰ τὸν ἢ Χίων πόλις, οἶνον δὲ Λέσβιοι, καὶ τὴν ἄλλω ἰσοδοχίω, ἀφειδῶς ἐστῶντι πολλοὺς καὶ μὲν ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἧς πῆσ ἢ κακῆσθαι ἡμομῶν παρὰ τὴν φιλομμία ἐκείνῳ, πλείονα λόγον παρὰ λέγειται γὰρ ὡς αὐτῷ Ἀδύνησι Διομήδης αὐτὸν ποιεῖ, Ἀλκιβιάδης φίλος, ἐπιθυμῶν δὲ νίκην ὀλυμπικῶν αὐτῷ ἡμέτερον. καὶ πτωχὰ ἰσομῶν ἀρμυρῶν Ἀργείοις ἐστῶν, τὸν Ἀλκιβιάδην εἰδὼς ἐν Ἀργὴ μέγα δωματῶν καὶ φίλου ἔχοντα πολλοὺς, ἐπεισεν αὐτῷ παρὰ τὸν δόξα. παρὰ τὸν μῶν δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης, ἰδίον ἀπεγράφατο, τὸ δὲ Διομήδην χαίρειν εἶασε χαλεπῶς φέροντα καὶ μῦθον ἰσομῶν τοῖς καὶ αἰδέσθους. φέρεται δὲ καὶ δίκη συστάσα παρὰ τὸν τούτου, καὶ λόγος ἰσομῶν γέγραπται παρὰ τὸν Ζῆναι παρὰ τὸν Ἀλκιβιάδου παῖδος, ἐν τῷ Τισίας ἐστῶν οὐ Διομήδης ὁ δικασάμενος. ἐπεὶ δὲ ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τὴν πολιτείαν ἐπὶ μετὰ τὸν ἄν, τοὺς μὲν ἄλλοις ἀγῶνας ἐταπείνωσε δημαγωγῶν, ἀγῶνα δὲ εἶχε παρὰ τὸν Φαίακα τὸν Ἐρασιγράτου, καὶ Νικίαι τὸν Νικηράτου τὸν μὲν, ἦδη καὶ ἡλικίας παρὰ τὸν ἄν, καὶ φρατηρῶν ἀεισοῦ ἐστῶν δόξα τῶν Φαίακα δὲ, ἀφ' ἧς μῶν (ὡς παρὰ αὐτὸν) αὐτῷ ἀείδεται τότε, καὶ γινώσκον ὄντα πατέρων, ἐλατῶν μῶν δὲ τοῖς τε ἄλλοις καὶ παρὰ τὸν λόγον. ἐν τευκλικῶς γὰρ ἰδία καὶ πιθαῶς ἐδόκει μῶν ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δῆμῳ δωματῶν. αὐτῷ γὰρ (ὡς Εὐπολὶς φησὶ) Λαλεῖν ἀεισοῦ, ἀδωματῶντατος λέγειν. φέρεται δὲ καὶ λόγος πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδου καὶ Φαίακος γέγραμμῶν, ἐν τῷ μῶν τῶν ἄλλων γέγραπται καὶ ὅτι τῆς πόλεως πολλὰ πομπῆα χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν κακῶν, Ἀλκιβιάδης ἐχρῆτο πᾶσιν ἀλλοῖς ὡς παρὰ ἰδίῳ παρὰ τὸν καὶ ἡμέτερον διαγῶν. αὐτῷ δὲ πρὸς Ἰσχυροῦς Περικλῆδης, οὐ μέμνηται μὲν ὡς ἀφ' ἧς ποιεῖ καὶ Θουκυδίδης, τοῖς δὲ καμικτῶν ὁμοίῳ πᾶσι ἀφ' ἧς ἀεισιώμῶν ἐν τοῖς δὲ ἀφ' ἧς παρὰ τὸν ἀφ' ἧς δὲ παρὰ τὸν κακῶς ἀκούειν καὶ ἀπαθῆς ἄν, ὀλιγωρῶν δόξῃς,

A Nam eloquentem eum fuisse cum comici testificantur, tum inter oratores disertissimus, qui in oratione contra Midiam, Alcibiadem ostendit inter cetera eloquentissimum fuisse. Quod si Theophrasto credimus, viro præ cæteris philosophis multæ inquisitionis & lectionis, inveniendi ea quæ causæ conferrent atq; excogitandi, omnium fuit Alcibiades acerrimus. Quum verò inuestigaret non tantum quæ dicenda essent, sed & quibus quæq; nominibus & verbis, atque cum illa subinde præterirent, offendebat, & inter dicendum obmutescerebat interquiescebatq; fugiente ipsum dictione, excutiens memoriam & rem reputans. Huius in equis alendis magnificentia etiam currum numero fuit celebris. Solus enim hic, præterea nemo, ad Olympiæ ludicra neque priuatus neq; rex septem misit. Palmam verò quod retulerit primam & secundam & quartam, ut autor est Thucydides, vel, ut Euripides, tertiam, ea re excellit splendore & gloria omnibus qui in eo genere elaborauerunt. Sic enim canit Euripides,

*Te Clinia vero patris filii canam.
Nam pulcher es, & ut victor unus omnium
Pulcherrimus inter Pelasgos puluere
Olympico, primam liquet palmam omnibus,
Et proximam cum tertia tulisse te,
Cursum fuisse liberum laboribus,
Ramis olimæ bis coronatus, bis &
Es voce præconis celebratus palam.*

Hanc eius gloriam fecit munificentia hostium illustriorem, siquidem tentorium ei Ephesii posuerunt eximie adornatum, pabulum equis & copiam victimarum præbuit Chiorum ciuitas, Lesbii vinum & cæteras epulas largè multos inuitanti. At enim calumnia quædam vel malignitas, quæ in illum incurrit honorem, præbuit plerisque sermonem. Fama nanque est fuisse Athenis Diomedem, hominem non malum, amicum Alcibiadis, qui palmam olympicam auens obtinere, quum esse currum publicum accepisset apud Argios, magnam autem Alcibiadis auctoritatem Argis sciret, multosque ibi habere hunc amicos, induxit eum ad emendum currum. Emptum Alcibiades suum proprium professus est. Diomedem verò frementi, ac deum hominumque fidem testanti, vale dixit. Videtur iudicio quoque hac de re actum, atque orationem scripsit Isocrates De curru pro Alcibiade puero, in qua Tisias nominatur, non Diomedes, qui iudicium ei dictauit. Postquam ad rempublicam accessit admodum adolescens, ilicò reliquos populi duces depressit, aduersarios autem habuit Phæacem Erasistrati filium, & Niciam Nicerati, hunc ætate iam prouectum & optimum habitum duces: superiorem, in limine tunc positum, ut ipse, incrementi, clatis autem ortum maioribus, at cum aliis rebus tum dicendi facultate eo inferiori. Priuatim enim affabilis & facundus potius esse, quàm puluerem ferre forentem videbatur. Siquidem habebat (ut refert Eupolis) loquentiæ multum, nihil eloquentiæ. Versatur etiam in manibus quædam in Alcibiadem & Phæacem scripta oratio, in qua inter cetera relatum est, vasa, quibus ciuitas abundabat aureis & argenteis, omnia Alcibiadem, ut propria, in

F quotidiani vsu habere. Erat Athenis Hyperbolus quidam Perithædes (cuius Thucydides quoque ut hominis tetri meminit, & materiam comicis penè omnibus perpetuam dicentiorum in theatris præbuit) homo autem præfrictæ frontis & gloriæ incuria probri contemptor. Quæ quum impudentia sit & vecordia,

Palmer.

audaciam eam nominant nonnulli & fortitudinem. Hic nemini quidem erat probatus, verum ad fuggillandos perstringendosq; principes utebatur eo populus frequenter. Huius ergo impulsu decennale exilium (quod vocant ostracismon) erat populus irrogaturus. Eo ad leniendam invidiam potius quam timorem, vt quisq; inter ciues honore & autoritate præcelleret, ita eum premebant semper & exagitabant. Quum esset nemini dubium quin ex tribus illis essent exilium vni infligendi, confociavit factiones Alcibiades in vnum, ac recum Nicia communicata damnationem in ipsum vertit Hyperbolum, vt alii volunt, non cum Nicia, sed colloquutus cum Phæace, illius adiuncta secta, Hyperbolum eiecit ciuitate nihil minus cogitantem. Vilis enim in eam multam vel obscurus nemo incidebat, vt ait Plato comicus, Hyperboli mentionem faciens,

*Quamuis suis sit digna passus moribus,
Seipso tamen non digna nec suis notis:
Nam non repertum istius est causa ostracum.*

Verum de his alio loco latius, quæ memoriæ prodita sunt, retulimus. At Alcibiadem non minus existimatio apud hostes Niciæ quàm apud ciues honores mordebant. Siquidem erat Alcibiades quidem hospes publicè Lacedæmoniorum, curamq; habuerat eorum qui capti fuerant ad Pylon, cæterum quia pacem illi opera Niciæ potissimum obtinuerant, captiuosq; receperant, atq; ideo diligebant eum mirificè, eratq; in ore Græcis à Pericle bellum conflatum: finitum ab Nicia fuisse, eamq; pacem nominabant pleriq; Niceam, haud mediocriter anxius Alcibiades inuidensq; ei, statuit conuellere fœdus. Ac primùm, quum suboleuisset ei quærere Argiuos, odio ac metu Lacedæmoniorum, perfugium, fecit iis clam spem Atheniensium societatis, atq; eos cum per nuntios tum ipse cum primoribus populi agens confirmauit, ne formidarent aut succumberent Lacedæmoniis, sed respicerent Athenienses, & spatium darent. Nam breui fore eos vt pœniteret pacemque turbarent. Vt verò societatem Lacedæmonii cum Bœotiis inière, neque Naupaetum (vti debebant) tradiderunt integrum Atheniensibus, sed dirutum, populum Atheniensem, quem acceperat frementem, magis magisque inflammauit, ac multitudinem in Niciam incitauit, eumque exagitauit consentaneis criminibus, noluisse in prætura cum illos qui ab exercitu hostium relictii in Sphacteria fuerant, capere, captos autem ab aliis, in gratiam Lacedæmoniorum liberasse ac reddidisse: deinde qui amicus sit illorum, eos ne coniurarent cum Bœotiis & Corinthiis, non induxisse, prohibere verò ne Græci, qui cupiunt, societatem & amicitiam, ni videatur Lacedæmoniis, copulent cum Atheniensibus. Quum inde Nicias aduerso rumore esset, aduenerunt fortè ab Lacedæmone legati cum æquis (vt statim ostendebant) mandatis, docueruntque cum libera potestate se ad omnes controuersias æquis legibus componendos missos. Quum id placeret curiæ, & esset populi concilium in posterum diem indictum, trepidus Alcibiades, perfecit vt colloquerentur secum legati. Vt congressi cum eo sunt, Quid hoc rei est, inquit, Spartiatæ? An fugit vos senatum semper erga legatos moderatè se gerere & humaniter, populum verò esse elatum & grandia affectare? Quod si

A (ὡς ἀναγκαστήναι καὶ ἀπονομασθῆναι οὐδ' αὖτ' ἄπο λυμῶν ἡμῶν καὶ ἀδρείαν καλοῦσιν) ὁ δὲ δὲ μὲν ἤρεσκεν, ἐχρηστο δὲ αὐτῷ πολλὰ κίς ὁ δῆμος, ἐπιθυμῶν παρρησιαζέσθαι τοὺς ἐν ἀλιώματι καὶ συκροφαιεῖν. ἀναπειθεὶς οὖν ὑπὸ αὐτῷ τότε, ὁ ὄρακρον ὅτι φέρεται ἐμελλεν, ὡς κελύοντες αἰεὶ τὸ παρρησιαζέσθαι δόξῃ καὶ διωάμει τῶν πολιτῶν ἐλαύνοισι, τῶν δ' αὖτ' οὐ μὲν τὸν φθόνον μᾶλλον ἢ τὸ φόβον. ἐπεὶ δ' ἠθλον ὡς οὔτις τῶν τριῶν ὁ ὄρακρον ἐποίησιν, σιωπήσασθαι γὰρ εἰς ταῦτ' ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ ἀφελθεῖς πρὸς τὸν Νικίαν, τῷ Ἰακχόβω καὶ τῷ ὄρακρον φουρίαν ἐβέβη. ὡς δὲ ἐνοιο φασὶν οὐ πρὸς Νικίαν ἀλλὰ πρὸς Φάμακα ἀφελθεῖς, καὶ τῷ Ἰακχόβω πρὸς λαβῶν ἐταίριαν, ἐξήλασε τὸν Ἰακχόβω, οὐδ' αὖτ' ὄρακρον ἐποίησεν. Φαῦλος γὰρ ὁ δὲ δὲ ἐπέπρωθεν εἰς τῶν τριῶν κροασμὸν, ἐδὲ ἀδδοξος, ὡς τῶν καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς εἶρηκε τὸν Ἰακχόβω μνηστῆς,

Καίτοι πέπρωχε τῶν Ἰακχόβω μνηστῆς,
Αὐτῷ δὲ καὶ τῶν Σπάρτιων ἀνάξια.
Οὐ γὰρ ποῖστων εἴνεκεν ὄρακρον ἀπέβη.

C πρὸς μὲν οὖν τούτων ἐν ἐτέροις μᾶλλον εἶρηται τὰ ἰσορροπούμενα τὸν δὲ Ἀλκιβιάδην ὁ Νικίας οὐχ ἠθλον ὡς αὐτῷ ἰσορροπούμενος ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἢ τῶν μὲν ὑπὸ τῶν πολιτῶν. πρὸς οὖν μὲν γὰρ ὡς ὁ Νικίας τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ τοὺς ἀλόντας αὐτῶν πρὸς Πύλον ἀνδρας ἐτεράπευσεν. ἐπεὶ δὲ ἐκείνοι τε ἀφ' ἑαυτῶν Νικίου μάλιστα τῆς εἰρήνης τυχόντες, καὶ τὸς ἀνδρας ἀπολαβόντες, ὑποφάσκων αὐτῶν ἐν τε τοῖς Ἑλλησι λόγος ὡς Περικλέους μὲν σιωπῆσαντος αὐτοῖς, Νικίου δὲ λύσαντος τὸν πόλεμον, οἱ τε πλείστοι τῶν εἰρημίων, Νικίαν ὡνόμαζον οὐ μετρίως ἀντιμῶνος ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ φρονῶν, ἐβούλοτο σύχυσιν ὀρίαν. καὶ πρὸς τὸν μὲν Ἀργείοις ἀγαθόν μῶνος μίσει καὶ φόβω τῶν Σπαρτιῶν ἠθλον ἐποίησεν ἀποπρο-

D φλά, ἐλπίδας αὐτοῖς ἐπέδιδε κρύφα τῆς Ἀθηνῶν συμμαχίας, καὶ παρεθάρρυνε, πέμπων καὶ ἀφελθεῖς τοῖς πρὸς οὖν τῶν δήμου μὴ δεδιέναι, μηδὲ ὑποείκειν Λακεδαιμονίοις, ἀλλὰ πρὸς Ἀθηνῶν βέβησεν, καὶ πρὸς ἐμείνειν ὅσον οὐδέπω μεταμελομένης καὶ τῶν εἰρημίων ἀφίεσθαι. ἐπεὶ δὲ Λακεδαιμόνιοι πρὸς τε τοῖς Βοιωτοῖς ἐποίησαν συμμαχίαν, καὶ Γαίαν οὐχ ἔως (ὡς περὶ εἶπε) τοῖς Ἀθηναίοις παρεθάρρυνε, ἀλλὰ καὶ ἀλύσαντες, ὀργίζοντες λαβῶν τὸς Ἀθηνῶν, ἐπὶ μᾶλλον ἐξέβραχυνε. καὶ τὸ Νικίας ἐθροῦσε καὶ διέβησεν, εἰκότα κατηγγράνθη τὸς ἐν Σφακτη-

E εἰα τῶν πολεμίων ἀπολειφθέντας, αὐτὸς μὲν οὐκ ἠθέλησεν ἐξελθεῖν στρατηγῶν, ἐτέρων δὲ ἐξελόντων ἀφῆκε καὶ ἀπέδωκε, καὶ τῶν μὲν Λακεδαιμονίοις. εἴτ' ἐκείνους μὲν οὐκ ἔπεισε φίλος ὢν, Βοιωτοῖς μὴ σιωπῆσαι, μηδὲ Κορινθίοις, Ἀθηναίοις δὲ καλῶν τὸν βελόμνον τῶν Ἑλλήων φίλον εἶναι καὶ σύμμαχον, εἰ μὴ δόξαι Λακεδαιμονίοις. ἐκ τῶν τούτων κακῶς φερόμενος ὁ Νικίας παρήσασθαι ὡς περὶ τῶν τυχῶν πρὸς οὖν τῆς Λακεδαιμόνος, αὐτῶν τε λόγους ἐπιφθεῖς ἔχοντες, καὶ πρὸς πρὸς οὖν τῶν συμβουσιαστῶν καὶ δίκων ἀποκροῦσθαι ἢ φάσκοντες. ἀποδεξάμενος δὲ τὸν βελόμνον, τῶν δὲ ἡμῶν τῆς ὑπερβίας μέλλοντος ἐκκλησιαζέσθαι, δέισας ὁ Ἀλκιβιάδης, διεπράξατο τὸς πρὸς οὖν τοῖς λόγοις ἡμέας πρὸς αὐτὸν ὡς ὁ σιωπῆσεν, ἔλεγε,

F Τί πεπόνθατε ἄνδρες Σπαρτιῶται; πῶς ἔλαθεν ὑμᾶς ὅτι τὰ τῶν βουλῆς αἰεὶ μέτρια καὶ φιλαδέφωπα πρὸς τὸς ἐντυχῶν ὄντας ὅστις, ὁ δὲ δῆμος μέγα φροῖν, καὶ μεγάλων ὀρέγεται; καὶ

Φάσκητε κύριοι πόρτων ἀφίχθαι, πρεσβυτέρων κὺ βιαζόμε-
 νος ἀγνωμονήσει. Φέρε δὴ τὸ δῆγμα τῶν ἀφέντες, εἰ βύ-
 λεαθε χησααζ μετέοις Ἀθλαίοις, κὺ μηδὲν ἐκβίασθῶμαι
 πρὸς γνῶμην, ἔτω δὲ λέγεσθε πρὸς τὸ δικαίον ὡς οὐκ ὄν-
 τες ἀδελφοί ποτες. συμπεραζόμενοι δὲ ἡμεῖς, Λακεδαιμονίοις
 χησαζόμενοι. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ὄρχους ἔδωκεν ἀδελφοῖς, κὺ μετέ-
 ησεν ἀπὸ τῆς Νικίας πόρτα πασι πισθύνοντας αὐτὰς, κὺ θαυμά-
 ζοντας αὐτῶν ἀμα τὴν δεινότητά κὺ σωέειν, ὡς ἔ τυχόντες αἰ-
 σρὸς οὐδ' αὖ. τῆ δὲ ὑπερβία, σιωπῆσθαι μὲν ὁ δῆμος, εἰσῆλθον δὲ
 οἱ πρεσβυτεῖς, ἐρωτῶντες οὐκ ἔσθ' Ἀλκιβιάδ' ἀπὸ φίλων
 δεσφύτως ἐφ' οἷς ἀφίγμενοι τυχεροῦσιν, οὐκ ἔφασκεν ἡκεῖν
 ἀδελφοί ποτες. ἄλλ' οὐκ ὄν ὁ Ἀλκιβιάδης ἐπέκειτο μὲν κραυ-
 γῆς, ὡς πρὸς οὐκ ἀδικῶν ἀλλ' ἀδικέμενος, ἀπίστους κὺ παλιμο-
 βόλους ἀποκαλῶν, κὺ μηδὲν ὑγῆς μήτε πρὸς εἶν μήτ' εἰ-
 πεῖν ἡκούσας. ἐπηγεράκει δὲ ἡβελή, κὺ ὁ δῆμος ἐχάλεπαί-
 νε. τὸν δὲ Νικία ἐκπληξίς εἶχε κὺ κατήφεια τὸ ἀδρανῆς
 μετὰ βολῆς, ἀγνοῖα τὸ ἀπάτιον κὺ τὸ δόλον. ἔτω δὲ τὸ Λακε-
 δαιμονίων ἐκπεσόντων, ἔρατηγῆς ἀποδείξαις ὁ Ἀλκιβιά-
 δης, ἄλλ' οὐκ Ἀργείοις κὺ Μαιτινεῖς κὺ Ἡλείοις συμμάχους
 ἐποίησε τοῖς Ἀθλαίοις, κὺ τὸ μὲν ἔσθ' ὅσον ἔσθ' εἰς
 ἐπὶ τὴν μέγα δὲ ἡδὲ περὸς ἀδελφόν ἔσθ' αὐτῶν, ἔρατησθαι κὺ
 κεραιθῶναι Πελοπόννησον ὀλίγου δὲ ἴσθ' ἀπασαι, κὺ ποσάσθαι
 ἀσπίδας ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ πρὸς Μαιτινῶν ἀπὸ τῆς Λακε-
 δαιμονίοις, κὺ πρὸς τῶν τῶν Ἀθλαίων ἀγῶνα κεραιθῶναι
 κὺ κίνδυνον ἀδελφοῖς, ἐν τῶν μέγα μὲν ἔσθ' ἡνίκη πρὸς ἔρατη
 κεραιθῶναι, εἰ δὲ ἐσφάλησαι, ἔρατην ἡδὲ τὴν Λακεδαιμόνα
 πρὸς ἡμέρᾳ μιᾷ τὸ μὲν ἔσθ' ἡνίκη, ἄλλ' οὐκ ἐπέπειθε κεραιθῶναι ἐν
 Ἀργεῖ τὸν δῆμον οἰχλίαν, κὺ τὴν πόλιν ἔσθ' ἡνίκη ποιῆσαι
 Λακεδαιμόνιοι τὸ πρὸς ἀδελφόν, κὺ τέλευσθαι τὴν δημοκρα-
 τίαν, αὐτῆς δὲ τὸ πολλῶν ἐξενεῖν κεραιθῶναι τὰ ὄπλα κὺ κεραιθῶναι
 σφύτων ἐπέλεθον ὁ Ἀλκιβιάδης, τὴν τε νίκην ἐβεβαίωσε τὰς
 δῆμον, κὺ τὰ κεραιθῶναι τὴν σωέπεισε κεραιθῶναι, κὺ πρὸς ἡ-
 ζασθαι τὴν θαλάσσην, τὴν πόλιν ἐξάσθαι πόρτα πασι τὸ Ἀθη-
 ναίων διωάμεως, κὺ τέκτονας κὺ λιθουργοὺς ἐκ τῶν Ἀθλαίων
 ἐκόμισε. κὺ πᾶσαν ἐνεδείκνυτο πρὸς ἡμῶν, οὐκ ἦσαν αὐτῶν
 κεραιθῶναι ἢ τὴν πόλιν ἔρατην κὺ ἰσθῶν. ἔπεισε δὲ κὺ Γαβείας
 ὁμοίως τείχεσι μακροῖς σιωπῆσαι τὴν θαλάσσην τὴν πόλιν. εἰ-
 πόντος δὲ ἴσθ' οἷς Γαβείας ὅτι κεραιθῶναι ὑμᾶς Ἀθη-
 ναίοι, ἴσθ' (εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης) κὺ μικρὸν κὺ τὸς πό-
 δας Λακεδαιμόνιοι τὸ κὺ τὸ κεραιθῶναι κὺ ἀδελφῶν. ἔμην δὲ
 λέγει κὺ τῆς γῆς σιωπῆσαι ἀντέχεσθαι τοῖς Ἀθλαίοις,
 κὺ τὸν ἐν ἀρσούλῳ πρὸς ἀδελφόν αἰεὶ τοῖς ἐφήβοις ὄρ-
 χον, ἔρατην βεβαίωσθαι. ὁμνύοισι γὰρ ὄρεσι χησασθαι τῆς Ἀθη-
 κῆς, πυρεῖς, κεραιθῶναι, ἀμπελοῖς, ἐλάσθαι οἰκίαν ποιῆσθαι δι-
 δασκῶναι τὴν ἡμέρᾳ κὺ κεραιθῶναι. ἐν τῶν ποιούτοις πολι-
 τείμασι κὺ λόγῳ, κὺ φρονήματι κὺ δεινότητι, πολλῶν
 αὐτῶν πάλιν τὴν βυβλίαν τῆς διαίτης, κὺ πρὸς πότιν κὺ ἔρα-
 τας, ὑβερίσματα τε κὺ θηλυτῆρας ἐσθῆτων ἀλουργῶν ἐλα-
 μῶν δὲ ἀρσῶν, κὺ πολυτέλειαι ἔρατην, ἐκβίασθαι
 τε κεραιθῶναι, ἐν τῶν τεινῆσιν, ὅπως μαλακώτερον ἐν-
 κεραιθῶναι, κεραιθῶναι, ἀλλὰ μὴ σάμῳ τῶν κεραιθῶναι ὅτι βαλ-
 λομένων, ἀσπίδος τε ἀρσῶν ποῖσιν, ἔσθ' ὅτιση-
 μον τῶν πατρίων ἔρατην ἀλλ' ἔρατα κεραιθῶναι. ἀπὸ
 ὄραντες οἱ μὲν ἐνδοξοὶ μὲν τὸ βδελύσθαι κὺ δεσχε-
 ραίνεῖν, ἐφοβῶντο τὴν ὀλιγαρχίαν αὐτῶν κὺ πρὸς ἡμῶν,

A missos vos dixeritis cum mandatis liberis, impe-
 randi & extundendi vobis nullum faciet modum.
 Quin mittitis hanc amentiam, si æqua à populo
 Atheniense impetrare, nec inuitis vultis vobis
 quid extorqueri: ita verò agite cum populo Athe-
 nienſe, quaſi poteſtatem non habeatis plenam,
 nos in Lacedæmoniorum gratiam erimus vobis
 præſtò. Ita fatuſ, iuſurandum dedit iis, traduxitq;
 eos ab Nicia fidem vt ſibi haberent, miranteſ eius,
 vt non vulgaris viri, & ſolertiam & prudentiam.
 Inſequenti die conuenit populuſ, quò legati pro-
 ceſſerunt. Rogati ſanè quàm comiter ab Alcibia-
 de, quid veniſſent, negauerunt libera mandata ha-
 bere. Mox Alcibiadeſ inſtare cum clamore, quaſi
 non eoſ iniuria afficeret, ſed afficeretur ipſe, perfidoſ
 & verſipelleſ appellanteſ: neq; vt quicquam bo-
 ni vel facerent vel dicerent, oſtendenteſ veniſſe: fre-
 mere etiam ſenatuſ, exardeſcere ira populuſ, Ni-
 ciaſ, impoſtura & doli ignaruſ, ſtupore & pudore
 ex iſtorum hominum incoſtantia defixuſ eſſe.
 Ita exploſiſ Lacedæmoniis Alcibiadeſ designatuſ
 prætor, Argiuoſ, Mantineoſ, & Elioſ adiunxit ex-
 templo populo Athenienſi ſocioſ. Huiuſ facti ne-
 mo rationem commendauit, ingeſ fuit tamen
 reſ ab eo perpetrata, qui penè vniuerſam diſſocia-
 uerit & concuſſerit Peloponneſum, atq; vno die
 tot legioneſ in acie ad Mantineam Lacedæmoniis
 obiecerit, certamēq; iis & periculū remotiſſimè
 ab Athenienſium ſinibuſ confluenteſ, in quo non
 multum opere pretii fecerunt ex victoria victoreſ,
 & ſi offendiſſent, vix eſſe Sparta poterat incolu-
 miſ. Secundum pugnam mille viri Argiſ còfeſtim
 populi imperium moliti ſunt diſſoluere, & ciuita-
 tem in ſuum redigere ditionem. adfuerunt etiam
 Lacedæmonii, & iuſ populi ſuſtulerūt. Hic, quum
 plebſ arma reſumpſiſſet & eſſet victor, ſuperue-
 niens Alcibiadeſ, victoriā præſtitit populo ſoli-
 dam, & vt longoſ muroſ deducerent fuit autor, at-
 que hiſ mari iunctiſ urbem penituſ populi Athe-
 nienſiſ viribuſ annecterent. Ille fabroſ & lapici-
 daſ ex Atheniſ adduxit, atq; omne ſtuduſ præ-
 ſtitit iis: qua re non minoreſ ſibi ipſi quàm ciuitati
 Athenienſi gratiam & opes quaſiuit. Suaſit item
 Patrenſibuſ vt muroſum brachiis committe-
 rent urbem mari. Hic quum admonerent quidaſ
 Patrenſeſ, Athenienſeſ voſ deuorabunt, Alcibia-
 deſ, Fortaſſiſ carptim, inquit, & à pedibuſ: Lace-
 dæmonii verò à capite & ſemel. Enimuerò con-
 ſuluit etiam populo Athenienſi, vt terram quo-
 que aſſerereſ, & obiecto iuuentuti ſemper illo
 quo adiguntur agrauli iureiurando, id vt præſta-
 rent re, admonuit. Iurant enim terminoſ ſe Atti-
 cæ habituroſ, triticum, hordeum, vineaſ, oleaſ,
 quo ſuggerebatur iis, omnem vt aſſerereſ ter-
 ram cultam & frugiferam. Hiſ actionibuſ, ora-
 tionibuſ, prudentiæ & eloquentiæ ingentem ex
 altera parte immiſcebat vitæ luxum, comeſſa-
 tionēſ, amoreſ, proteruiam, molliem, veſtium
 purpurearum, quaſ per forum trahebat, inſo-
 lentem profuſionem, incuſuraſ in triremibuſ fo-
 rorum quo molliuſ cubaret, quum iniecta habē-
 ret faſciſ non aſſeribuſ ſtragula, clypeum deau-
 ratum, in quo non aſſueta Athenienſibuſ inſi-
 gnia, ſed Cupido fulmen tenent erat ſculptuſ.
 Queſ principēſ quum viderent, tum execrabantur
 ferebantque grauiter, tum extimeſcebant iſtam
 hominiſ diſſolutionem & contemptum legum,

velut ty-
 uerſus eu-
 phanteſ,
 Caput
 Alio loco
 In ciuitate
 Sin tunc
 Largitione
 munificen-
 hil, claruſ
 roboreſ
 virtuteſ
 nibuſ, ca-
 te, reſ
 appelleſ
 cum pidi-
 mum ſuſ
 rez ex ad-
 pro victo-
 rem ex ca-
 tum nauo-
 tem. Ca-
 terificerent
 tum præ-
 Nemeaſ
 biadem
 concuſ-
 vt tyrann-
 viluſ eſt
 Alcibiadeſ
 minum od-
 quum in
 proleque-
 terit neq;
 obuiam
 filieſto,
 mitate par-
 tiſ: non
 adeo vana
 eo optio
 ceru uolū-
 man' adu-
 ſidia arm-
 fanis inſe-
 expeditioneſ
 andem,
 ſed ingentē
 gerent cam
 poli inſi-
 baſque
 ſpectuſ ex-
 cogitatioſ
 formen cap-
 conſilioſ
 & ſtuduſ
 præſtatuſ
 præſtatuſ
 debent
 mudiſ in
 inſiſte,
 Verum ſo-
 Meſonem
 ne aſſueta
 præſtatuſ
 Meſonem
 ſine tunc

velut tyrannica & monstifica. Animum ad- A uersus eum populi exprimit hisce versibus Aristophanes,

Cupit quidem, sed odit, ipsum vult tamen.

Alio loco grauens magis cum suspicione,

In ciuitate ne leonem nutrias,

Sin educaſti obtempera eius moribus.

Largitiones enim ludorumque exhibitiones & munificentia in populum, quibus addi poterat nihil, claritas maiorum, dicendi vis, corporis decor, roburque cum militaris rei coniunctum peritia & virtute efficiebant, in reliquis vt conuiueret omnibus, eaque ferret populus Atheniensis moderate, vtque vocabulis peccata eius lenissimis ludos appellaret atque humanitatem: vt quum Agatarchum pictorem vinxit, exinde quum pinxisset domum suam, muneribus dimisit honoratum. Taurerz ex aduerso ludos edenti, quod secum certaret pro victoria, colaphum infregit. Meliam mulierem ex captiuis sumpsit, cuius ex complexu puerum natum tulit. Eam enim vocabant humanitatem. Causam tamen vt Melii puberes omnes interficerentur, quia scriptum in id defendit plebiscitum, praeſcipue dedit, Quum pinxisset Aristophon Nemeam, quae sedentem in complexu suo Alcibiadem tenebat, spectauerunt tabulam, latiq; eo concurrere. At maioribus natu erant haec quoque vt tyrannica & intoleranda offensae: neq; absurde visus est Archeſtratus dicere, Duos Graciam Alcibiades non potuisse ferre. Quum Timon ab hominum odio *μισάνθρωπος* dictus, Alcibiadem, quae, quum in concione obtinuisset id quod agebat, prosequeretur populus magno honore, non praeteriret neq; defugeret, sicut soleret alios, sed iret obuiam, dataq; dextra, Macte, inquit, incremento fili esto, magna enim omnes hos cumulabis calamitate: partim risere, partim incessere eum conuitiis: nonnullos magnopere id dictum permouit. adeo varia erat ob morum eius inconstantiam de eo opinio. Porro Siciliae, viuo etiam Pericle, adiecerat oculos populus Atheniensis, & defuncto, man' admouit, atq; societatis specie auxilia & subsidia armorum mittebat assidue iis qui ab Syracusanis infestabantur, gradum faciens ad maiorem expeditionem. At qui prorsus eum inflammauit ardorem, induxitq; vt ne carptim neq; minutim, sed ingenti classe expeditionem susciperet & subigerent eam insulam, Alcibiades fuit, qui spem populi inflauit ad grandia, & grandioribus ipse inhabitat: siquidem exordium esse ad ea quae complexus spe erat, expeditionis, non terminum, sicut caeteri, cogitabat Siciliam. At Nicias quidem, quod ardua foret res capere Syracusas, reuocabat populum ab eo consilio: Alcibiades vero Carthaginem somnians & Africam, horum accessione Italiam & Peloponnesum iam amplexus, tantum non pro promptuario belli ducebat Siciliam. Ac iuuentutem habuit statim sua sponte spe arrectam. Senes hi audiebant mira de ea expeditione memorantes, vt multi in palaestris ac hemicyclis sedentes, figuram insulae, situm Africae & Carthaginis depingerent. Verum Socratem philosophum & astrologum Metonem nihil ferunt ciuitati ex ea expeditione auguratos boni, superiorem ex praesentia & praedictione (vt arbitror) daemone sui familiaris: Meton, siue reputanda secum re metuens futuri, siue ratione aliqua diuinandi insaniam simulauit,

ως τυραννικὰ καὶ ἀλλόκοτα. τῷ δὲ δήμῳ δὲ πάρος δὲ πρὸς αὐτὸν, οὐ κακῶς δὲ ζηγυρόμενος ὁ Ἀριστοφάνης τῷ τ' εἶρηκεν. Ποθεῖ μὲν, ἐξοφείρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν. ἐπὶ δὲ μάλλον τῆ ὑπονοία πείζων, Μάλισα μὲν λέοντα μὴ ἰ πόλει τρέφειν. Ἦν δ' ἐκτρέφῃ τις, τοῖς ἔσποισ ὑποπρετεῖν. ἔπειθ' οὐ σεις γὰρ καὶ χρηγία, καὶ φιλοτιμήματα πρὸς τὴν πόλιν ὑπεβολὴν μὴ ἀπολείποις, καὶ δόξα πρὸς ἄλλων, καὶ λόγου, δυνάμεις, καὶ σώματος διαφέρεται, καὶ ῥώμῃ μετ' ἐμπειρίας τῶν πολεμικῶν καὶ ἀλκῆς, πρῶτα πάντα συγχωρεῖν ἐποίει καὶ φέρειν μετρίως τὸς Ἀθηνάων, αἰεὶ τὰ πρῶτα τὰ ὀνομάτων τοῖς ἀμύρτημασι περὶ μέγιστος, παιδίας καὶ φιλανθρωπίας. οἷς μὲν καὶ ὁ Ἀγαθάρχων τὸν ζωγράφον εἶραξαι, εἶτα γράψαντα τὴν οἰκίαν, ἀφείμαι δαρησαμένον καὶ Ταυρέαν ἀπὸ χρηγυῶντα ῥαπίσαν, φιλοτιμούμενον ὑπὸ τῆ νίκης: καὶ ὁ Μηλίας γυναικα ἐκ τῆ ἀρχαλώτων δὲ ἐλεόμενον, καὶ σιωπῆσαι δρέψαι παιδάειον ἐξ αὐτῆς. καὶ γὰρ τὸ το Φιλανθρωπον ἐκάλουσι πλὴν ὅτι τοῖς Μηλίοις ἦεν δὸν ἀποσφαζόμενα τὴν πλείστην ἀπάνεχε, τὰ ψήφισματι σιωπῶν. Ἀριστοφάνης δὲ Νεμέαν γράψαντος, ἐν ταῖς ἀγκύλαις αὐτῆς καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἔχουσαν, ἐθεώρησε καὶ σιωπῆσαι χεῖροντες, οἱ δὲ πρῶτον ἔχει καὶ τοῦτοῖς ἐδυσχερανοῖς ὡς τυραννικῆς καὶ πρῶτον ἔχει. ἐδόκει δὲ καὶ Ἀρχεστρατος ἐκ ἀπο ἔσπου λέγειν ὡς ἡ Ἑλλάς ἐκ ἀλλήλων δυὸ Ἀλκιβιάδας. ἐπεὶ δὲ Τίμων ὁ μισάνθρωπος ἀνήμερῶσαντα τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ πρῶτον ἐπέμπετον ἀπὸ τῆ ἐκκλησίας ἐπιφρονῶς, οὐ παρήλθεν οὐδ' ἄλλο κλινεν, ὡς περ εἰώθη τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀπορήσας καὶ δεξιωσαμένους, Εὐγ', ἔφη, ποιεῖς αὐξόμενος ὡς παῖ: μέγα γὰρ αὐξήσασθαι ἀπασιν πύτοις: οἱ μὲν ἐγέλων, οἱ δὲ ἐβλασφήμου. οἷοις δὲ καὶ πρῶτον δὲ λεγῆν ἐπέσφραξεν. οὕτως ἀκριτος μὲν ἡ δόξα πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τὴν φύσεως ἀνωμαλίας. Σικελίας δὲ, καὶ Περικλέους ἐπὶ ζῶντος, ἐπέμπετον Ἀθηνάων, καὶ τελευτήσαντος ἠπλοντο, καὶ τῆς λεγόμενης βοήθειας καὶ συμμαχίας ἐπέμπετον ἐκάστοτε τοῖς ἀδικοῦσιν ὑπὸ Συρακυσίων, ἔπειθ' ἀφ' ἧς τῆς μείζονος στρατείας πρῶτον: ὁ δὲ πρῶτον ἀπασιν τὸν ἔρωτα τῶν ἀναφλέξας αὐτῶν, καὶ πείσας μὴ κατ' ἐμὲς μηδὲ κατ' ἄλλοις, ἀλλὰ μετὰ τὸν πλῆθος ἀπασιν ἐπιχειρεῖν καὶ κατὰ σφραξῆσαι τὴν ἡσπιν, Ἀλκιβιάδης μὲν, τὸν τε δῆμον μετὰ πείσας ἐλπίζειν, αὐτὸς τε μετῴν ὀρεγόμενος. Ζηχίω γὰρ εἶ) πρὸς ἀ ἠλπίζει διανοεῖτο τῆς στρατείας, οὐ τέλος, ὡς περ οἱ λοιποὶ, Σικελίαν. καὶ Νικίας μὲν, ὡς χαλεπὸν ἔργον ὃν τῆς Συρακυσίας ἐλεῖν, ἀπέτρεπε τὸν δῆμον. Ἀλκιβιάδης δὲ Καρχηδῶνα καὶ Λιβύην ὀνειροπολῶν, ἐκ δὲ πύτων πρῶτον ἡμετέρον, Ἰταλίαν καὶ Πελοπόννησον ἡδὴ πρῶτον ἡμετέρον, ὀλίγου δεῖν ἐφόρα τῆς πολέμου Σικελίας ἐποίειτο καὶ τοῖς μὲν νέοις αὐτῶν εἶχεν ἡδ' ἡταῖς ἐλπίζαν ἐπὶ ἡμετέροις, τῶν δὲ πρῶτον ἡμετέρον ἐκροῶντο, πολλὰ θαυμάσια πρὸς τῆς στρατείας πρῶτον, ὡς πολλοὶς ἐν ταῖς παλαιαῖς καὶ τοῖς ἡμικυκλίοις κατέσφραξαι, τῆς τε ἡσπιν δὲ γῆρας καὶ τῆσιν Λιβύης καὶ Καρχηδῶνος ὑπογράφοντες. Σωκράτης μὲν τὸν φιλοσόφον, καὶ Μέτωνα τὸν ἀστρολόγον, ὅθεν ἐλπίζον τῆ πόλει χεῖρον ἀπὸ τῆς στρατείας ἐκείνης λέγουσιν. ὁ μὲν (ὡς εἶοικε) τῆ σιωπῆσαι δαμονίου γυρομένου καὶ πρῶτον ἡμετέρον: ὁ δὲ Μέτων, εἶτε δειπῶς ἐκ λογισμοῦ δὲ μέλλον, εἶτε μνηστικῆς πρὸς ἔσπου χεῖσαμένους,

εσκήφατο μεμημένα, και λαβών δ'αδα χαρομήν, οίος ω
 αυτ' τλω οικίας υφάπτειν. ενοι δε φασιν παρσσοήμα μδ
 μδρίας μηδεν εσκαδάσαι τον Μετωνα, και παρησαι τ' τλω
 οι κια νυκτωρ, ειθ' εωθεν παρσελθόντα, δειδαι και ανποδην
 βπι συμφορα τηλικαυτη τον υον αυτω παρελθωαι, τ' γρα
 τίας. εκεινος μδ ου ετυχεν ων ηξίου παρσακρουσαμδρος
 πεις πολίτας. ο δε Νικίας ακων μδ ηρεθη γρατηγος, ουχ η
 κισα τλω αρχιλω και δε τον στωαργησα φδύων. εφαινετο
 γδ πεις Αδωναιοις τα τδ πολέμου βέλπον εζειν, μη παρσει
 μδροις τον Αλκιβιάδω ακρατον, δλλα μηδεσις παρσε τ'
 πολμδρ αυτ' της Νικίου παρσοίαις. και γαρ ο τειτος γρατη
 γος Λάμαχος ηλικια παρσηκων, ομφο εδοκει μηδεν ηπον
 ετ) τδ Αλκιβιάδω Δραπυρος και Φιλκίνδυμος εν οίοις
 αγωσι. βουλομδρων δε παει πληθους και επου παρσα
 σκαδης, επεχειρησεν αυτης ο Νικίας ενισαδ και καταπαυειν
 τον πολεμον. αυτειποντος δε τδ Αλκιβιάδω και κεκτησαν
 τος, εγραψε τ' ρητορων Δημόστρατος και ειπεν ως χρη πεις
 γρατηγους αυθεραπορας ετ) και της παρσακαδης και τδ πο
 λέμου πδρμτος. βπι ψηφισαμδρου δε τδ δήμου και γμομδρων
 επόμεν πδρμτων παρσε τον εκπλουω, εχρησα παρτω σδδδ
 τα της εορτης. Αδωνίων γαρ εις τας ημέρας εκεινας και η
 χόντων, ειδωλα πολλαχου νεκροίς εκχομιζομδροις ομοια
 παρσευκειντο παης γωαιξί, και παφας εμμοιωτο κρηπιδμδραι,
 και θρηύοις ηδον. η μδρτοι τ' Ερμύω παεικρηπη μιανυκτι τ'
 πλείτων ακρωτηριασέντων τα παρσεσωπα, πολλοί και τ' ρ
 παειφρονούτων τα ποιαυτα, διεταραξεν. ελεγη μδ ου οτι
 Κοείητοι Δραπυρος Συρακυσίοις δποικεις οντας, ως βπι χε
 σεως εσομδρης παρσε τ' ρ οίωων, η μεταγνώσεως τδ πολέμα,
 ταυτα δρασαι. ου μλω η πατερο γε τ' πολλων ουθ' εδω ολό
 γος, ουθ' ο τ' ρ σημειων, δφον ετ) μηδεν οίομδρων, δλλ' οια φι
 λει φέρειν ακρατος ακρατων νέων εις υβειν εκ παιδιας υ
 ποφρομδρων. οργη δι' αμα και φόβω ο γερονος λαμβάνον
 τες, ως δπο στωωμοσίας βπι παρσαγμασι μεγάλοις τε πολ
 μημδρων, απασαν εζηταζον παρσοίαι πακρωδς, η τε βουλη
 στωιούσα παει τούτων και ο δήμος ως εν ολίγοις ημέραις
 πολλακίς. εν δε τούτω δούλοισ πινας και μετοίκις παρσηγα
 γμ Ανδροκλῆς οδ ημαγος, άλλων τε αγαλμάτων παεικρη
 πας, και μυσηίων παρ οίνον δπομμήσεις, τδ Αλκιβιάδω
 και τ' ρ φίλων και τηρομδρωτας. ελεγη δε Θεόδωρον μδρ πια
 δρανα τα τδ κήρυκος, Πολυτίωνα δε τα τδ δαδύχω, τα δε τδ
 ιεροφαιτε τον Αλκιβιάδω, πεις δι' άλλοις εταίροις παρση
 και και μυειδαι, μύσας παρσαγαρβλομδροις. ταυτα γαρ
 εν τη εισαγγελία γέγραπται Θεσαλαδου τδ Κίμωνος εισαγγ
 γιλαντος Αλκιβιάδω απεβειν παει τω τω τ' παρσακωμδρω
 δε τδ δήμου, και πακρωδς παρσε Αλκιβιάδω έχοντος, και τδ
 Ανδροκλέους (ω γαρ εδω εχρος εν τοις μελιστα τδ Αλ
 κιβιάδω) παρσεζιώντος, εν αρχη μδρ εταραχθησαν οι
 παει τ' Αλκιβιάδω αγαδόμενοι δε πεις τε ναύτας οσοι πληθ
 εμελλον εις Σικελιδω δ'νοις οντας αυθίς, και ο γρατωπηχον,
 Αργείων δε και Μαρπνέων χιλίων οντων οπλιτ' ρ, ακρούοντες
 αιαφαιδδν λερόντων ως δι' Αλκιβιάδω γρατθόιντο Δρα
 πόντιον και μακρην γρατεια. εαν δε πεις αγνωμονη παει τδ
 τον, δφους δποσησασαι, ανεθαρρωω και παρσαντο παρ και
 ρω παρσε τλω δπολογία, ως τε πεις εχρους παλιν αθυμειν
 και φοβείσασαι μη παει τλω κρσιαν ο δήμος αμβλύτερος αυτω γηηται, Δρα τλω χρεια. παρσε ταυτα ου

ae face arrepta ardente domum suam institit suc
 cendere. Quidam nullam dementiae speciem a
 Metone aiunt adumbratam, sed nocte cum do
 mum inflammasse, mox progressum mane ad
 concionem orasse supplicem populum, ut ad tan
 tae alleuationem calamitatis filium sibi ab ista ex
 peditione relinquerent immunem. Ita ludificatus
 ille ciues, quod petebat, obtinuit. Nicias praetor
 fuit inuitus designatus, fugiens quantum poterat
 prouinciam hanc vel collegae causa. Existimaue
 runt enim Athenienses bellum gestum iri rectius,
 si solutum non misissent Alcibiadem, sed eius au
 daciam cum Nicias temperassent cautione. Nam
 tertium praetorem Lamachum, et si vergentem an
 nis, nihilo apparebat esse ex certis praeliis Alcibia
 de minus flagrantem & temerarium. Quum deli
 beraretur de copiis & apparatus ratione, iterum
 obfistere Nicias coepit & bellum compescere. Sed
 quum repugnaret Alcibiades, & esset in sententi
 am eius discessum, rogationem tulit orator De
 mostratus, de apparatu & tota belli ratione ut
 praetoribus permitteretur. Facto in id plebiscito,
 instructisq; ad classis expeditionem omnibus, te
 tra prodigia maxime solennibus apparuere. Incur
 rentibus in dies illos Adoniis, species passim mor
 tuis qui efferuntur, similes, exponebant foeminae,
 & exequias planctibus repraesentabant cantilenif
 que lugubribus. At vero truncati vna nocte Her
 ma, quos vocant, qui maxima ex parte mutilati fa
 cie erant, multos perculerunt, etiam illos talia qui
 contemnebant. Manuit fama Syracusanorum
 causa colonorum suorum Corinthios, quo iis o
 stentis reprimeretur populus Atheniensis, bellum
 que deponeret, haec patrasse. Nihil populum ta
 men vel hic rumor mouit vel portenta, haud quic
 quam foedi ducentem accidisse, sed cuiuscemodi
 designare iuuenes temulenti in lasciuia ex lusu
 delapsi solent: iram vero simul & metum ei res,
 velut ex coniuratione ad magnos designata mo
 tus, excitauit. Itaq; acriter quamuis suspicionem
 excussit tam senatus huius rei causa habitus, quam
 concio ut paucis diebus saepius aduocata. Interea
 seruos nonnullos & incolas produxit Androcles
 concionator, qui Alcibiadem eiusq; amicos alio
 rum laceratorum signorum & effictorum per vi
 num mysteriorum insimulauerunt. Hi Theodo
 rum quendam ostenderunt egisse praconem, Po
 litionem taidiferum, Alcibiadem hierophantem,
 caeteros sodales adstitisse mysteriis initiatos appel
 latoq; mystas. Quippe haec continebat Thessali
 Cimonis filii accusatio: qui Alcibiadis nomen de
 profanatis Cereris & Proserpinae sacris detulit. Fren
 dente ira populo atq; in eum incenso, & Androcle
 (erat enim Alcibiadis hic, ut alius nullus, hostis) fa
 cem subdente, fuit Alcibiades initio perturbatus.
 Verum vbi nautas aduertit, quotquot nauigaturi
 in Siciliam erant, studiosos sui esse, simulq; milites
 Argiuosq; & Mantineos, qui mille peditum erant,
 audiret diserte dicentes, Alcibiadis se gratia trans
 marinam & longinquam expeditionem suscepisse,
 quem si quis laxisset, abscessuros ilico domum,
 animum recepit atq; occurrit ad se defendendu.
 Ita fracti iterum sunt inimici eius, veritique ne
 populus, quod eius opera indigeret, mollior fo
 ret in iudicando. Igitur quo huic rei occurrerent,

hoc stru
 non iniqu
 illi ex pro
 rent, Rem
 citus cum
 cuiusque
 quam infu
 vero quod
 facto in
 rum ea m
 sed po
 lictis con
 specis in
 Deuocem
 uentur
 inios, ad
 metu con
 populus,
 tentes hab
 centum, pe
 funditor
 paratum
 lam & te
 suum, qu
 tet. Cui r
 macho,
 subege
 reuocau
 ri dixim
 asperu
 cellu
 Inim
 dem perpe
 consideru
 quis de
 eos quod
 non rapu
 quis in con
 curri nec
 ribus in
 appellat
 dunt, in
 verius su
 O signu
 tra
 Tre
 furo
 Non Tra
 fu
 Et quid
 stru
 den vniu
 corporu
 erant: na
 Ex
 prum, po
 calumnias
 te, per
 quocunq
 dos illor
 Androcl
 pum
 populu
 Androcl
 tilatum
 mum
 Nam

hoc struxerunt ut oratores qui specie Alcibiadi non iniqui, odissent eum tamen non secus atque illi ex professo qui essent hostes, in concione dicerent, Rem indignam esse tanti Imperatorem exercitus cum libera potestate creatum legionibus sociisque conscriptis, inter sorte ductos iudices & aequam infundentes corrumpere tempora. Nunc vero, quod felix faustumque sit, pergeret: bello confecto iisdem legibus praesens causam diceret. Verum ea malitia prolationis non fecellit Alcibiadem, sed pro concione dum demonstravit esse, ut relictis contra se criminibus & calumniis, timore suspensus iudiciali cum tanto exercitu mitteretur. Decere enim, nisi crimina purgaret, ut animaduerteretur in se: sin purgasset se, & esset compertus insons, ad hostes ut se liberatum calumniatorum metu conuerteret. Caeterum ubi non audiuit eum populus, iussus soluere, vela fecit cum collegis. Triremes habebat non multum intra quadraginta & centum, pedites quinque millia centum, sagittarios funditoresque & leues milites ad mille trecentos, apparatusque alium ingentem. Inde ut appulit ad Italiam & tenuit Rhegium, proposuit ibi consilium suum, quemadmodum instituendum bellum foret. Cui repugnante Nicia, ad stipulante vero Lamacho, in Siciliam uetus Catanam ad ditionem subegit. Nihil gefsit praeterea, quod confestim esset reuocatus ad iudicium. Primum namque frigidis (uti diximus) suspitionibus Alcibiades & calumniis aspersus fuit per seruos & incolas: deinde, quia lacesserunt maleuoli absentem acrius, & cum uiolatis simulacris mysteriorum crimen, quasi ab eadem perpetratum coniuratione ad res nouandas, confuderunt, coniecerunt in carcerem eos qui quauis de causa fuerunt delati inauditos, praenituitque eos quod flagrantibus delictis tantis, in iudicium non rapuissent damnassentque Alcibiadem. Quisquis in conceptam aduersus illum flammam incurrit necessarius vel amicus vel familiaris, seruioribus illis usus est. Delatores omisit Thucydides appellare: alii tamen Dioclidem & Teucrum edunt, in quibus Phrynichus est comicus, cuius hi uersus sunt,

*O signum amabile, Herme, ne cadas, caue, aut te afflixeris usquam,
Præbeas ne ansam alicui alteri Diocliidi prauis aliquid facere uolenti: Cauero.
Non Teucro enim dare iudicii uolo scelesto premia hostium.*

Et quidem nihil certi vel firmi indices demonstrarunt. De quibus rogatus unus quemadmodum uultus eorum, qui truncauerant simulacra, cognouisset: ubi respondit, Ad lunam, toto caelo errauit: nam fuerunt haec interlunio admissa. Excitauit id quidem sanorum hominum strepitum, populum uero ne hoc quidem fecit ad calumnias remissio, sed eodem, quo caeperat, perrexit impetu in uincula dare & coniecere quicumque esset delatus. Inter custodias & uinctos illorum criminum causa etiam orator erat Andocides, quem refert Hellenicus historiographus inter Ulyssis posteros. Habebatur minime popularis, sed de factione paucorum potentium, Andocides: cui praecipue suspitionem attulit mutilatorum signorum amplum signum propter domum eius locatum Aegidis tribus monumentum. Nam inter admodum pauca simulacra nobilia

τεχνάζοισι τῶν ῥητόρων τῆς οὐ δοκῶντας ἐξήρως τῆς Ἀλκιβιάδου, μισοῦντας δὲ αὐτὸν οὐχ ἦσαν τῶν ὁμολογησάντων, αἰσαμύνοις ὡς τῶν δῆμων λέγειν ὡς ἀποτὸν ὅστιν ἀδελφάτοις στρατηγῶν τηλικαύτης ἀποδεδειγμένῃς δυνάμεως ἠδυστομένης στρατίας καὶ τῶν συμμάχων, μεταξύ συγκληρωσῶν διακασίον, καὶ ὑδῶν ἀλαμῶντας, ἀπολλύουσι τὸν κέρων. ἀλλὰ νῦν μὲν ἀγαθὴ τύχη πλεέτω, τῶν ἡ πολέμου ἄνευ στραφέντος ὅτι τοῖς ἀδελφῶν νόμοις ἀπολογείσθω παρών. ὅσα ἐλάττωται μὲν οὐκ ἡ κακότητά τῆς ἀναβολῆς τὸν Ἀλκιβιάδην, ἀλλ' ἐλεγεπαριών, ὡς δεῖν ὅστιν ἀγίας ἀπολιπόσθαι καθ' ἑαυτὸν καὶ ἀλαστολάς, ἐκπέμπεσθαι μετέωρον ὅτι ποσῶν τῆς δυνάμεως. ἀποθανεῖν γὰρ αὐτῶν παρρησίας μὴ λύσαι τῆς κατηρησίας· λύσαι δὲ καὶ φαίνετ' ἡ κατὰ τῶν, τρέπεσθαι πρὸς τοὺς πολέμιους, μὴ δεδδικῆσι τοῖς συκροφύσας. ἐπεὶ δ' ὅσα ἐπέειπεν, ἀλλὰ πλεῖν ἐκέλευον αὐτὸν. ἀνήρη μὲν τῶν στρατηγῶν ἔχων τεύχεα μὲν οὐ πολλὰ τῶν τεσσάρων καὶ ἑκατὸν ἀποδεύσας, ὀπλίτας δὲ πεντακισχίλιους καὶ ἑκατὸν, ποξότας δὲ καὶ σφενδονήτας καὶ ψιλοὺς πρὸς τετρακισίους καὶ χιλίους, καὶ τῶν ἄλλων πρὸς τετρακισίους ἀξιόλογον. πρὸς βαλῶν δ' Ἰταλία, καὶ Ῥήγιον ἐλὼν, εἰσηγήσατο γνάμῳ ὅτι ἔσθω πολεμητέον ὅστι. καὶ Νικίου μὲν ἀιπλέρητος, Λαμαχου δὲ παρθεμίου, πλῆστας εἰς Σικελίαν, πρὸς σιγάτω Κατῶν, ἄλλο δ' ὅσθεν ἔσραζε, μετὰ πεμπίος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὅτι τῶν κρίσιν διζύς ἡμοιόμος. πρὸς τὸν μὲν γὰρ (ὡς περ εἴρηται) ψυχραὶ τινες ὑποψαί καὶ ἀλαστολά καὶ τῆς Ἀλκιβιάδου παρθεμίου, ἀπὸ δούλων καὶ μετοίκων· ἐπέσθαι τῶν ἐξήρως ἀπόντος αὐτῶν κατὰ πλομῶν σφοδρότερον, καὶ τοῖς πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς ὑβείσμασι καὶ τὰ μυστικὰ συμπλεκόντων, ὡς ἀπὸ μίας ὅτι νεωτερισμῶ συνωμοσίας περσραγμένα, πῆς μὲν ὀπωσιῶν ἐπαμπαθείας ἐπέβαλον ἀκρίτους εἰς τὸ δεσποτικόν, ἦσαν δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην μὴ λαβόντες ὑπὸ τῆς ψήφου τότε, μηδὲ κρίναντες ἐπ' ἀγίας τηλικαύτης. ὁ δὲ τῆ πρὸς ἐκείνον ὀργῆ πρὸς πεσῶν οἰκείος, ἢ φίλος ἢ σωτήρης, χαλεπωτέροις ἀδελφῶν ἐχρήσατο. τοῖς δὲ μιλύσαντας, ὁ μὲν Θουκυδίδης ὀνομάσθαι παρήκεν, ἄλλοι δὲ ὀνομάζοισι Διοκλείδαν καὶ Τάκρον, ὧν καὶ Φρυγίχης ὅστιν ὀκαμικῶς τῶν πεποικῶς, ὦ φίλαθ' Ἑρμῆ, καὶ φυλάσσου μὴ πεσῶν Ἀυτὸν πρὸς κρούση, καὶ πρὸς ἀσχῆς ἀλαστολίω Ἑτέρω Διοκλείδα βαλαμύνας κακὴν τι δρᾶν. φυλάξομαι Τάκρον γὰρ οὐχὶ βούλομαι Μιλύτρα διώωαι τὰ παλαμναῖα ξένα. καίτοι βέβαιον ὅσθεν οὐδὲ ἰσχυρὸν οἱ μιλύοντες ἐδείκνυσαν. εἰς δὲ αὐτῶν ἐρωτῶντος ὅπως τὰ πρὸς ὅσα τῶν ἑρμοκροπιδῶν γνώσειε, καὶ ἀποκρινάμενος ὅτι πρὸς τῶν σελίω, ἐσφάλη τῶ πτωτός, εἴης καὶ νέας οὐσης ὅτε τῶν ἐδράτω· γόρυβον μὲν παρῆγε τοῖς νοῦν ἔχουσι, τὸν δῆμον δ' ὅσθεν τῶν μαλακώτερον ἐποίησε πρὸς τῆς ἀλαστολάς, ἀλλ' ὡς περ ὠρμησεν ἄσραχῆς ὅσα ἐπαύσατο, φέρων καὶ κατὰβάλλων εἰς τὸ δεσποτικόν ὅστις κατεῖποι. τῶν οὐκ δεθέντων καὶ φυλατομῶν ὅτι κρίσι τότε, καὶ Ἀνδοκίδης καὶ ὀρήτωρ, ὃν Ἑλλάδης ὁ συγγραφῆς εἰς τοῖς Ὀδυσσεῶς ἀπορητοῖς ἀνήγαγν. ἐδδοκεῖ δὲ μισόδημος καὶ ὀλιγαρχικός ὁ Ἀνδοκίδης· ὑποπῶν δὲ οὐχ ἦκιστα τῆς τῶν Ἑρμῶν πρὸς ἐκπῆς ἐποίησεν ὁ μέγας Ἑρμῆς, ὁ πλησίον αὐτῶ τῆς οἰκίας ἀιάθημα τῆς Αἰγυπτῶς φυλῆς ἰδρυμένης. ὡς γὰρ ὀλίγους πρὸς τῶν ὀπαρῶν,

μόνος σχεδόν ἀξέριστος ἔμεινε δὲ καὶ νῦν Ἀνδοκίδου, καλεῖται, καὶ πρῶτες οὕτως ὀνομάζονται, τῆς ἐπιγραφῆς ἀτιμω-
 ρύσις. σιωπῆ δὲ τῶν Ἀνδοκίδου μάστιγα τὴν αὐτῶν αἰτίαν
 ἐχόντων ἐν τῷ δεσποτικῷ γένεσθαι σιωπήθη καὶ φίλον, ἐν-
 δόξον μὲν ἔχον ὁμοίως ἐκείνῳ, σιωπῆ δὲ καὶ πόλιν παρῆσαν,
 ὄνομα Τίμαρον. οὗτος ἀναπαύει τὸν Ἀνδοκίδου ἑαυτὸν κα-
 τήρησεν καὶ πᾶσι ἄλλων γένεσθαι μὴ πολλῶν. ὁμολογήσαντι
 γὰρ, ἀδελφοὶ εἶναι καὶ ψήφισμα ἔδῃμου. τὰ δὲ τῆς κρίσεως ἀδελ-
 λα παῖσι, τοῖς δὲ διωκτοῖς φοβερώτατα. βέλτιον δὲ σιωπῆσαι
 ψευδόμενον ἢ μὲν τὴν αὐτῆς αἰτίας ἀποθανεῖν ἀδόξως καὶ ὡς
 κριτῆσιν οὐκ ὀκνησάντων, συμφέρον ἴσως ἀρκεῖν, ὀλίγους καὶ ἀμφι-
 βόλους παρῆσαν, πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς δὲ ἐλεῖσθαι τῆς ὀρ-
 γῆς. ταῦτα τῶν Τιμαρίου λέγειντος καὶ διδάσκοντος, ὁ Ἀνδοκί-
 δης ἐπέειπεν. καὶ γρόμυθος μιλύτης καὶ ἑαυτὸν καὶ ἑτέ-
 ρων, ἐρετῶν ἐκ τῶν ψήφισματος ἀδελφοὶ αὐτῶν οὐκ ἐπὶ ὀνόμα-
 σε, πρῶτες πλὴν τῶν φυγόντων ἀπώλοντο. καὶ πίστεως ἕνεκα
 παρῆσαν αὐτοῖς οἰκέτας ἰδίους ὁ Ἀνδοκίδης. οὐ μὲν ὅ γε
 δῆμος τῶν ὀργῶν ἀπασαν ἀφῆκεν ἐν ταῦτα, ἀλλὰ μάλλον
 ἀπαλλαγῆς τῶν Ἐρμοκροπιδῶν, ὡς περὶ γράζοντι τῶν θυμῶν
 παρῆσαν τὸν Ἀλκιβιάδου, ὅπως ἐρῶν. καὶ τέλος ἀπέστρεψε τὴν
 Σαλαμίνια παρῆσαν αὐτὸν, οὐ φάυλος αὐτὸν γε τῶν παρῆσαν
 παῖδας μὴ βιάζεσθαι, μηδ' ἀπολεῖσθαι τῶν σώματος, ἀλλὰ ὡς
 μετεῖναι λόγῳ κεχρησθαι, κελύουσιν ἀκροατῆρι ὅτι τὴν κρίσιν,
 καὶ πείθει τὸν δῆμον. ἐφοβοῦντο γὰρ παρῆσαν τὴν κρατὸς μαζῶν
 ἐν πολέμῳ γῆ, καὶ γὰρ ὁ ἰσχυρὸς αὐτῶν ἐξείργαστο βελητῆς
 ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ γὰρ ἠγύμνω ἀπὸ τῶν αὐτῶν, καὶ πολλῶν
 τειβῶν παρῆσαν καὶ μῆκος ἀργῶν ἐν τῶν Νικία τὴν πό-
 λεμον ἐξείν, κατὰ τὸν μύωπος ἀφῆκεν τῶν παρῆσαν. ὁ
 γὰρ Λάμαχος ἦν μὲν πολέμικος καὶ ἀνδρώδης, ἀξίωμα δὲ
 οὐ παρῆσαν, οὐδ' ὄγκος αὐτῶν ἀφῆκεν πενίαν δὲ τῶν μὲν οὐκ ἀπο-
 πλέων ὁ Ἀλκιβιάδης, ἀφείλετο Μεσσηνίῳ Ἀθλιωαῖοις, ἦσαν
 γὰρ οἱ μέλλοντες ἐν δίδοναι τῶν πόλιν, οὐκ ἐκείνος εἰδῶς σα-
 φέστατα, τῶν Συρακοσίων φίλοις ἐμίλυσσε, καὶ διέφθρε τὴν
 παρῆσαν. ἐν δὲ Θεοδωροῖς γρόμυθος, καὶ ἀποβὰς τῆς τειβῆς,
 ἔκρυπεν ἑαυτὸν, καὶ διέφυγε τοῖς ζητωῦσιν, ἐπιγόντος δὲ πι-
 νος καὶ εἰπόντος, Οὐ πῆσθαι, ὡς Ἀλκιβιάδης, τῆς παρῆσαν.
 Τὰ μὲν δὲ ἔφη, πρῶτα παρῆσαν τῆς ψυχῆς τῆς ἐμῆς, ὅσοι
 τῆς μητεῖς, μήπως ἀγνοήσασα, τῶν μέλαινα ἀντὶ τῆς λευκῆς
 ἐπεινέγκη ψῆφον. ὕστερον δὲ ἀκρύσας ὅτι θάνατον αὐτῶν κατέ-
 γνωνεν ἡ πόλις, Ἄλλ' ἐγὼ (εἶπε) δεῖξω αὐτοῖς ὅτι ζῶ. τῶν μὲν
 οὐκ εἰσαγγεῖλαι οὕτως ἐγρυσαν ἀναγράφοις, Θεοταλὸς
 Κίμωνος, Λακιάδης, Ἀλκιβιάδου Κλεινῆς Σκαμβωνίδου
 εἰσηγγεῖλαι ἀδικεῖν παρῆσαν τῶν Δῆμητρα καὶ τῶν χό-
 ρῶν, ἀπομιμούμενον τὰ μυστήρια, καὶ δεικνύοντα τοῖς αὐτῶν ἐ-
 παύσει ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς αὐτῆς, ἐξῆντα σολῶ οἶα παρῆσαν
 τῆς ἔχων, δεικνύει τὰ ἱερά, καὶ ὀνομάζοντα αὐτὸν μὲν ἱεροφά-
 τῶν, Πολυτίωνα δὲ ἀδούρην, κήρυκα δὲ Θεοδώρον Φυγέα
 τοῖς δὲ ἄλλοις ἐπαύσει, μύσας παρῆσαν ὄντα καὶ ἐπό-
 τῆς, παρῆσαν τὸ νόμιμα καὶ τὰ κατῆσθαι ἴσως τε Ἐσομολ-
 πιδῶν καὶ κηρύκων καὶ τῶν ἱερέων τῶν δὲ Ἐλθῶνιους ἐρήμιον
 δὲ αὐτῶν καταγόντες, καὶ τὰ χεῖματα δημόσαντες, ἐπι κα-
 ταρῆσαν παρῆσαν ψήφισαντο πρῶτα ἱερέων καὶ ἱερέας, ὡν μόνον
 φασι Θεοτῶν Μένωνος Ἀγρῶν ἦν, αἰτεῖται παρῆσαν
 ψήφισμα, φάσκοντες ἀγῶν καὶ ἱεραῖα, ἱεραῖα γερμέναι. ποσῶν δὲ κατῆσθαι Ἀλκιβιάδου καὶ κατεγνω-
 σμένων, ἐπί γὰρ μὲν ἐν Ἀργεῖ ἀφῆσαν, ὡς τότε παρῆσαν ἐκ Θεοδωροῦ ἀποδράς εἰς Γελοπόννησον διεκρίθη.

A inuiolatum remanserat prope solū. Quae de causa
 vocatur adhuc Andocidis, omnesq; licet reclamet
 inscriptio, ita id nominant. Accidit ut supra ceteros,
 qui ex eadem causa vincierant, consuetudo
 Andocidi & amicitia cum quodam esset non paris
 homine dignitatis, intelligentiae autem & audaciae
 singularis, Timæo nomine. Hic Andocidi consu-
 lit, semetipso cum paucis aliis ut deferat: confitenti
 enim concedi ex plebiscito impunitatē, exitum in-
 certum iudicii, potentib; maxime terribile esse. Sa-
 tius esse ut per mendacia incolumis sit quā eodem
 ex crimine pereat ignominiose. Qui si cōmodum
 publicum spectet, conducere ut paucis cōdonatis
 & dubiis multos & bonos viros eximat irā populi.
 His Timæi verbis & monitionib; inductus Ando-
 cides, quum de semetipso & cæteris confessus es-
 set, veniā habuit ex lege. Quos detulit, nisi qui pro-
 fugissent, necati omnes sunt. Ac maioris fidei cau-
 sa, adiecit iis Andocides proprios seruos. Neque
 hīc tamē deposuit omnē iram populus, verū post-
 quā à violatorib; signorum discessit, acrius, quasi o-
 riante bile, in Alcibiadē totus incubuit. Postremo
 misit ad eum triremem Salaminiam. Atq; hoc qui-
 dem diserte dedit missis in mandatis, vim ei ne ad-
 mouerent, neq; iniicerent manus, sed lenib; verbis
 ut aggredierentur eum, denuntiarentq; ut ad causā
 dicendā sequeretur, & purgaret se ad populum. Ti-
 mebāt enim tumultum in hostico exercitus & fe-
 ditiones, quod Alcibiadi, si ei libuisset, facile erat
 factu. Quippe ob discessum eius animū abiiciebāt,
 magnaq; cunctatione expectabant ac inertī mora,
 velut calcare rerum amoto, ducturum Niciā bel-
 lum. Nam bellator quidē erat Lamachus & vir for-
 tis, sed autoritate ob inopiam dignitateque de-
 ficiebatur. Extemplo igitur in discessu suo Alci-
 biades Messanam ademitt Atheniensibus: erant. n.
 parati certi ad dedendum oppidum. Quos ille quū
 optime nosset, indicauit eos Syracusanorum ami-
 cis, remq; corrupit. Thurios progressus, quum ex
 naue descendisset, abdedit se, elapsusq; est inuesti-
 gantibus ipsum. Cognitum à quodam, qui dixit,
*Non fides Alcibiades patriae tuae? Cætera, inquit, omnia,
 sed de capite meo ne matri quidem: ne forte pro albo a-
 trum calculum imprudens iniiciat.* Post audito capitis
 se damnatum à ciuib; *At ego, inquit, illis ostendam
 me viuere.* Accusationem illam hisce verbis per-
 scribunt: Theffalus Cimonis filius Laciades, Al-
 cibiadem Cliniae Scambonidem, quod aduersus
 ceremonias & instituta Eumolpidarum, præconū
 & sacerdotum Eleusinentium mysteria simulauit,
 & familiaribus suis domi ea ostendit, veste indu-
 tus quali ostendit sacra hierophantes, seipso hiero-
 phantem nominauit Polytionem tædiferum, præ-
 conem Theodorum Phygeensem, cæteros sodales
 mystas appellauit, & spectatores violatarum
 dearum Cereris & Proserpinæ, detulit. Damnaue-
 runt eum indicta causa, publicauerunt bona eius,
 insuper seiuerunt ut omnes sacerdotes caput eius
 sacrarent, quarum vnam aiunt Theano Menonis
 filiam, Agraulensem, plebiscito intercessisse, ac
 votorum se dixisse non execrationum esse sacer-
 dotem. Tam multis iugulatus plebiscitis atq; iudi-
 ciis Alcidiades, ut primum Thuriis profugus tra-
 iecit in Peloponnesum, Argis hæsit aliquamdiu.

γενεα Palmer. at
 ευνηιου

Formidat
 da spe
 cam m
 erat vi
 pensat
 tratis, al
 omnia
 fanis fer
 vdiace
 lia Ath
 nienf
 ximum
 nienf
 Alcibi
 cipend
 nis, p
 niam acc
 derent
 dancem
 ratur
 illet, vel
 stinuit
 ma tenet
 piendos
 uerteret
 quam cha
 men vnu
 rem ab
 fanis & p
 exprime
 frugis
 legum in
 cum Tilla
 Periculum
 tan expe
 est omnem
 quod, si
 esse in
 & spec
 illis esse
 ris si al
 lis filius
 veros sum
 Pristina
 rem Tim
 uenit, et
 ca. Qu
 appropi
 autum
 tem Alci
 ante. Il
 nigrum
 rogant
 mag mal
 non fidem
 fugiet ex
 bu post
 que natum
 in causa
 decidet. P
 rem in Sic
 tm, & Cr
 non inuol
 bu quam
 ziam de
 teros Cla
 ueritiam

Formidans autem inimicos, deposita recuperanda spe patriæ, Spartam ad petendam fidem publicam misit, priores iniurias ostendens, quibus se fuerat ultus, maioribus commodis & emolumentis pensaturum. Qua data, recipientibusq; cum Spartiatis, alacris eo profectus, vnum illico perfecit, vt, omiffa cunctatione & procrastinatione, Syracusanis ferrent suppetias, erexitque eos atq; incitauit, vt duce misso Gylippo conuellerent vires in Sicilia Atheniensium: alterum etiam mouerent Atheniensibus ex Peloponneso bellum: tertium & maximum, vt munirent Deceleam, quod vrbē Atheniensem aequae ac nihil aliud pressit contriuitque. Alcibiades cum hinc publice fuit probatus & suscipiendus, tam priuatim auram popularem captauit, ac multitudinem dementauit, ad vitam Lacedaemoneam accommodando se, vt corpore quum viderent cute tenus rasum, frigida lauante, offa vitantem, iure utentem nigro, haud crederent, mirarenturq; si coquum hic vir domi vnquam habuisset, vel aspexisset vnguentarium, aut Milesiam sustinuisset attingere lænam. Nempe habebat (vt fama tenet) inter cæteras hanc vnam artem & ad capiendos homines fabricā, ut aggregaret se & conuerteret ad studia & mores aliorum, citioribus quam chamæleon varians mutationibus: veruntamen vnum ille (vt aiunt) nescit repræsentare colorem album. Alcibiades vero iuxta inter bonos versans & prauos, nihil non imitari, nihil non valebat exprimere: verum Sparte exercitationibus intentus, frugalis, austerus esse: in Ionia voluptuarius, lætus, segnis: in Thracia vino & equitationi indulgere: si cum Tissapherne satrapa ageret, pompa & luxu Persicum superare splendorem. Non quo sese tam expedite in alios ex aliis ritus deflecteret, aut omnem reciperet vicissitudinem moribus, sed quod, si ingenium sequeretur suum, incurfurus esset in eos quibus utebatur familiariter: figuram & speciem semper arripiebat & induebat eam que illis esset apposita. Ac Lacedaemone quidem foris si aspiceres hominem, diceres, Non iste Achilles filius, sed ipse sit quem instituit Lycurgus. Ad veros autem eius animi motus & facta exclames, Pristina est mulier. Siquidem regis Agidis vxorem Timæam in castris agentis & absentis ita peruertit, ex se vt vterum gesserit, neque id iret inficias. Quæ quum virilem stirpem edidisset, foris appellabat eam Leotychidem, domi insuffurratum auribus familiarium & pedissequarum à matre nomen Alcibiadi erat. Ita ista mulier eius deperibat amore. Ille per insolentiam iactabat non contumeliæ causa se id fecisse nec libidine victum, sed vt progenies apud Lacedaemonios regnaret sua. Hæc ita agi multi detulerunt ad Agim, cui fecit potissimum fidem tempus: quod terræ motu exterritus fugisset ex thalamo ab vxore, nec decem mensibus post consuetudinem cum ea habuisset, post quos natum noluit agnoscere Leotychidem, quod in causa fuit vt ab regno postmodum Leotychides decideret. Porro secundum cladem quam acceperant in Sicilia Athenienses, Chiorum, Lesbiorum, & Cyzicenorū legati vna ad defectiōnem ineundam venerunt Spartam. Hic pro Lesbiiis quum Bœotii facerent, Pharnabazus pro Cyzicenis, de consilio Alcibiadis statuerunt ante cæteros Chiis opem ferre. Soluit etiam ipse, atque vniuersam fere Ioniam impulit ad rebellandum,

A φοβέμενος ἢ τῶν ἐχθρῶν, καὶ πρῶτά πασι τῆς πατρίδος ἀπεγνωκῶς, ἐπέμφεν εἰς Σπάρτην, ἀξιῶν ἀδείσασθαι ἀπαρῆμα ἑαυτοῦ καὶ πῶς ἐπὶ μείζονσι χρείαις καὶ ὠφελείαις, ὡς πρῶτος αὐτοῖς ἀμυρόμενος ἔβλαψεν. δόντων δὲ τῷ Σπαρτιατῷ καὶ δεξασθῶν τῶν ἀμυρόμενος πρῶτος, ἐν μὲν ὄντως δευτερεύοντα, μέλλοντας καὶ ἀναβαλλομένους βοηθεῖν Συρακυσίοις ἐγγείας καὶ παρὸς ἡμᾶς πέμψαι Γύλιππον ἄρχοντα, καὶ δραῦσαι τὴν ἐκείνῳ Ἀθηνῶν δυνάμιν. ἔτερον ἢ, κινήσων αὐτοὺς πῶς ἐπὶ πῶς Ἀθηνῶν. ὃ ἢ τρίτον καὶ μέγιστον, ἐπιτελεῖσθαι Δεκέλειαν. οὐ μᾶλλον ὁσδὲν δευτερεύοντα καὶ κατωχρησθήσονται τὴν πόλιν. ἀδελφικῶς ἢ δημοσίᾳ καὶ θαυμαζόμενος οὐχ ἤτιον ἰδίᾳ, τοῖς πολλοῖς τότε ἐδημαγωγῶν, καὶ κατηγήτευε τῇ διαίτῃ λακωνίζων. ὡς θ' ὁραῖνας ἐν χροῖ κρυφαῖνα, καὶ ψυχρολοπιῶντα, καὶ μάλιστα σιωπῶντα, καὶ ζῶντα μέλανι χροῖ, ἀπίσαι καὶ ἀναπορεῖν εἴ ποτε μαγειροῦ ἐπὶ τῆς οἰκίας ὅτ' αὐτὸν ἔχεν, ἢ πρῶτος ἐβλάψεν μυσφῶν, ἢ Μιλησίους ἠέρετο ἵγειν χλαμύδα. ἡ γὰρ (ὡς φασί) μία δεινότης αὐτῆ τῷ πολλῶν ἐν αὐτῷ καὶ μηχρὴν θήρας ἀφροσύνην, σιωπῶντα καὶ σιωπομαθεῖν πῶς ἐπιτηδύμασι καὶ ταῖς διαίταις, ὅσους τρεπομένῳ ἑσπᾶς τῆς χαμηλέοντος. πλὴν ἐκείνος μὲν (ὡς λέγεται) πρῶτος ἐβλάψεν ἀδελφικῶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἑαυτὸν Ἀλκιβιάδην δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ ἰόντι καὶ ποτηρῶν ὁμοίως, ὁσδὲν ἡ ἀμίμητον, οὐδ' αἰεπιτήδον. ἀλλ' ἐν Σπάρτῃ γυμναστικός, ἐπιτελής σκυθροπός: ἐν Ἰωνίᾳ, χλαμύδα, ἐπιτελής, ῥαθύμος: ἐν Θράκη, μεθυστικός, ἰππαστικός. Τισαφέρνη ἢ τὰ σαβάρη σιωπῶν, πρῶτος ἐβλάψεν ὄγκῳ καὶ πολυτελείᾳ τὴν Περσικὴν μεγαλοφροσύνην: ἐχ' αὐτὸν ὄξιστος οὕτω ῥαδίως εἰς ἔτερον ἢ ἑτέρῳ ἔχον, ὁσδὲν πᾶσαν δεχόμενος τὰ ἦται μεταβολῶν, ἀλλ' ὅτι τῆ φύσει χροῖ ἠέμελε λυπεῖν τῶν ἐντυγχόμενων, εἰς πᾶσι αἰεὶ ὁ πρῶτος ὁσδὲν ἐκείνοις γῆμα καὶ πλάσμα κατεδύετο καὶ κατέφθινε. ἐν γὰρ τῇ Λακεδαίμονι, πρῶτος τὰ ἔξωθεν ἡ εἰπεῖν, Οὐ πᾶσι Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐκείνος εἶπεν αὐτὸς οἷς Λυκὸν ἔπαυσε. τοῖς δ' ἀληθινοῖς αὐτὸς ἐπεφώνησεν αὐτὸν πᾶσι καὶ πρῶτος, Ἔστιν ἡ πάλαι γυνή. Τιμηταὶ γὰρ τῷ Ἀχιλλέως γυναικὶ τῆ βασιλείας, στρατομέδου καὶ ἀποδημοῦτος, οὕτω διέφθειρεν ὡς καὶ κείνῳ ἢ Ἀλκιβιάδου, καὶ μὴ ἀνεῖσθαι: καὶ τεχούσης παιδάριον ἄρρεν, ἔξω μὲν Λεωτυχίδου καλεῖσθαι, ὃ δ' ἐν τῶν αὐτῶν ψυχρολοπιῶν ὄνομα πρῶτος τὰ φίλας καὶ τοῖς ὀπαδοῖς ἡ πρῶτος τῆς μητέρας, Ἀλκιβιάδου εἶπεν: ποσὸς ἔρας κατέχευε τὴν ἀφροσύνην. ὃ δ' ἐν τρυφῶν ἐλεγχουχ ἔβρει τῶν πρῶτων, ὁσδὲν κρατούμενος ὑφ' ἡδονῆς, ἀλλ' ὅπως Λακεδαίμονιων βασιλεύσασιν οἱ ἢ αὐτὸν γερνότες. οὕτω πρῶτος ὄνομα τῶν πολλοῖν κατηγέσθω πρῶτος τὸν Ἀγιν. ἐπὶ τῶν ἢ τῶν χροῖ μάλιστα, ὅτι σφοδρῶς ἀμυρόμενος φοβηθεῖς, ἔξω δὲ μετὰ τῆ θαλάμῃ πρῶτος τῆς γυναικός. εἶπα δέκα μιλῶν ὁσδὲν συνήλθεν αὐτῇ, μὴ οὐς ἀμυρόμενος τῆ Λεωτυχίδου ἀπέφθινε ὁσδὲν αὐτὸν μὴ γερνέσθαι: καὶ ἔξω τῶν τῆς βασιλείας ὁσδὲν πρῶτος ἢ ἑτέρῳ ἢ Λεωτυχίδου. μετὰ δὲ τὴν ἐν Σικελίᾳ τῷ Ἀθηνῶν δευτερεύοντα, ἐπὶ τῶν εἰς Σπάρτην ἄμα Χίοι καὶ Λεσβίοι, καὶ Κυζικηνοῖς πρῶτος ἀποστάσεως. πρῶτος τῶν δὲ Βοιωτῶν μὲν Λεσβίοις, Φαρναβάξ δὲ Κυζικηνοῖς, Ἀλκιβιάδην πεισθέντες, εἶλοντο Χίοις πρῶτος πρῶτων βοηθεῖν. ἐκπλάσθαι δὲ καὶ αὐτὸς ἀπέστησεν ὀλίγου δεῖν ἄπαντα Ἰωνίαν,

καὶ πολλὰ σκωῶν τοῖς τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγῶν, ἔβλα-
 πτε τοῖς Ἀθωαίοις. ὁ δὲ Ἄγισ, ἐξ ἑρῶς μὲν ἕως ἤρχεν αὐτῷ
 Διὰ τὴν γυναικα, κακῶς πεπονηῶς ἤρθετο δὲ καὶ τῆ δόξῃ.
 τὰ γὰρ πλείστα γίνεσθαι καὶ παροχρῆν δι' Ἀλκιβιάδην λό-
 γος ἴω. τῶ δὲ ἄλλων Σπαρτιατῶν οἱ διωπατώπατοι καὶ φιλοπ-
 μόπατοι ἦδη τῶ Ἀλκιβιάδην ἐβαρύνοντο Διὰ φθόνον. ἴσχυσαν
 οὖν καὶ διέπειραν τοῖς οἰκτρῶν ἀρχοντας ὅτι φεῖλαι παρὲς
 Ἰωνίας, ὅπως ἀποκτείνωσιν αὐτὸν ὁ δὲ ἠσυχῆ παροχρῶν καὶ φο-
 βηθεῖς, τῶ μὲν παρὰ τὴν πασῶν ἐκρινών τοῖς Λακεδαιμονίοις.
 ὁ δὲ εἰς χεῖρας ἵεναι, πρὸ τῶ πασῶν ἐφύγε. Τισαφέρνη καὶ τῶ
 βασιλέως σαβάρη διὰ εαυτὸν ἕως ἀσφαλείας, ἀθῶς ἴω
 παρ' αὐτῶ παρὸς καὶ μέγιστος. ὁ μὲν γὰρ πολὺ ἔσπον καὶ
 παρὸν αὐτῶ τῆς δεινότητος, ὅτι ὠν ἀπλῆς, ἀλλὰ κακῆθης
 καὶ φιλοπόνητος, ἐθαύμαζεν ὁ βάρβαρος. ταῖς δὲ καὶ ἡμέ-
 ραν ἐν τῶ συχρῶν καὶ σιωδιαπῶσαι χεῖρα, ὅθεν
 ἴω ἀπὸ γκτον ἦτος, ὅθεν φύσις ἀνάλωτος. ἀλλὰ καὶ δεδιόσι καὶ
 φθονοῦσαν, ὅμως δὲ συγγενέσθαι καὶ παροχρῶν ἐκείνον, ἠδὲ
 νῶ πνα καὶ φιλοφροσύνην παρῆχε. πᾶλλ' οὖν ὠμος ὦν καὶ
 μισέλλω ἐν τοῖς μάλις Περσῶν ὁ Τισαφέρνης, οὕτως ἐνε-
 δίδου τῶ Ἀλκιβιάδην καὶ λακδύμνος, ὡς δὲ ἕως ἀλλοίω
 αὐτὸν ἀπὸ λακδύων ἐκείνος. ὦν γὰρ ἐκείνη τῶ παρὸν
 καλλισον, καὶ ὑδάτων καὶ λειμῶν ὑμειῶν ἔνεκεν, καὶ Διὰ τῶ
 εἰς ἔργα καὶ καταφυγῆς ἠσκημῶν βασιλικῶν καὶ πε-
 ειπῶς, Ἀλκιβιάδην καλεῖν ἔθετο καὶ πρῶτος οὕτω κα-
 λουῶτες καὶ παροχρῶν διετέλω. ἀπογοῖς οὖν ὁ
 Ἀλκιβιάδης τῶ Σπαρτιατῶν ὡς ἀπίστα, καὶ φοβούμνος,
 τὸν Ἄγιν ἐκᾶχου καὶ διέβαλλε παρὸς τὸν Τισαφέρνην, ὅτι
 ἐὰν βοηθεῖν αὐτοῖς παροχρῶν, ὅθεν καταλύειν τῶς Ἀθη-
 ναίοις, ἀλλὰ γλίσχρος χρηρῶν, θλίβειν καὶ ἀποκρῶν
 ἀτρέμα, καὶ ποιεῖν ἀμφοτέρω βασιλεῖ χειρῶν, καὶ κα-
 πατόνους ἕως ἀλλήλων. ὁ δὲ ἐπέθετο ῥαδίως, καὶ δῆλος
 ἴω ἀγαπῶν καὶ θαυμάζων, ὡς δὲ ἀποβλέπεσθαι τὸν Ἀλ-
 κιβιάδην ἐκατέρωθεν ἕως τῶ Ἑλλῶν, τῶς δὲ Ἀθη-
 ναίοις καὶ μετὰ μέλεσθαι τοῖς γωαθεῖσι παρὸν αὐτῶ, κακῶς πα-
 ροχρῶν, ἀρθεσθαι δὲ κακῶν ἠδὲ καὶ φοβεῖσθαι μὴ πρὸ τῶ
 πασι τῆς πόλεως ἀγαρῆσις, ἕως Λακεδαιμονίοις χῆ-
 πα μισούμνος. ἐν δὲ τῆ Σάμῳ τότε πρῶτα τῶ παρὸν
 τα τοῖς Ἀθωαίοις χεδὸν ἕως ἤρχε, κακῶν ὁρμῶν τῆ
 ναυτικῆ διωάμει, τὰ μὲν ἀνεκτῶν τῶ ἀφρωτῶν, τὰ δὲ ἐ-
 φύλαπτον, ἀμφοτέρω ἐπὶ τοῖς πολεμίοις καὶ ἀλαπῶν ὄν-
 τες ἀξιόμαχοι, Τισαφέρνην δὲ φοβεῖμνος. καὶ τῶ λεγόμε-
 νας ὅσον οὐ πω παρῆναι Φοινίσις τεύχερις πενήτησθαι καὶ ἐκα-
 τὸν οὐσας ὦν ἀφικημῶν, ὅθεν μετὰ σωτηρίας ἐλπίς ἕως
 λείπετο τῆ πόλει. ταῦτα δὲ εἰδὼς Ἀλκιβιάδης, ἐπεμπε
 κρύφα παρὸς τοῖς ἐν Σάμῳ διωατοῖς τῶ Ἀθωαίων, ἐλπί-
 δας ἐνδιδῆς παρῆξεν τῶ Τισαφέρνην φίλον, ἐν τοῖς πολλοῖς
 παρὸν ὁρμῶν, ὅθεν παρὸν ἐκείνοις, ἀλλὰ τοῖς ἀρῆσις, εἰ
 πολήσθαι ἀνδρες ἀγαθοὶ χροῦμνος, καὶ παύσαντες ὑβεί-
 ζοντα τὸν δῆμον, αὐτοῖς δὲ εαυτῶ σῶζειν τὰ παρὸν
 τῶ πόλιν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι σφόδρα παροχρῶν τῶ Ἀλ-
 κιβιάδην, τῶ δὲ στρατηγῶν εἰς, Φρωῖχος ὁ Διὰ τῶ
 ἕως πῶσας (ὅθεν ἴω) τὸν Ἀλκιβιάδην ὅθεν τι μάλλον
 ὀλιγρῆσις ἢ δημοκρατίας δειμῶν, ζητοῦντα δὲ πρῶτος
 κατελεῖν ἐκ ἀφωλοῖς τῶ δῆμου, παροχρῶν παρὸν καὶ
 ἕως πῶσας τοῖς διωατοῖς, αἰτίσθαι. καρτοῦμνος δὲ τῆ γῶν, καὶ φαιρῶς ἠδὲ τῶ Ἀλκιβιάδην γερῶς ἐξῆρος,
 δὲ χηρῶν

A multaq; detrimenta, adiunctus Lacedæmoniorū
 ducibus, populo Atheniensi infixit. At Agis ob
 stupratæ iniuriam vxoris illi infestus, angebatur
 insuper gloria eius. Pleraq; enim geri & succedere
 fama erat Alcibiadis opera: reliquorum quoque
 Spartiatarum potentissimi quiq; & ambitiosissimi
 inuidia iam in Alcibiadem flagrabant. Itaq; incu-
 buerunt in hoc, idque perfecerunt, vt magistratus
 vrbani scriberent in Ioniam eum vt de medio tol-
 lerent. Hic quum id clam rescuisset, cauit sibi, at-
 que in omnibus quidem quæ agenda essent, facie-
 bat pro Lacedæmoniiis: sed sedulo declinabat ne
 in potestatem eorum veniret. Ad Tissaphernem
 autem quum securitatis causa contulisset se, mox
 primus apud eum & maximus fuit. Namq; versuti-
 am eius & insignem calliditatem (quia integer
 non erat, sed prauus & versutorū studiosus) suspi-
 ciebat barbarus. At quotidiana eius in familiari
 consuetudine & conuictu vrbanitate, nulli mores
 non fledebantur, nullum non capiebatur ingeniu-
 m: sed etiam timentibus ipsum æmulisq; erat v-
 sus eius & ad spectus tamen iucundus & gratus. I-
 gitur ferus alias atq; Græcorū, vt nullus alius Per-
 ses, ofor Tissaphernes, adeo mancipatus Alcibiadi
 erat, eius delinitus assentationibus, vt vicissim ipse
 blandiēdo eum superaret. Siquidem hortos, quos
 præter cæteros habebat amcenissimos, fontium &
 pratorum salubrium gratia, in quibus prætoria e-
 rant & recessus regio exquisitoq; exculti splendo-
 re, vocari Alcibiadem voluit, omnesq; deinceps i-
 ta vocauerunt & appellauerunt. Repudiatis igitur
 Lacedæmoniorum partibus, vt infidis, Agideq; su-
 specto, obterebat eos & infectabatur apud Tissa-
 phernem, obstitens ne sedulo illis auxiliaretur, neu
 opprimeret Athenienses, sed vt maligne suppedi-
 tando premeret eos & attereret sensim, redderetq;
 vtrosq; regi opportunos, vbi cladibus sese mutuis
 confecissent. Hic vero est assensus facile, neq; dif-
 simulauit eū se ferre in oculis & magnificere. Vn-
 de respiciebant vtrinq; Græci Alcibiadem, & po-
 pulum Atheniensem pœnitebat afflictum: quod i-
 ta de illo consulissent. Dolebat et ipse de fortunis
 eorum, metuebatq; ne illa semel conuulsa ciuitate
 in arbitrium veniret infensorum sibi Lacedæmo-
 niorum. In Samo omnes pene fortunæ Athenien-
 sium vertebantur, atq; ex illo portu classe prouecti
 partim ea quæ descuerant recipiebāt, partim tue-
 bantur sua, hostibus adhuc mari vtcunq; pares. Ve-
 rum metuebant Tissaphernem, & quæ mox adfu-
 turæ dicebantur, naues Phœnissas centum quin-
 quaginta numero: quæ si venissent, spes nulla re-
 licta ciuitati erat salutis. Hæc quum cerneret Alci-
 biades, misit clam ad primores Atheniensium, qui
 Sami erant, spem ostentans conciliaturum seip-
 sis Tissaphernem, non in gratiam multitudinis, cui
 nihil fideret, sed optimatum, si viri fortes esse, & re-
 pressa populi insolentia, capessere ipsi remp. & cō-
 seruare vellēt vrbē. Ac cæteri quidē aures præbe-
 bāt Alcibiadi, vn° vero inter duces, Phrynich° Di-
 radiotes, suspicatus id quod erat, nihil Alcibiadis
 referre, in populi esset an in paucorū nutu resp. sed
 omnib. modis reditū eum in patriā querere, pro-
 pterea ex infectatione populi principum animos
 sibi parare iisq; surrepere, reclamauit: cæterū vict°
 sentētia: & iā ex professo Alcibiadis factus inimic°,

αδιδῆς Ραλμεν

δὲ χηρῶν

elam id classis hostium praefecto Aystocho significavit, ut caueret monens, Alcibiademque inconstantem atque virisque partibus sese venditantem comprehenderet. Atqui imprudens proditor cum proditore agebat. Nam Tissaphernis Atyochus observans, cernensque quanta in gratia foret apud eum Alcibiades, detexit ei monita Phrynichi. Alcibiades ad Phrynichum in crimen vocandum confestim misit certos Samum. Frementibus omnibus & in Phrynichum coortis, quum non haberet aliud quemadmodum hinc se expediret, aggressus malum est maiore emendare malo. Iterum mittit ad Atyochum de iudicio exoptulatum, cum pollicitatione classem se & castra Atheniensium ei proditurum. Veruntamen nihil Atheniensibus Phrynichi proditio, ob proditorem alteram Atyochi, incommodavit. nam & hanc quoque aperuit Alcibiadi Phrynichi conditionem. At Phrynichus id prospiciens, & ab Alcibiade expectans secundam insimulationem, occupavit ipse Atheniensibus classem hostium praedicere aduenturam, monuitque ut a classe ne digrederentur, ac castra munitent. Quum his intenti Athenienses, acciperent iterum ab Alcibiade literas, monente ut asseruerent Phrynichum, qui tradendam in potestatem hostium classem susceperat, non habuerunt iis fidem, quod Alcibiadem existimarent, cui plane nota erant hostium consilia & cepta, illis ad circumveniendum Phrynichum abuti: verum falsi fuere. Postea tamen, Phrynichum quum vnus excubitorum Hermon pugione in foro percussisset, Athenienses causa cognita Phrynichum proditio- nis mortuum damnauerunt: Hermonem eiusque confortes donauerunt coronis. Ibi Alcibiadis amici Sami superiores Pisandrum mittunt Athenas ad mouendam rempublicam, & incitandos principes, ut summam rerum arriperent, populi que conuellerent vim, Alcibiadem ea conditione iis Tissaphernis amicitiam & societatem adiun- cturum. Hic color erat, hic praetextus res in pau- corum redigentium ius. Vbi opes suas constitue- runt, & rerum sunt potiti illi qui quinque millia dicebantur, quum essent solum quadringenti, in minimis iam Alcibiadem ponebant, ac segnius prosequerentur bellum: partim quod nondum fiderent ciuibus ab ea abhorrentibus conuersio- ne, partim quod Lacedaemonios semper pauco- rum potentiae studiosos remissius secum arbitra- rentur acturos. At plebs urbana inuita per me- tum quiescebat. Non pauci enim, qui quadrin- gentis repugnabant aperte, obruncabantur. Qui Sami erant, his nuntiatis indignantes, institue- runt Piraeum abnauigare, Alcibiademque acci- uere, cui delato imperio, in tyrannos ducere eosque iusserunt opprimere. Enimvero hic non, ut fortassis alius quispiam qui multitudinis eue- ctus beneficio esset, egit vel acquieuit, omnia ut censeret indulgenda, nec quicquam luctandum cum iis qui ex errone & exule tantae classis, castro- rum & copiarum tantarum ducem atque prae- torem creauerant: sed, quod magni erat ducis offi- cium, ut resisteret ira praecipitibus. Itaque prohi- bendo eos nequid secus admitterent, in praesentia quidem certe illi ciuitati citra controuersiam conseruauit imperium. Si enim domum inde es- sent profecti, hostes statim facultatem habuissent

A ἔξηγειλε κρύφα πρὸς Ἀγύοχον τὸν πολεμίων ναύαρχον, ἐκέλευσεν αὐτὸν φυλάσσειν καὶ συλλαμβάνειν ὡς ἐπαμφοτε- εἶζοντα τὸν Ἀλκιβιάδην ἐλελήθη δὲ ἄρα πρὸς δότις πρὸς δό- τη ἀνελεγχόμενος. τὸ γὰρ Τισσαφέρνην ἐκπεπληγμένον ὁ Ἀ- γύοχος, καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ὄραν παρ' αὐτὰ μέγαν ὄψα κατε- μύυσεν τὰ τὸ Φρυγίχου πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης δι- ῆς εἰς Σάμον ἐπεμψε τὰ τὸ Φρυγίχου κατηρησσοῦσας ἀρχακτινῶν ἢ πύργων καὶ σκωπιδίων ὅτι τὸ Φρυγίχον, ἔχον ὄραν ἐτέρα ἀνελεγχόμενον ἐκ τὸ παρ' αὐτῶν, ἐπεχείρησεν ἰσχυρῶς μίσειν κακῶς ὁ κακόν. αὐτὸς γὰρ ἐπεμψε πρὸς τὸν Ἀγύοχον ἐγκυλίαν μὲν ὑπὸ τὸν μύυσεν, ἐπαγγέλλόμενος ὅτι τὰ ναῦς καὶ ὁ στρατόπεδον τῶν Ἀθηναίων ὑποχείριον αὐτῶν παρέξειν. ἔτι μὲν ἐβλάψε τὸν Ἀγύοχον ἢ τὸ Φρυγίχου πρὸς δότις, ἀλλ' ἔτι Ἀγύοχος πάλιν πρὸς δότις. καὶ γὰρ ταῦτα κατεῖπε τὸ Φρυγίχου πρὸς τὸν πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην, ὁ δὲ Φρυγίχος πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς δότις δούτερας κατηρησσοῦσας τὰ τὸν Ἀλκιβιάδην, φησὶς αὐτὸς πρὸς αὐτὸν τὸν Ἀθη- ναίων ὅτι μέλλουσιν ὅτι πλεῖστον οἱ πολέμοι, καὶ παρ' αὐτῶν πρὸς τὰς ναῦς ἐστὶν, καὶ πρὸς τὸν στρατόπεδον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν πύργων ταῦτ' Ἀθηναίων ἦκε γράμματ' αὐτῶν πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην φυλάσσειν καὶ συλλαμβάνειν τὸν Φρυγίχον ὡς πρὸς δό- τις. τοῖς πολεμίοις τὸ ναύσταθμον ἠπίστησαν, οἱ δὲ Ἀλ- κибιάδην εἰδότες σαφῶς τὸν πολεμίων πρὸς αὐτὸν καὶ ἀνε- νοίαν, ἀπορησσοῦσας πρὸς τὸν Φρυγίχου ἀνελεγχόμενον ὅτι ἀληθῶς. ὑπερον μὲν τὸ Φρυγίχον, ἐνὸς τὸ πρὸς δότις ἔρμηνος ἐν ἀ- γύοχον παρ' αὐτῶν ἐξελθὼν καὶ ἀνελεγχόμενος, οἱ Ἀθηναῖοι δίκης ἡγομήθησαν, τὸ μὲν Φρυγίχου πρὸς δότις κατεψηφίσθη τε δεικνύσας, τὸ δὲ ἔρμηνος καὶ τὸς μετ' αὐτῶν συστάσας ἐπεφά- νωσαν. ἐν τῇ Σάμῳ τότε κρητήσαντες οἱ Ἀλκιβιάδους φί- λοι, πέμποισι Πείσαιδρον εἰς ἄστυ κινήσασθαι τὴν πολιτείαν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀρρωσσοῦντα πρὸς δότις τῶν πρὸς δότις ἀν- πλασσοῦσας καὶ κατελύειν τὸν δῆμον, ὡς ὅτι τόποις τὸν Ἀλ- κибιάδην Τισσαφέρνην αὐτῶν φίλον καὶ σύμμαχον παρέχοντος. αὐτὸ γὰρ ἡ πρὸς δότις, καὶ τὸ πρὸς δότις τοῖς κατὰ τὴν πόλιν ὀλιγαρχίαν. ἐπεὶ δὲ ἴχθησαν καὶ πρὸς δότις τὰ πρὸς δότις τα, οἱ πεντακισχίλιοι λεγόμενοι, τετρακισχίλιοι δὲ ὄντες, ἐλαχιστα τὰ Ἀλκιβιάδην πρὸς δότις ἦδον, καὶ μαλακώτερον ἠσπασον τὸν πόλεμον τὰ μὲν, ἀπὸ τῶν ἑνῶν ἐπὶ πρὸς τὸν μετὰ δότις ξενο- παροῦσι τοῖς πολίταις, τὰ δὲ, οἱ δὲ μὲν μάλλον ἐδώσειν αὐτῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀεὶ πρὸς ὀλιγαρχίαν ὅτι πηδείως ἐ- ρησσοῦσας. ὁ μὲν οὖν κατὰ τὴν πόλιν δῆμος, ἀκων ὑπὸ δότις ἠ- συχία ἦγε. καὶ γὰρ ἀπεσφάγησαν ὅτι ὀλιγαρχίαν τῶν ἐπὶ αὐτῶν μύων φανεράς τοῖς τετρακισχίοις. οἱ δὲ ἐν Σάμῳ ταῦτα πρὸς δότις καὶ ἀρχακτινῶν, ὡρμηλοῦτο πλεῖστον δῆμος ὅτι τὸν Πείσαιδρον καὶ μετὰ περὶ αὐτῶν τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ σε- τηρῶν ἀποδείξαστες, ἐκέλευον ἠγείσθαι καὶ κατελύειν τοῖς τυραννοῖς. ὁ δὲ οὐχ ὅτι αὐτῶν ἐξείφθη χάριτι τῶν πολλῶν μέγας γερωνῶς, ἐπαθε καὶ ἠγάπησε, πρῶτα δὲ δῆμος οἰόμε- νος πρὸς δότις καὶ μηδὲν ἀντιλέγειν τοῖς ἐκ πλάκῆτος καὶ φουράδος αὐτόν, νεῶν ποσούτων καὶ στρατοπέδου καὶ δυνάμεως

B ἐγκυλίαν μὲν ὑπὸ τὸν μύυσεν, ἐπαγγέλλόμενος ὅτι τὰ ναῦς καὶ ὁ στρατόπεδον τῶν Ἀθηναίων ὑποχείριον αὐτῶν παρέξειν. ἔτι μὲν ἐβλάψε τὸν Ἀγύοχον ἢ τὸ Φρυγίχου πρὸς δότις, ἀλλ' ἔτι Ἀγύοχος πάλιν πρὸς δότις. καὶ γὰρ ταῦτα κατεῖπε τὸ Φρυγίχου πρὸς τὸν πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην, ὁ δὲ Φρυγίχος πρὸς αὐτόν καὶ πρὸς δότις δούτερας κατηρησσοῦσας τὰ τὸν Ἀλκιβιάδην, φησὶς αὐτὸς πρὸς αὐτόν τὸν Ἀθη- ναίων ὅτι μέλλουσιν ὅτι πλεῖστον οἱ πολέμοι, καὶ παρ' αὐτῶν πρὸς τὰς ναῦς ἐστὶν, καὶ πρὸς τὸν στρατόπεδον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν πύργων ταῦτ' Ἀθηναίων ἦκε γράμματ' αὐτῶν πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην φυλάσσειν καὶ συλλαμβάνειν τὸν Φρυγίχον ὡς πρὸς δό- τις. τοῖς πολεμίοις τὸ ναύσταθμον ἠπίστησαν, οἱ δὲ Ἀλ- κибιάδην εἰδότες σαφῶς τὸν πολεμίων πρὸς αὐτὸν καὶ ἀνε- νοίαν, ἀπορησσοῦσας πρὸς τὸν Φρυγίχου ἀνελεγχόμενον ὅτι ἀληθῶς. ὑπερον μὲν τὸ Φρυγίχον, ἐνὸς τὸ πρὸς δότις ἔρμηνος ἐν ἀ- γύοχον παρ' αὐτῶν ἐξελθὼν καὶ ἀνελεγχόμενος, οἱ Ἀθηναῖοι δίκης ἡγομήθησαν, τὸ μὲν Φρυγίχου πρὸς δότις κατεψηφίσθη τε δεικνύσας, τὸ δὲ ἔρμηνος καὶ τὸς μετ' αὐτῶν συστάσας ἐπεφά- νωσαν. ἐν τῇ Σάμῳ τότε κρητήσαντες οἱ Ἀλκιβιάδους φί- λοι, πέμποισι Πείσαιδρον εἰς ἄστυ κινήσασθαι τὴν πολιτείαν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀρρωσσοῦντα πρὸς δότις τῶν πρὸς δότις ἀν- πλασσοῦσας καὶ κατελύειν τὸν δῆμον, ὡς ὅτι τόποις τὸν Ἀλ- κибιάδην Τισσαφέρνην αὐτῶν φίλον καὶ σύμμαχον παρέχοντος. αὐτὸ γὰρ ἡ πρὸς δότις, καὶ τὸ πρὸς δότις τοῖς κατὰ τὴν πόλιν ὀλιγαρχίαν. ἐπεὶ δὲ ἴχθησαν καὶ πρὸς δότις τὰ πρὸς δότις τα, οἱ πεντακισχίλιοι λεγόμενοι, τετρακισχίλιοι δὲ ὄντες, ἐλαχιστα τὰ Ἀλκιβιάδην πρὸς δότις ἦδον, καὶ μαλακώτερον ἠσπασον τὸν πόλεμον τὰ μὲν, ἀπὸ τῶν ἑνῶν ἐπὶ πρὸς τὸν μετὰ δότις ξενο- παροῦσι τοῖς πολίταις, τὰ δὲ, οἱ δὲ μὲν μάλλον ἐδώσειν αὐτῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀεὶ πρὸς ὀλιγαρχίαν ὅτι πηδείως ἐ- ρησσοῦσας. ὁ μὲν οὖν κατὰ τὴν πόλιν δῆμος, ἀκων ὑπὸ δότις ἠ- συχία ἦγε. καὶ γὰρ ἀπεσφάγησαν ὅτι ὀλιγαρχίαν τῶν ἐπὶ αὐτῶν μύων φανεράς τοῖς τετρακισχίοις. οἱ δὲ ἐν Σάμῳ ταῦτα πρὸς δότις καὶ ἀρχακτινῶν, ὡρμηλοῦτο πλεῖστον δῆμος ὅτι τὸν Πείσαιδρον καὶ μετὰ περὶ αὐτῶν τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ σε- τηρῶν ἀποδείξαστες, ἐκέλευον ἠγείσθαι καὶ κατελύειν τοῖς τυραννοῖς. ὁ δὲ οὐχ ὅτι αὐτῶν ἐξείφθη χάριτι τῶν πολλῶν μέγας γερωνῶς, ἐπαθε καὶ ἠγάπησε, πρῶτα δὲ δῆμος οἰόμε- νος πρὸς δότις καὶ μηδὲν ἀντιλέγειν τοῖς ἐκ πλάκῆτος καὶ φουράδος αὐτόν, νεῶν ποσούτων καὶ στρατοπέδου καὶ δυνάμεως

C Ἀλκιβιάδην φυλάσσειν καὶ συλλαμβάνειν τὸν Φρυγίχον ὡς πρὸς δό- τις. τοῖς πολεμίοις τὸ ναύσταθμον ἠπίστησαν, οἱ δὲ Ἀλ- κибιάδην εἰδότες σαφῶς τὸν πολεμίων πρὸς αὐτὸν καὶ ἀνε- νοίαν, ἀπορησσοῦσας πρὸς τὸν Φρυγίχου ἀνελεγχόμενον ὅτι ἀληθῶς. ὑπερον μὲν τὸ Φρυγίχον, ἐνὸς τὸ πρὸς δότις ἔρμηνος ἐν ἀ- γύοχον παρ' αὐτῶν ἐξελθὼν καὶ ἀνελεγχόμενος, οἱ Ἀθηναῖοι δίκης ἡγομήθησαν, τὸ μὲν Φρυγίχου πρὸς δότις κατεψηφίσθη τε δεικνύσας, τὸ δὲ ἔρμηνος καὶ τὸς μετ' αὐτῶν συστάσας ἐπεφά- νωσαν. ἐν τῇ Σάμῳ τότε κρητήσαντες οἱ Ἀλκιβιάδους φί- λοι, πέμποισι Πείσαιδρον εἰς ἄστυ κινήσασθαι τὴν πολιτείαν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀρρωσσοῦντα πρὸς δότις τῶν πρὸς δότις ἀν- πλασσοῦσας καὶ κατελύειν τὸν δῆμον, ὡς ὅτι τόποις τὸν Ἀλ- κибιάδην Τισσαφέρνην αὐτῶν φίλον καὶ σύμμαχον παρέχοντος. αὐτὸ γὰρ ἡ πρὸς δότις, καὶ τὸ πρὸς δότις τοῖς κατὰ τὴν πόλιν ὀλιγαρχίαν. ἐπεὶ δὲ ἴχθησαν καὶ πρὸς δότις τὰ πρὸς δότις τα, οἱ πεντακισχίλιοι λεγόμενοι, τετρακισχίλιοι δὲ ὄντες, ἐλαχιστα τὰ Ἀλκιβιάδην πρὸς δότις ἦδον, καὶ μαλακώτερον ἠσπασον τὸν πόλεμον τὰ μὲν, ἀπὸ τῶν ἑνῶν ἐπὶ πρὸς τὸν μετὰ δότις ξενο- παροῦσι τοῖς πολίταις, τὰ δὲ, οἱ δὲ μὲν μάλλον ἐδώσειν αὐτῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀεὶ πρὸς ὀλιγαρχίαν ὅτι πηδείως ἐ- ρησσοῦσας. ὁ μὲν οὖν κατὰ τὴν πόλιν δῆμος, ἀκων ὑπὸ δότις ἠ- συχία ἦγε. καὶ γὰρ ἀπεσφάγησαν ὅτι ὀλιγαρχίαν τῶν ἐπὶ αὐτῶν μύων φανεράς τοῖς τετρακισχίοις. οἱ δὲ ἐν Σάμῳ ταῦτα πρὸς δότις καὶ ἀρχακτινῶν, ὡρμηλοῦτο πλεῖστον δῆμος ὅτι τὸν Πείσαιδρον καὶ μετὰ περὶ αὐτῶν τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ σε- τηρῶν ἀποδείξαστες, ἐκέλευον ἠγείσθαι καὶ κατελύειν τοῖς τυραννοῖς. ὁ δὲ οὐχ ὅτι αὐτῶν ἐξείφθη χάριτι τῶν πολλῶν μέγας γερωνῶς, ἐπαθε καὶ ἠγάπησε, πρῶτα δὲ δῆμος οἰόμε- νος πρὸς δότις καὶ μηδὲν ἀντιλέγειν τοῖς ἐκ πλάκῆτος καὶ φουράδος αὐτόν, νεῶν ποσούτων καὶ στρατοπέδου καὶ δυνάμεως

D καὶ πρὸς αὐτὸν ἀρρωσσοῦντα πρὸς δότις τῶν πρὸς δότις ἀν- πλασσοῦσας καὶ κατελύειν τὸν δῆμον, ὡς ὅτι τόποις τὸν Ἀλ- κибιάδην Τισσαφέρνην αὐτῶν φίλον καὶ σύμμαχον παρέχοντος. αὐτὸ γὰρ ἡ πρὸς δότις, καὶ τὸ πρὸς δότις τοῖς κατὰ τὴν πόλιν ὀλιγαρχίαν. ἐπεὶ δὲ ἴχθησαν καὶ πρὸς δότις τὰ πρὸς δότις τα, οἱ πεντακισχίλιοι λεγόμενοι, τετρακισχίλιοι δὲ ὄντες, ἐλαχιστα τὰ Ἀλκιβιάδην πρὸς δότις ἦδον, καὶ μαλακώτερον ἠσπασον τὸν πόλεμον τὰ μὲν, ἀπὸ τῶν ἑνῶν ἐπὶ πρὸς τὸν μετὰ δότις ξενο- παροῦσι τοῖς πολίταις, τὰ δὲ, οἱ δὲ μὲν μάλλον ἐδώσειν αὐτῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀεὶ πρὸς ὀλιγαρχίαν ὅτι πηδείως ἐ- ρησσοῦσας. ὁ μὲν οὖν κατὰ τὴν πόλιν δῆμος, ἀκων ὑπὸ δότις ἠ- συχία ἦγε. καὶ γὰρ ἀπεσφάγησαν ὅτι ὀλιγαρχίαν τῶν ἐπὶ αὐτῶν μύων φανεράς τοῖς τετρακισχίοις. οἱ δὲ ἐν Σάμῳ ταῦτα πρὸς δότις καὶ ἀρχακτινῶν, ὡρμηλοῦτο πλεῖστον δῆμος ὅτι τὸν Πείσαιδρον καὶ μετὰ περὶ αὐτῶν τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ σε- τηρῶν ἀποδείξαστες, ἐκέλευον ἠγείσθαι καὶ κατελύειν τοῖς τυραννοῖς. ὁ δὲ οὐχ ὅτι αὐτῶν ἐξείφθη χάριτι τῶν πολλῶν μέγας γερωνῶς, ἐπαθε καὶ ἠγάπησε, πρῶτα δὲ δῆμος οἰόμε- νος πρὸς δότις καὶ μηδὲν ἀντιλέγειν τοῖς ἐκ πλάκῆτος καὶ φουράδος αὐτόν, νεῶν ποσούτων καὶ στρατοπέδου καὶ δυνάμεως

E καὶ πρὸς αὐτὸν ἀρρωσσοῦντα πρὸς δότις τῶν πρὸς δότις ἀν- πλασσοῦσας καὶ κατελύειν τὸν δῆμον, ὡς ὅτι τόποις τὸν Ἀλ- κибιάδην Τισσαφέρνην αὐτῶν φίλον καὶ σύμμαχον παρέχοντος. αὐτὸ γὰρ ἡ πρὸς δότις, καὶ τὸ πρὸς δότις τοῖς κατὰ τὴν πόλιν ὀλιγαρχίαν. ἐπεὶ δὲ ἴχθησαν καὶ πρὸς δότις τὰ πρὸς δότις τα, οἱ πεντακισχίλιοι λεγόμενοι, τετρακισχίλιοι δὲ ὄντες, ἐλαχιστα τὰ Ἀλκιβιάδην πρὸς δότις ἦδον, καὶ μαλακώτερον ἠσπασον τὸν πόλεμον τὰ μὲν, ἀπὸ τῶν ἑνῶν ἐπὶ πρὸς τὸν μετὰ δότις ξενο- παροῦσι τοῖς πολίταις, τὰ δὲ, οἱ δὲ μὲν μάλλον ἐδώσειν αὐτῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀεὶ πρὸς ὀλιγαρχίαν ὅτι πηδείως ἐ- ρησσοῦσας. ὁ μὲν οὖν κατὰ τὴν πόλιν δῆμος, ἀκων ὑπὸ δότις ἠ- συχία ἦγε. καὶ γὰρ ἀπεσφάγησαν ὅτι ὀλιγαρχίαν τῶν ἐπὶ αὐτῶν μύων φανεράς τοῖς τετρακισχίοις. οἱ δὲ ἐν Σάμῳ ταῦτα πρὸς δότις καὶ ἀρχακτινῶν, ὡρμηλοῦτο πλεῖστον δῆμος ὅτι τὸν Πείσαιδρον καὶ μετὰ περὶ αὐτῶν τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ σε- τηρῶν ἀποδείξαστες, ἐκέλευον ἠγείσθαι καὶ κατελύειν τοῖς τυραννοῖς. ὁ δὲ οὐχ ὅτι αὐτῶν ἐξείφθη χάριτι τῶν πολλῶν μέγας γερωνῶς, ἐπαθε καὶ ἠγάπησε, πρῶτα δὲ δῆμος οἰόμε- νος πρὸς δότις καὶ μηδὲν ἀντιλέγειν τοῖς ἐκ πλάκῆτος καὶ φουράδος αὐτόν, νεῶν ποσούτων καὶ στρατοπέδου καὶ δυνάμεως

F πηλικαύτης ἀποδείξασιν ἠγεμόνα καὶ στρατηγόν. ἀλλ' ὅσον μὲν πρὸς δότις μετὰ πρὸς δότις, αἰτίσασθαι φερομένοις ὑπὸ ὀργῆς, καλύσας δὲ αὐτῶν. τότε γὰρ τὰ πρὸς δότις τα τῇ πόλει πρὸς δότις ἔσωσεν. εἰ γὰρ πρὸς δότις ἀπέ- πλωσαν οἱ κατὰ τὴν πόλιν πολεμίοις δῆμος ἔχων ὑπὸ τῶν

Γωνίας άπασαι, Έλλησποντον άμα χεί κ' τας ήσους, Α'θη-
 ναίοις δέ παρ' Α'θηνάοις μάχεσθαι, τ' πόλεμον εις τήν
 πόλιν έμβολάσας, όν μόνος μάλιστα μή ήγρέσθαι διεκάλυ-
 σεν ο Α'λκιβιάδης, ου μόνον πείθων κ' διδάσκων τ' πλήθος,
 άλλα κ' καθ' ένα τοις μηδ' αιτιολοών, τ' δ' όπιλαμβα-
 νόμυος. στωέωρα ήε δ' αυτα κ' Θερασύβυλος ο Στει-
 ειός άμα παρών κ' κεκραγώς: λυγδ' (ως λέγεται) μεγα-
 λοφρόντατος Α'θηνάων. εκείνο τε δη κ' λον τ' Α'λκιβιάδ' κ'
 κ' δούτερον, όπι υποχρόμυος τας Φοινίους ναύς άς παρσε-
 δέητο Λακεδαμονίοι βασιλέως πέμφαστος, ή μεθ' ασησιν
 παρ' αυτους, ή Δραραζαζαζ, μηδ' παρ' εκείνους κ' κ' μι-
 αδιω κ' δ' τα χείων έξέπλωσε. κ' τας μηδ' ναύς εκφανείσας
 παρ' Α'σπειδον εκ ήγαρη ο Τισαφέρης, άλλ' έψόσατο τας
 Λακεδαμονίους τήν δ' αιτία τ' άποβέβαι, παρ' άμφοτέ-
 ροις ο Α'λκιβιάδης είχε, κ' μάλλον έπι τ' τας Λακεδα-
 μονίοις, ως διδάσκων τ' βαρβαρον αυτους υφ' αυτ' έπελορον
 άπολυμύνας τας Έμίνας. εγδ' έδ' άδηλον όπι τοις έτέροις
 δυνάμεις τσαύτη παρ' ημομύη, τας έτέρας άφηρητο κ' μι-
 δ' ή τ' κ' έτος τ' θαλάσσης. εκ τ' τας κατελύθησαι μηδ' οι τε-
 φακίοι, τ' Α'λκιβιάδ' φίλων παρ' ήμους συλλαμβαο-
 μύων τοις τα δημους φρονοσι. βαλομύων ή τ' εν άρει κ' κε-
 λθόντων κελίεμα τ' Α'λκιβιάδ' έω, αυτος έπει δειν μη κ' αις
 χερσι μηδ' άπαρ' εκείνους, οίκτω κ' χείρι τ' πολλών, άλλ' εν-
 δόξως κατελθειν. δ' έ παρ' όλιγοις ναοισιν εκ Σάμου
 παρ' έπει τ' Κνιδίων κ' Κώνων θαλάσσην εκεί δ' άχρύσας
 Μινδαρον τ' Σπαρτιάτω εις Έλλησποντον αναπλύν τ' έ-
 λαφ' ημύη, κ' τας Α'θηνάους έπαχλαθειν, ήπειγέτο βοηθήσαι
 τοις στρατηγίς, κ' τ' τήν εις τ' έπο κ' στωίωσε πλ' έον
 όκτω κ' δεκα τεύρεσιν, εν τ' πάσας όμοδ' τ' ναοισι συμπεσον-
 τες εις τ' αυτο κ' εθ' αναυμαχουήτες παρ' Α'βυδον άμφοτε-
 ροι, τοις μηδ' ήτ' άμυροι μερεσι, τοις ή νικωντες, άχ' ει δ' ειλης ά-
 γωνι μεγαλα στωείχοντο. κ' παρ' εκείνους εναντία δ' εζαν
 άμφοτέροις όπιφανεί, ως τε θαρρύν μηδ' τας πολεμίοις, θο-
 ρυβείσθαι δέ τας Α'θηνάοις. ταχ' ή σημειον εφ' αυτ' τ' ης
 ναυαρχίδος φίλιον, ώρμησεν άγους όπι τας κρατουήσας κ'
 διώκοντας τ' Πελοποννησίων. βεβαίμυος δ' αυτους εζέωσεν
 εις τ' γέν, κ' παρ' εκείνους, εκρηπτε τας ναύς, κ' στω επ' έωσκε
 τ' αιδρω ενκνεόντων, κ' φαρναβαζ' πεζ' η παρ' εσοηθουήτος,
 αυτοις κ' μαχουήσας τ' θαλάσσην υφ' τ' νεών. τέλος
 ή τ' μηδ' πολεμίων τελαχοντα λαβόντες, αι ασώσαντες ή τας
 αυτ' τ' ε' παιον εσησαν. έτω ή λαμπαρ' χησομύος άτυ-
 χια, κ' φιλομύμυος άγους εκ' αλλωπισαζ' τ' Τισαφέρ-
 η, ζείνα κ' δ' ωρα παρ' εκείνους άσάμυος, κ' τεραπειδ' έχον
 ήγεμονικία, έποβέβω παρ' αυτον. εμύ έτυχεν ών παρ-
 σεδ' εκησεν, άλλα πάλα κ' εκείνους άχρύων ο Τισαφέρης υφ'
 τ' Λακεδαμονίων, κ' φοβούμυος αιτία λαβείν εκ βασι-
 λέως, έδ' εζεν εν χερσ' τ' Α'λκιβιάδ' άφ' ησας, κ' συλ-
 λαβών αυτον ειρξεν εν Σαρδεσιν, ως λύσιν εκείνης τ' Δρα-
 βολης τήν άδικία τ' αυτ' έσομύω. τελαχοντα δ' ήμέ-
 ρων Δραγμομύων, ο Α'λκιβιάδης ήππου ποθεν άπορή-
 σας, κ' άποδρας τοις φύλακας, εις Κλαζομύας διε-
 φυγε. κ' τον μηδ' Τισαφέρην παρ' εδ' έβδ' εν ως υφ'
 εκείνου μετεμύος, αυτος δ' έπλωσας εις τ' στρατόπε-
 δον τ' Α'θηνάων, κ' πυθόμυος Μινδαρον όμοδ' κ' φαρναβαζ' εν Κυζικ' κ' γεγειναι, τοις μηδ' στρατιώτας πα-
 ρώρμησεν ως αι άγκλι ουσαι αυτοις κ' ναυμαχίη κ' πεζομαχίη κ' μα' Δία τειχομαχίη παρ' αυτους πολεμίοις.

totius sine pulvere occupanda Ionia, Hellepontii
 & insularum, dum cum Atheniensibus Athenien-
 ses bello civili decertarent intra urbis moenia.
 Quod ne fieret vnus potissimum impediuit Alci-
 biades, non suadendo modò & docendo multitu-
 dinem, sed etiam singulos partim obsecrando par-
 tim corripiendo. Adiuuit eum Thrasylbulus quoq;
 Stiriensis cum praesentia sua tum clamoribus: erat
 enim (vt ferunt) Atheniensium hic vocalissimus.
 Iam alterum Alcibiadis praclarum factum est,
 quòd quum ostendisset classem Phoenissam fe,
 quam ab rege expectabant, vel ad ipsos tradutu-
 rum, vel praestaturum certè ne illis coniungeren-
 tur, properè conscendit. Has naues, quum circa
 Aspendum essent conspectae, non adduxit Tissaphernes,
 sed Lacedaemonios delusit. Causa auersae
 classis apud vtrasque partes collata in Alcibiadem
 fuit, magis apud Lacedaemonios tamen, quòd bar-
 baro suggestisset, vt Gracos sineret sese mutuo
 obterere. Neque enim obscurum erat, vtris acces-
 sissent partibus tantae vires, eas maris imperium ex-
 torturas alteris fuisse. Inde quadringenti illi op-
 pressi sunt, quòd Alcibiadis necessarii promptè o-
 pitularentur factioni populari. Quum vellet au-
 tem iuberetq; plebs urbana vt Alcibiades ab exilio
 reuerteretur, non existimauit ille inani sibi & inu-
 tili misericordia & beneficio plebis, sed gloriosè
 redeundum esse. Quare paucis nauibus primùm
 ex Samo Cnidiorum & Coorum pelagus obiuit.
 Ibi comperto Mindarum Spartiatem pergere cum
 tota classe in Hellepontu & insequi Athenienses,
 maturauit ducibus Atheniensib. suppetias ire. Ac
 fortè fortuna in eo articulo aduenit octodecim
 nauibus. quo vtrinq; classes vniuersae concurrerant
 circa Abydum, & confluentes altero cornu victri-
 ces, victae altero in ferum vsque acrem trahebant
 pugnam. Aduentu suo contrariam vtrisque expe-
 ctationem praebuit, vt erigerentur hostes, Athe-
 nienfes terrore percellerentur. Mox signo ex na-
 ue pratoria sublatò amicum se esse, magno impe-
 tu in victores & insectantes est Peloponnesios in-
 uectus. fugatos in terram expulit, &, tergis inhæ-
 rens fugientium, naues eorum concidit, peremitq;
 multos ex iis qui conabantur enatare, quanuis
 Pharnabazus iis terra subueniret, nauesque enite-
 retur in littore seruare. Postremò captis de ho-
 ste triginta nauibus, suis receptis, trophæum exci-
 tauère. Tam nobili potitus victoria, quum affecta-
 ret ilicò ostentare se Tissapherni, cum muneribus
 donisq; & comitatu imperatoris cõtendit ad eum.
 Verum frustratus est spe sua: nam apud Lacedæ-
 monios iam pridem malè audienti & metuenti ne
 crimen sibi pararetur apud regem, in tempore vi-
 sus est Alcibiades adesse, & comprehensum coniec-
 cit Sardibus in vincula, illius calumniae mutuaturus
 ex hac iniuria purgationem. Triginta post die-
 bus habita Alcibiades alicunde equi copia, elapsus
 custodibus profugit Clazomenas, Tissaphernem
 insuper calumniatus, emissum se ab illo fuisse.
 Profectus in castra Atheniensium, nuntiato Min-
 darum & Pharnabazum Cyzici conuenisse, co-
 hortatus est milites, necessarium demonstrans
 esse vt nauali & terrestri praelio decernerent
 cum hostibus, & verò etiam muros oppugnarent.

nam ni vndique victores essent, difficultatem fore stipendii. Mox quum omnes imposuisset nauibus, & Proconnesum decurrisset, edixit vt in medium reciperent minora nauigia, ac darent operam ne qua praesentisceret aduentum suum hostis. Fortè imber repentinus & ingens cum tonitru effusus adiumento fuit, simulq; coepta texit. Neque enim hostes modò latuit, sed Athenienses quoque, quòd, quum praeter eorum expectationem conscendere iussisset, soluerit Paulò post & tempestas discussa est, & Peloponnesiorum in conspectu fuit classis, quæ in ancoris pro Cyzicenorù portu stabat in salo. Veritus igitur Alcibiades ne conspecta nauium suarum multitudine refugerent in terram, ducibus iussit vt lentius nauigantes sequerentur à tergo, ostendit se cum nauibus quadraginta, hostesque laceffiuit. Postquam ludificati contempta paucitate, quasi cum his solum futurum sibi certamen esset, atque ita infesti in Alcibiadem iuerunt, confestim coorti in pugnam manus conseruere. At vt reliquæ in dimicantes iam intulerunt se, percussi terga dederunt. Alcibiades autem, nauibus viginti praestantissimis mediam perumpens aciem, ad terram successit, & excensione facta, institit fugientibus ex nauibus, multosq; obtruncauit. Mindarum & Pharnabazum opem his ferentes fudit, ac Mindarum strenuè dimicantem interemit, Pharnabazus consuluit fugæ. Multis interfectis spoliatisque naues omnes ceperunt: Cyzico etiam, quum id esset à Pharnabazo deferrum & contrucidati Peloponnesii, capto, non Hellepontum modò confirmauerunt sibi, verum etiam mari vi expulere Lacedæmonios. Interceperunt scriptas quoque Laconicè de hac clade ad ephoros literas. Effluerunt praelares, Mindarus interiit, esuriunt milites, hæremus quid faciendum sit. In tantum verò animos sustulere Alcibiadis milites, tantosq; sumpserunt spiritus, vt dedignarentur aliis militibus se subinde victis inuictos vbique commiscere. Nam fortè non multo ante ad Ephesum re à Thrafyllo malè gesta, æreum trophæum Ephesii in opprobrium Atheniensium erexerant. Hæc improperebant Thrafylli militibus milites Alcibiadis, extollentes se & suum imperatorem, nec eos ad eadem gymnasia vt tenderent apud se in castris dignabantur. Vt verò Pharnabazus magno equitatu & pedestribus copiis populantes Abydenorum fines est adortus, suppetias veniens Alcibiades fugauit eum, persequutusque ad noctem vsque est cum Thrafyllo: ac tunc se cum eo coniunxit, atque inter se congratulantes ouantesque in castra rediere. Postero die excitauit trophæum, & Pharnabazi prouinciam, nemine ire contra auso, ferro & igni vastauit. Sacerdotes ibi aliqui capti, sed sine pretio ab eo dimissi. In Chalcedonios, quòd desciuissent, praesidiumque ac praefectum recepissent Lacedæmoniorum, mouit arma: sed omnem praedam vbi eos intellexit, ex agris coactam apud amicos suos Bithynos deposuisse, eorum finibus exercitum admouit, & caduceatore premissso incusauit Bithynos. Qui trepidantes praedam illi tradiderunt, amicitiamq; iunxerunt cum eo. Dum Chalcedon ex mari in mare circumualatur, accurrit Pharnabazus ad soluendam obfidionem, & praefectus Hippocrates, contractis copiis suis, eruptionem fecit ex vrbe in Athenienses.

A χρήματα γὰρ οὐκ εἶναι, μὴ πρότερον καταδοῦναι. πληρώσας ὁ τὰς ναῦς καὶ καταρτίσας εἰς Πελοπόννησον, ἐκέλευσεν εἰπὸς περὶ βάλαντον τὰ λεωτὰ πλοῖα καὶ τὰς φουλάσσας, ὅπως μηδεμίαν τοῖς πολεμίοις ἐπιπλέοντες αὐτῶν χροῖο μὴδα μόνον παρορῶσιν· ἔτυχεν ὅτι καὶ πολλῶν ὀμβροῶν ἐξαιφνης ἐπιπέσοιτο, καὶ βροχῆς καὶ ζέφου σιωερῆσαι καὶ σιωεπικρύψαι τὴν πλοῖα καὶ τὰς φουλάσσας. ἔγινε μόνον τὸς πολεμίους ἔλαθεν, ἀλλὰ καὶ τὸς Ἀθηναίους ἀπεργνωκῆσαι ἠδὲν, ἐμβύβουα κελύσας, ἀπὸ τῆς καὶ μὲν μικρὸν ὅτε ζέφος διελύθη, καὶ κατὰ φθισσασαὶ τὴν Πελοποννησίων ἦτες, ἀγαρήμωρα παρὲν τῆς λιμῆρος τὴν Κυζικηνῶν.

B δεισας οὖν ὁ Ἀλκιβιάδης μὴ εἶναι τὸν πλῆθος αὐτὸν παρορῶντες, εἰς τὴν γῆν καταφύγασαι, τὸς μὲν στρατηγὸς ἐκέλευσεν ἡσυχῆ πλεονεξῆσαι, ἀπολείπειτο, αὐτὸς ὅτι τεταρτίσας ναῦς ἔχον ἐφαίνετο, καὶ παρὰ κελύσας τὸς πολεμίους, ἐπεὶ δὲ ἐξηπάτησεν, καταφροῖσασαί τε ὅτι ποταμῶν αὐτῆς ἔλασαν, αὐτῶν μὲν οὖν ἐξήπασεν καὶ σιωεπλέχοντο, τὴν δὲ ἄλλων ἠδὲ μαχηθῆναι ἐπιφροῦσων, ἐκπλαγῆτες ἐφύσθη. ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης εἶχον τὰς εἰρήσας διεπλάσας καὶ παρορῶντων τῆς γῆς καὶ ἀποβάσας, ἐπέκειτο τοῖς φούροισιν ἐκ τῆς ναῦς καὶ πολλὰς ἐφύσθη. Μιδαρεὶ ὅτι καὶ Φαρναβάξος παρορῶντων κρατήσας, τὴν μὲν Μιδαρεὶν ἀνείλεν ἐρῶν μὲν ἀγωνίζομενον, ὁ δὲ Φαρναβάξος ἐφυγε. πολλῶν ὅτι καὶ νεκρῶν καὶ ὀπλων κρατήσασαί τε, τε ναῦς ἀπάσας ἔλασον, χρωσάμενοι ὅτι καὶ Κυζικηνὸν ἐκλιπόντος τῆς Φαρναβάξος καὶ τῆς Πελοποννησίων ἀφροφάρεντων, ἔμονον τὴν Ἐλήσσοντων εἶχον βεβαίως, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλης θαλάσσης ἐξήλασαν καὶ κρατὸς τὸς Λακεδαίμονίους. ἐάλω ὅτι καὶ γράμματῶν λακωνικῶν φροφροῖσας τοῖς ἐφροῖσας τὴν γεγηρημένῶν ἀτυχίας. Ἐρῶν τὰ κατὰ Μιδαρεὶς δὲ ἀπέσυσται πεινῶν τὴν ἀνδρες ἀπορέομεν τὴν καὶ δρατῶν. ἔγω δὲ ἐπήρησασαι οἱ μὲν Ἀλκιβιάδης στρατῶσασαί τε, καὶ τὸς ἐφροῖσασαι, ὡς τὴν ἀπάξ, ἔν, ἐπὶ τοῖς ἄλλοις καταμιγνύμεν στρατῶσασαι εαυτὸς, πολλὰς ἠπὸ μὲν οἰσ, ἀπὸ τῆς οἰσ, καὶ γὰρ ἔπολλῶ παρορῶντων σιωεβεβήκει παρὰ σασαί τε παρὲν Ἐφροῖσας τὴν Θεοσύλλας, ὁ χαλκῶν ἀνείλεν ἔσασαί τε παρὲν τῆς Ἐφροῖσας ἐπὶ ἀγμῆ τὴν Ἀθηναίων. ταῦτ' οὖν ὠνείδισον οἱ μετ' Ἀλκιβιάδης τοῖς μὲν Θεοσύλλας μεγαλῶντες αὐτὸς καὶ τὴν στρατηγὸν, ἐκείνοις δὲ μὴτε γυμνασίων μὴτε χροῖας ἐκ στρατοπέδῶν κροῖων ἐπέλασας. ἐπεὶ ὅτι Φαρναβάξος ἰπώσας τε πολλὰς ἔχον καὶ περὶ ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῆς ἐμβεβληκῶσιν εἰς τὴν Ἀβυδωνῶν, ὁ Ἀλκιβιάδης ἐκβοηθῆσας ἐπὶ αὐτὸν,

E ἐρέσασαι καὶ καταδιδῶσεν ἀγμῆ σῶσας μὲν Θεοσύλλας, καὶ ἀνείλεν, καὶ κροῖων φροφροῖσασαί τε καὶ χροῖωντες ἐπὸ μὲν οἰσ εἰς τὸν στρατοπέδῶν. τῆ δὲ ὑσασαί σῶσας ἔσασαί τε παρὲν τῆς Φαρναβάξος χροῖας, σῶσας ἀμύσασαί τε πολλῶσας. ἱερῶσ μὲν τοῖς ἱερέας ἔλαβε μὲν, ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτῶν λύσων. Χροφροῖσας δὲ ἀφροφροῖσας καὶ δεδερμῶσας φροφροῖσας καὶ ἀρμῶσας τῶν Λακεδαίμονίων, ὠρμηθῶσας πολεμῶσιν, ἀχρῶσας δὲ ὅτι τὴν λέσασ παρὲν ἐκ τῆς χροῖας σιωαχρῶσας εἰς Βιθωνῶσ ἐκ ἀπῆνται φίλοις ὄσας, ἦκεν ἐπὶ τοῖς ὄσας ἀγμῆ τὴν στρατῶσασαί τε καὶ κροῖων παρορῶσασαί τε, ἐπέκει τοῖς Βιθωνῶσ. οἱ δὲ δεισασαί τε, τὴν τελείαν ἀπέδδσαν αὐτῶν, καὶ φροφροῖσασαί τε ὁμολόσασαί τε. ἀποτῆχισμῶσας δὲ τῆς Χροφροῖσας ἐκ θαλάσσης εἰς θαλάσσαν, ὁ Φαρναβάξος ἦκεν ὡς λύσων τὴν πολιορκίῶν καὶ Ἰπποκράτης ὁ ἀρμῶσας ἐκ τῆς πόλεως σιωαχρῶσας τὴν σιω αὐτῶν δεισασαί τε, ἐπέχειρῶσ τοῖς Ἀθηναίοσ.

ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης αἶμα παρὲς ἀμφοτέρους ἀντιτάξας ὁ στρατεύμα, τὸ μὲν Φαρνάβαζον ἀγροῦς φύλαξιν ἠνάγκασε, τὸ δὲ Ἰπποκράτη διέφθιρε, καὶ συχρῆς τὸ παρὲς αὐτὸν ἠτήθεντας. εἴτ' αὐτὸς μὲν ἐκπλεύσας εἰς τὴν Ἑλλάσποντον ἠργυρολόγῃ, καὶ Σηλυβείῳ εἶλεν, ἀφειδήσας ἐαυτὸν παρὰ τὸν καθεστῶτα. οἱ γὰρ ἐκδιδόντες τὴν πόλιν, σιωπῶντες μὲν ἀνασχέσειν πυρσὸν αὐτῶν μεσότης νυκτός. ἰωάνκασθησαν ὅτι τὸ ποῖνται παρὲς ἑκατέρωθεν, τὸ σιωπῶντες φόβηθέντες ἵνα ἐξάφνης μεταβαλλόμενοι ἄρπηντες ἐν τῷ πυρσῷ μηδέπω τὴν στρατῶν ἔσσης ἐποίμησ, αἰαλαβῶν ὅσον τελαχίονα παρὲς αὐτὸν, ἠπειγῶς, δρόμῳ παρὲς τὰ τεῖχη, τὸς ἄλλους ἐπέαλξεν τὰχος κελύσας. αἰορήσεις δὲ τὴν πύλης αὐτῶν, καὶ παρὰ γρομῶν τοῖς τελαχίονα πελαστῶν εἶχρη, παρειασπῶν δὲ ἄγους, ἦσθετο τὸς Σηλυβειοῖς ἐξ ἐστιατίας μὲν τὸ ὄπλων ὅτι φερόμενους. ἐπεὶ δὲ ἕσπασθη μὲν οὐκ ἐφάνετο σωτηρία, παρὲς ὅτι φυγεῖν ἀήτητος ἀγρη τὴν ἡμέρας ἐκείνης ἐν ταῖς στρατηγίαις γερονῶς, φιλονεχύτερον εἶχε, τῇ σάλπιγι σημύνας σιωπῶν, ἐκέρθωσεν ἕνα τὸν παρῶν δρεῖπειν, Σηλυβειοῖς Ἀθλωαῖοις ἐστιατία ὄπλα μὴ ἠθεσται. τὸ δὲ κήρυμα τὸς μὲν ἀμβλυτέρους ἐποίησε παρὲς τὸ μάχην, ὡς τὴν πολεμίων ἐνδον ὄντων ἀποδύτων. οἱ δὲ ταῖς ἐλπίσιν ἠδύς ἐγρόντο παρὲς τὰς ἀφλύσεις. ἐν τῷ συστάντες ἀλληλοῖς ἐδίδδοσαν λόγῳ, ἐπήληθεν ἡ στρατῶν τὰ Ἀλκιβιάδῃ, καὶ τεκμαρομένης (ὄσφ' ἰω) εἰρήνικα φερνεῖν τὸς Σηλυβειανῶς, ἐδίδοσε μὴ τὴν πόλιν οἱ Θεσῆες ἀφραπῶσιν. (ἦσαν δὲ πολλοὶ χάριτι τῷ Ἀλκιβιάδῃ καὶ δι' ἄνοιαν φραβόμενοι παρῶν) ἀπέπεμψεν οὖν τῆς ἀποδύτας ἐκ τῆς πόλεως, τὸς δὲ Σηλυβειανῶς δεηθέντας ἐσθὲν ἠδίκησεν, ἀλλὰ χερίματα λαβῶν, καὶ φρεσῶν ἐγκαταστήσας, ἀπέληθεν. οἱ δὲ πολιορκῶντες τὴν Χολκιδῶνα στρατηγῶν, σπονδῶς ἐποίησαν παρὲς Φαρνάβαζον ὅτι ὡς χερίματα λαβῶν, καὶ Χολκιδῶνας ἕσπασθησεν πάλιν Ἀθλωαῖοις εἶ), τὸ δὲ Φαρναβάζος χέσεν μὴ ἀδικεῖν Φαρνάβαζον ὅτι φρεσῶσιν Ἀθλωαῖων παρὲς βασιλέα πομπῶν μετ' ἀσφραγείας παρῶν. ὡς οὖν ἐπὶ ἠρόντα τὸ Ἀλκιβιάδῃ οὐ Φαρναβάζος ἦξεν καὶ αὐτὸν ὁμῶσται παρὲς τὸ ὁμολογημένων, οὐκ ἔφη παρὲς ἠρόντα ἀλγῶς ὁμῶσται. ἠρομένων ὅτι ὄρκων, ὅτι Βυζαντίους ἀφεσῶντες ἦλθε, καὶ παρὲς τεῖχεσι τὴν πόλιν. Ἀναξίλαου δὲ καὶ Λυκούργου καὶ πινῶν ἄλλων σιωπῶντων ὅτι σωτηρία παρῶν τῶν πόλιν, ἀφραδοῖς λόγῳ ὡς αἰήσῃν ἀλγῶς παρῶν νεώτερα σιωπῶντα παρὲς τὴν ἰωνία, ἡμέρας ἀπέπλει ταῖς ναυσὶ πάσας, νυκτός δὲ ἕσπασθησεν, αὐτὸς μὲν ἀπέβη μὲν τῷ ὄπλιτῶν, καὶ παρῶν τοῖς τεῖχεσιν ἠσυχία ἦν. αἱ δὲ ἡῆς ὅτι τὸν λιμένα πλεύσασται, καὶ βιαζόμενοι χερογῆ τε πολλῇ καὶ ἰσχύϊ καὶ ψόφοις, ἄμα μὲν ἐξέπληθον τὰ ἀπαρῶν δοκίμα τοῖς Βυζαντίοις, ἄμα δὲ τοῖς ἀτηκίσοις παρῶν ἐπ' ἀδείας τὸν Ἀλκιβιάδῃ δέχεσται, πύτων ὅτι τὸν λιμένα καὶ τὰς ναῦς βοηθῶντων. οὐ μὲν ἄμα καὶ παρῶν ἠσυχία. οἱ γὰρ παρῶντες ἐν τῷ Βυζαντίῳ Πελοποννήσιοι καὶ βοιωτοὶ καὶ Μεγαρεῖς, τοῖς μὲν ἀπὸ τῶν νεῶν ἐξέφθοντο καὶ κερταῖς εἰς τὰς ναῦς πάλιν, τοῖς δὲ Ἀθλωαῖοις ἐνδον ὄντας ἀποδύμενοι, καὶ σιωπῶντες ἐαυτοῖς, ἐχέσῃ ὁμῶσται. καρτερῶς ὅτι μάχης ἠρομένης, ἐκίκησεν Ἀλκιβιάδῃς ὁ δὲ δὲ δὲ κέρους ἔχων, Θεραμένης δὲ ὁ Διόνυμον, καὶ τῶν πολεμίων τοῖς παρῶν ἠρομένοις ὅσον τελαχίοις, ζῶντας ἔλαβε. Βυζαντίων δὲ μετὰ τὴν μάχην ἐσθὲν ἀπέβησεν οὐδὲ ἐφυγῆ.

A Alcibiades directa aduersus vtrunque acie, Pharnabazum in foedam fugam auertit, Hippocratem cum magno militum numero profligatum oppressit. Inde ad conficiendam pecuniam prouectus est in Hellepontum. Selybriam ibi cepit, vbi intempestiuè in periculum coniecit se magnum. Nam qui dedere receperant ei oppidum, signum face constituerant media nocte dare. Id maturius facere metu vnus ex coniuratis, qui mutabat consilium, subacti fuere. Igitur quum esset fax sublata exercitu nondum parato, raptis secum militibus ad triginta, & reliquis properè sequi iussis, cursu contendit ad moenia. Porta ei patefacta, adiunctisque ad xxx. suos cetratis viginti simulatque urbem irrupit, sensit Selybrianos ex diuerso armatos inuehere se. Quum verò subsistenti nulla appareret salus, & ad fugam capeffendam, in imperiis suis semper ad eam diem inuictus, esset ambitiosior, tuba silentio indicto præcepit vni ex adstantibus pronuntiare, ne Selybriani in Athenienses arma fumerent. Hoc edictum partim segiore fecit ad certamen, ratos omnes hostes intra moenia esse, partim spe erecti ad pacificationem fuere. Dum inter congressos vltro citroque verba fiunt, superuenerunt copiaz Alcibiadis. Coniiciens autem id quod erat, non abhorre à pace ciues, metuit ne urbem Thraces diriperent: frequentes enim erant qui Alcibiadis gratia & benevolentia adducti strenuam præstabant in bello operam. Quare omnes eos emouit oppido, supplicesque nihil violauit Selybrianos, sed exacto stipendio & præsidio imposto discessit. At prætores, qui Chalcedonem circumsidebant, pepigerunt cum Pharnabazo foedus hisce legibus, vt stipendium præstaret, & Chalcedonii iterum in ditionem cederent populi Atheniensis, ne fines Pharnabazi Athenienses incurfarent, Pharnabazus Atheniensium legatis ad regem duces & fidem publicam daret. Postquam igitur postulauit Pharnabazus, vt reuersus Alcibiades etiam in foedus iuraret, abnuuit, ni prior ille iurasset. Iureiurando vtrunque præstito, mouit in Byzantinos qui defecerant, urbemque eorum circumuallauit. Quum verò Anaxilaus & Lycurgus adiunctis quibusdam aliis urbem recepissent ei pacta incolumitate tradere, sermonem dissipauit rebus nouis se circa Ioniam exortis reuocari, ac de die omni cum classe discessit. Nocte reuersus, & cum militibus armatis egressus in terram tenuit se silentio sub moenibus. Naues in portum inuectæ, & impressionem ingenti edito clamore, tumultu, & strepitu facientes, simul re inopinata torpidos Byzantinos defixerunt, & sentientibus cum Atheniensibus liberum spatium (quòd omnes essent in portum & classem intenti) Alcibiadem recipiendi dedere. Haud processit tamè res sine certamine, siquidem qui Byzantii in præsidio erant, Peloponnesii, Boeotii, & Megarenses, naualem manum auerterunt & redegerunt ad naues: cum Atheniensibus, quos in vrbe tensesant esse, infesta acie manus conferuerunt, atque acri commissa pugna, Alcibiades in dextro cornu vicit, Theramenes in sinistro. Hostes, quos Mars reliquos fecit, viui ad trecentos in potestatem venere. Byzantinorum post prælium nemo interfectus, neque patria pulsus.

His enim...
 atque ha...
 rent. Qu...
 none p...
 oration...
 sed Byz...
 sed Byz...
 vrbe cu...
 tante...
 pot...
 nis ve...
 non pos...
 bus em...
 monum...
 esse h...
 Graecia...
 beuere...
 tes, vel p...
 deri affe...
 nientum...
 vindic...
 hebat se...
 farum ab...
 tarum on...
 Samius...
 attenti...
 modul...
 Callicle...
 tis, vbi...
 stans era...
 pareo in p...
 effabund...
 pus, neq...
 Neque...
 tantis...
 in redit...
 et, neque...
 excedit...
 videtur...
 coque...
 reuocant...
 reliquos...
 homines...
 ad illum...
 tantum...
 tam qui...
 uentum...
 conu...
 reuocant...
 in p...
 tum sed...
 redierunt...
 ex C...
 hinc el...
 centis...
 in t...
 Com...
 Hic it...
 Hic it...

His enim conditionibus aperuerant illi portas, atque hæc receperant, omnia sua ut ipsis salua forent. Quapropter prodicionis Anaxilaus Lacedæmone postulat, non deformavit factum suum oratione. negavit enim ciuem se Lacedæmonium, sed Byzantinum, quum non Spartam cerneret, sed Byzantium in præcipitem casum adductum, vrbe circumuallata, nemine quicquam importante, commeatum, qui præ manibus esset, Peloponnesiis & Bœotiis consumentibus, Byzantiniis verò cum liberis & coniugibus esurientibus, non prodidisse hostibus, sed bello & calamitatibus exemisse patriam suam, æmulantem Lacedæmoniorum excellentissimos, quib. vnum tantum esset honestum & iustum quod ex re sit patriæ. Grata fuit Lacedæmoniis oratio, illosq; iudicio liberauere. At Alcibiades iam visere cupiens penates, vel potius toties fufis fugatisq; hostibus, videri affectans à ciuibus, vela fecit. Naues Atheniensium vi magna clypeorum & manubiorum vndique adornatae erant, magnum agmen trahebat secum captiuarum, plura deportabat concisatum ab se & oppressarum insignia, quæ ducenatarum omnes explebant numerum. Quæ verò his Samius Duris (qui stirpem se ferebat Alcibiadis) attexit, ad tibiam eum remos concitasse, classicos modulante Chryfogeno pythionice, hortatorem Callipedem fuisse tragædiarum histrionem, statit, xyftide, & reliquo cultu, quo prodire in scenam solitus erat velatum, nauem prætoriam velo purpureo in portum decurrisse, quasi vinosus comessabundusque aduentaret: ea neque Theopompus, neque Ephorus, neque Xenophon prodidit. Neque illum verisimile sit ab exilio & ærumnis tantis tam procaciter cum Atheniensibus egisse in reditu. Imò etiam inuectus in portum timide est, neque, quum in portu staret, prius ex treme excendit in terrâ, quam in foris consistens præstò videret consobrinum suum Euryptolemum amicosque atque necessarios frequentes, qui prodirent ei obuiam & inuitarent. Postquam descendit reliquos duces ne aspicere quidem dignabantur homines qui obuiam processerant: sed concursu ad illum facto plaudebant, salutabant, prosequabantur eum, coronis redimibant qui adire poterant, qui non poterant, spectabant illum à longè, iuuenibusq; monstrabant senes. Multum etiam lacrymarum permixtum publicæ erat lætitiæ, & recordatio cum his lætis rebus cladium superiorum, reputantibus iis non futurum fuisse vnquam ab Sicilia ut decidissent, vel vlla ipsis alia elapsa spes fuisset, si ea tempestate imperium & exercitum reliquissent Alcibiadi, quando tunc quum ciuitatem suscepit mari propè expulsam, terra vix suburbia tenentem, & domesticis distractam seditionibus, ex reliquiis excitatam exilibus atq; debilibus, non in pristinum modò maris restituerit imperium, sed terra quoque hostium vbique victricem reddiderit. Ac lex antè de illius reditu perlata fuerat ex Critiæ Callæschri filii rogatione, ut ipse hîsce elegiis commonens Alcibiadem beneficii, cecinit,

In cætu populi dixi hanc, sententia qua te

Cum plausu letum restituit patriæ.

Hæc est ad plebem per me ipsa rogatio lata:

Hoc tibi sit pignus quod mea lingua dedit.

Ibi aduocato ad concionem populo procedens

A ὅτι πούτοις γὰρ οἱ ἄνδρες παρέρδοσαι τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα σωθέντες, μὴδὲν αὐτοῖς ἴδιον ὑπεξελεῖν· δὲ καὶ δίκην παρέρδοσας ἐν Λακεδαίμονι φύγων ὁ Ἀναξίλαος, ἐφάρη τὰ λόγια ὅ ἔργον ὅσκι ἀισμῶν. ἔφη γὰρ ὅσκι ἂν Λακεδαίμονιος, ἀλλὰ Βυζαῖτιος, ὅσδε τὴν Σπάρτῃ κινδυνώουσαι, ἀλλὰ ὁ Βυζαῖτιον ὄρων, τῆς μὲν πόλεως ἀποτετελισμένης, μηδενὸς δὲ εἰσαρχομένου, τὸν δὲ ὄντα ὅσον ἐν τῇ πόλει Πελοποννησίων καὶ Βοιωτῶν ἐσθίωντων, Βυζαίων δὲ πεινῶντων σὺ τέκνοις καὶ γυναῖξιν, οὐ παρέρδομαι τοῖς πολεμίοις, ἀλλὰ πολέμῳ καὶ κακῶν ἀπαλλάξαι τὴν πόλιν, μιμέμενος

B τῆς δριγύς Λακεδαίμονίων, οἷς ἐν καλὸν ἀπλῶς καὶ δίκαιον ὅστις ὁ τῆς πατρίδος συμφέρον. οἱ μὲν οὖν Λακεδαίμονιοι ταῦτ' ἀκέραιες, ἠδέθησαν καὶ ἀπέλυσαν τῆς ἀδρας. ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ἰδεῖν τε ποθὼν ἠδὲ τὰ οἴκη καὶ ἐπι μάλλον ὀφθῆναι Βυζαῖτιος τοῖς πολίταις νενικηκῶς τῆς πολεμίας ποσυντάκεις, ἀνήρη, πολλὰς μὲν ἀσπίσι καὶ λαφύροις κύκλω κερσημημένων τῶν Ἀθηκῶν τετραδῶν, πολλὰς δὲ ἐφελέμενος ἀχμαλώτους, ἐπι ἧ πλείω κερμίζων ἀκροστολία τῆ διεφθαρμένων ὑπὸ αὐτῶ κακρητημένων ἦσαν γὰρ ὅσκι ἐλάτοις στωαμφοτέροις δριγύσι. ἀ ἧ Δριγύς ὁ Σάμιος Ἀλκιβιάδης φάσκων ἀπόρητος εἶ) παρέρδοσαι τῶτοις, αὐλεῖν μὲν εἰρεσίαι πῖς ἐλαύνοισι Χρυσόρητον τῆ πυθιονίκη, κελύβην ἧ Καλλιπίδην τῆ τῆ βαρβαδῶν ὑποκριτῶν σαπῶς καὶ ξυσίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐπαγώνιον ἀμπερόμενον κέρσιον, ἰσῖα δὲ ἀλκρηγῶ τὴν ναυαρχίδα παρέρδοσαι τοῖς λιμέσιν ὡσπερ ἐκ μέθης ὅπι κωμάζοντες, ἔτε Θεόπομπος, ἔτ' Εὐφορος, ἔτε Ξενοφῶν γέγραφεν ἔτ' εἰκὸς ἰὼ ἔτωσ ἐν βυφῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις, μὲ φυγῶ καὶ συμφορῶσ ποσυντάκεις κερσημημένων. ἀλλ' ἐκείνοις καὶ δεδιῶσ κατήγετο, καὶ κερσηγῶσ οὐ παρέρδοσαι ἀπέβη τῆ τελεῆς πρὲν σῶσ ὅπι τῶ κερσηγῶσ, ἰδεῖν Εὐρυπτόλεμόν τε τῆ ἀνελίον παρέρδοσαι καὶ τῆ ἄλλων φίλων καὶ οἰκείων συρηοῖς ἐκδερσηγῶσ καὶ κερσηγῶσ. ἐπεὶ δὲ ἀπέβη, τῆσ μὲν ἄλλοις κερσηγῶσ οὐδὲ ὄσκι ἐδδκρησ ἀπρητῆσ τῆσ οἱ ἀδρησποι, παρέρδοσαι δὲ ἐκείνον στωβέρητες, ἐβόων, ἠσάζοντο, παρέρδοσαι, ἐσεφάρην παρέρδοσαι οἱ καὶ μὴ δυνάμενοι παρέρδοσαι, ἀπρωτεῖ ἐθεδῶσ, καὶ τοῖς νέοις ἐδείκνυσαν οἱ παρέρδοσαι πολὺ δὲ καὶ δάκρυον τὰ κερσηγῶσ τῆσ πόλεως ἀνέκερατο, καὶ μνήμη παρέρδοσαι τὴν παρέρδοσαι ὅπι τῆσ παρέρδοσαι ἀτυχημῶσ, λογιζομένησ ὡσ ἔτ' ἀν Σικελίας διήμερον, ἰδὲ ἄλλοτῆσ παρέρδοσαι δριγύσι ἀδραῖς, ἐάσασατῶσ Ἀλκιβιάδην ὅπι τῆσ τῆσ παρέρδοσαι καὶ τῆσ δυνάμεως ἐκείνης, εἰ νῦν τῆ πόλιν παρέρδοσαι ὀλίγησ δριγύσιν ἐκπεσῶσ κερσηγῶσ τῆσ θαλάσσης, καὶ τῆσ γῆσ ἧ μόλις τῆσ παρέρδοσαι κερσηγῶσ, αὐτῶ ἧ παρέρδοσαι ἐαυτῶσ κερσηγῶσ, ἐκλυπαρῶσ ἐπι λειψάνων καὶ ταπεινῶν δριγύσας, οὐ μόνον γὰρ τῆσ θαλάσσης ὁ κερσηγῶσ ἀπέδωκεν, ἀλλὰ καὶ περὶ νικῶσαι ἀποδείκνυσαι πρρωταρῶσ τοῖς πολεμίοις. ὁ μὲν οὖν ψήφισμα τῆσ κερσηγῶσ παρέρδοσαι ἐκεκέρωσ Κερσηγῶσ τῆσ Καλλιάγρου κερσηγῶσ, ὡσ αὐτὸς ἐν τῆσ ἐλεγκῶσ πεποίηκεν, ὑπομνήσκων τὸν Ἀλκιβιάδην τῆσ κερσηγῶσ, ἐπὶ πούτοις,

C

D

E

F

Γνώμη δὲ ἦσε κατήγαγ' ἐγὼ ταῦτῶσ ἐν ἅπασιν

Εἶπον, καὶ κερσηγῶσ πορῶσ ἐδρασα τὸδε.

Σφραγῖς δὲ ἡμετέροις γλώτῆσ ὅπι τοῖς δεσι κέρται.

τὸτε δὲ τῆσ δήμου στωελόντος εἰς τῆσ ἐκκλησῶσ παρέρδοσαι

ο Αλκιβιάδης, οτι μη ανη παρηκλωσαι οσοφραμε-
τοσ, εικαλεσας ομιχρα η μερα φθνημα. ο δε συμπορν δυνα-
της ανη πι τυχη παντα, και φθορηφ δαμοιοι, πλεισα δι
ειςελπίδας τω πολέμοιοι, και παρος ο φαρρειν εζελεφθεις
και παρρημας, φαοιοι μη εφεφανωτη χρυσοις, ηρεθη δε
και η γλυ αμα και η θάλασση φρατηρος αυκρατωρ.
επιφισαλο ο τιω οισια σποδουαυ αιτα, και τας δρας α-
φωσιωσαδα παλιν Ευμολπίδας και κήρυκας ας εποιη-
σαλο τω δήμου παρσταξιαλοσ. αφοσιουμνω ο τω άλλων,
" Θεόδωρος ο ιεροφάντης. Αλλ' εγω (εἶπει) εσδε κατρεα-
" σαμιω αυτα καχην εσθεν. ει μηδεν αδικει τιω πόλιω. ουτα
δε τω Αλκιβιάδου λαμπαροσ δημερομωποσ, εω εδρατ-
την ειοιοσ ομοσ ο τωσ καιόου καιεσ. η γαρ ημερα κατε-
πλασεν, εδρατο πα πλωτηρια τη ταφ. δρωσι δε πα οργα
παρξειεργιδω θαραηλιαωσ εκτη φθινοτωσ σπρρητα τον
τε κρομον καιτελοντες, η ο εδοσ καιακαλυψαυτες. οθεν εσ
τασ μαλιστα τω σποφραδωι τιω ημερα τω τιω ατρεα-
κτον Αδιευαοιο νομιζοιο. ου φιλοφρονωσ οιω ουδι δηνρωδσ
εδδεικαι παρσδεχομνη τον Αλκιβιάδω η θεοσ τωρακαλυ-
ψαδα και απελαυνειν εαυτησ. ου μλω δλλα περτων γε-
ρονοτων τω Αλκιβιάδη ησ γωμιω, και πληρομωτων ε-
κα τον τετραω, αι αυησ εκπλεινεμελλον, φιλομωια τις εσκ
αημνησ παρσαεσοδοσ και τρεαι αυ τον αζημυθηωιω. αφ
ου ηδ επετειχισθη Δεκελεια, και τω εισ Ελδωσιωα παρδωω
εκαρω οι πολέμοιοι παρσντες, εσθενα κρομον ειχεν η
τελετη περ πομωη ησ θαλασση, δλλα και θυσια και χρ-
ρεια και πολλα τω δρωμωτων καθ οδω ιερωω, οτρω οζελευ-
νωσι τ' Ιακρον, εω δναγκησ οζελειπελο. και τον οιω εφαι-
νελο τω Αλκιβιάδη και παρος θεων οπιστηα, και παρος αι-
δρωφτων δδεσδω σποδουωα ο πατειον ρημα τοισ ιεροσι,
τωραπεμψαια πεζη τιω τελετω, και δρωφορησαθα
τωρα τοισ πολέμοιοι. η ηδ αβημησαιτα κημιδη κηλούσειν
και ταπεινωσειν τ' Αηνη, η μαχλω ιερω και θεοφιλη τω τω
αηρωτατων και μεγατων εσ εφ της πατειδωσ κηχειδαυ, και
περτασ εζειν μωρτωρασ τοισ πολίτασ της αιδραγαθιασ. ωσ δε
τωρα εηρω και παρσειπεν Ευμολπίδαω και κήρυκι, σκτοιοσ μη
επι τ' ακρων εκαθισε, και παρσδρωμοιω ινασ αι ημερα παρ-
εζεπεμψεν ιερωσ ο και μωσασ και μυσαγωρησ αιαλαβωω, και
τοισ οπλοιοσ τω εκαλυψαω, η ημ εσ κρομο και με σιωπησ θα-
μα σιμων και θεοπερεπεσ τ' φρατηριασ εκειλω οπειδεικνωμε-
νοσ, εω τω μη φθονομωτων ιεροφάνηαι και μυσαγωρηαι
παρσαηρομωμωω. μηδενοσ δε τ' πολέμοιοιω οπειθεαζ πολ-
μησαιοσ, ασφαλωσ επαγαγαω εισ τ' πόλιω, ηρεθη μη αυτωσ
τω φρονηματι, και τ' φρατηριασ επηρεν, ωσ αμαρον και αιηθη-
των οωσαι εκεινω φρατηρωωποσ, τωσ ο φροηκωσ και πενητασ ε-
πωσ εδημαγωγησεν, ωσ τ' ερεω ερωτα θαμωσων εω εκεινω
τυρανηαζ, και λεγαω ειοιοσ και παρσειπαι τωρακελδωμωδωσ,
οπωσ ε φθωσ καιεπιτων ημωμωποσ, και καταβδωων ψηφισματα,
και νόμοιοσ, και φλωαρειοσ σπομωωτασ τ' πόλιω, ωσ αι παρσαζη
και χρησηται τοισ παρσρμασι μη δεδωωσ τωσ σκεφαιτασ. αυ-
ποσ μη οιω εκεινωσ ει ειχε Δφαιωιασ τω τ' τυρανηιδωσ, α-
δηλωσ οστιν οι ο δυνατωτατοι τ' πολιτωσ φροηητεσ, εασου-
δασαι αυ τον εκπλωσση τ' παχλωω, πατ δηα ψηφισαμε-
νοιο, και στω δρχοτασ οισ εκεινωσ ητελησεν. εκπλασασ οιω
τωσ εκατον ναυσι και παρσβαλωω Αιδρω, μαχη μη εκρατησεν αυτη και Λακεδαμωνιωων οιοι παρησασ,

A Alcibiades, quum suas defleuisset deplorasset que
calamitates, populum parum & modicè castigaf-
set, omnia autem malæ fortunæ suæ & inuido ad-
scripsisset fato, plurimumque de hostium spe dif-
feruisset, & ad sumendum animum incitasset eos,
coronis aureis donatus est, ac terra marique im-
perator cum libera potestate creatus. Sciuerunt
etiam ut res familiaris ei restitueretur, ad hæc Eu-
molpidæ & præcones, quas fecerant populi iussu,
denuo expiarent deuotiones. Quas quum expia-
rent cæteri sacerdotes, Theodorus, Ego verò, in-
quit, nihil in illius caput, si nihil rempubl. læsit,
execratus sum. In hoc Alcibiadis secundo rerum
B cursu, conturbauit tamen nonnihil aliquos ipse
reditus articulus. Quo enim est die in portum de-
latus, Plynteria Mineræ agebantur. Hæc sacra
Praxiergidæ arcana vigesimoquinto die faciunt
mensis Thargelionis, omnemque ornatum deæ
detraxerunt, & simulacrum eius operiunt: unde
hunc diem habet præcipue populus Atheniensis
inter nefastos feriatum. Non volens igitur vel
propitia visa excipere Minerva Alcibiadem, sed
inteacta facie auersari eum & reicere. Verum suc-
cedentibus Alcibiadi ex voto omnibus, dum
C complentur centum triremes, quæ profecturæ
iterum ad bellum erant, cupido quædam oblata
Alcibiadi non ignaua est, quæ tenuit eum vsque
ad mysteria. Nam ut munita Dicelea fuit, & inse-
stam hostes, qua itur Eleusina, viam tenebant, nul-
lam ceremoniæ, quæ per mare agebantur speciẽm
habebant, sed prætermittentur necessariò sa-
crificia, tripudia, atque multa quæ in itinere age-
bantur sacra, quum Iaccum deducunt. Præclarum
itaque existimauit Alcibiades, & ad deorum reli-
gionem & ad hominum laudem, ut sacris veterem
D ritum restitueret, prosequens terrestribus copiis
sacrum & præter hostes stipans. Siquidem Agim-
se maiorem in modum, si quiesceret, deiecturum
& fracturum, aut sacram & piam pugnam de san-
ctissimis & maximis ceremoniis in conspectu pa-
trix initurum, atque omnes habiturum ciues vir-
tutis testes suæ. Vbi hæc ei deliberata sunt, Eumol-
pidisque & præconibus denuntiavit, speculatores
posuit in verticibus montium, & lucis principio
certos antecurfiores præmisit. Sacerdotes, mystas,
& mystagogos accipiens atque armis regens, ritè
deduxit & sine strepitu, amplumque exhibuit & au-
gustum illius spectaculum expeditionis, quam ap-
pellabant candidi hierophantis & mystagogi fun-
E ctionem. Quia verò adoriri eum nullus ausus est
hostium, reductis in urbem factis, sustulit animos,
præturamque in eam euexit existimationem, in-
exuperabilis & inuidæ ut haberetur suis auspiciis.
Infimam vero & egenam plebem vsque adeo il-
lexit, ut nihil æquè atque eum aueret tyrannum ha-
bere, dicerentque nonnulli & eum adirent hortan-
tes, inuidiam opprimeret, plebiscita legesque tol-
leret ac nugatores, qui euerterent remp. quo citra
calumniarum metum ageret, & res gereret. Atque
ille quidem quid in animo habuerit de usurpando
dominatu, incertum est. Principes certe ciuitatis,
F metu perculsi, institerunt ut primo quoque tem-
pore cõscenderet, decreueruntque ei cum alia, tum
quos ei visum esset collegas. Soluit igitur cum cen-
tum nauium classe. Delatus Andrum, ciues & La-
cedæmonios, quotquot se ei obtulere, concidit:

non cep-
adactin-
vngam
gens qui-
bus colle-
eum red-
effet cor-
nam
ban-
adactin-
ste fereb-
adferim-
quibus
rex magis
listo etere-
meatum ex-
men hinc e-
rio ab Lace-
obolos pro-
nia, nauis-
lam ternos
ficiendam
classi. An-
ceterum
tum ab A-
hostes ne-
& con-
tere de d-
uom host-
dorum d-
primo L-
que cum
subidio
dota ip-
simil & cap-
cum m-
totas d-
drum ven-
uit. h-
des m-
inimic-
criminand-
poconcio-
tuque an-
petio: cu-
uibus &
um post-
ber vag-
uibus A-
prouid-
etia O-
prouid-
uibus m-
uibus m-
simil-
uibus m-
Adactin-
ber-
sandum
pucum
rediret,

non cepit tamen oppidum: quod quidem semen aduersus eum communium criminum præbuit aduersariis. Equidem existimo, Alcibiadem: siquæ vnquam, ab sua ipsius conuulsum gloria. Quæ ingens quum esset, audaciæ & prudentiæ eius ex rebus collecta præclare gestis existimatio, suspectum eum reddebat, sicubi titubasset, quasi res sibi non esset curæ, neq; cuiquam fides fiebat non potuisse. nam sedulo agentem nihil non valuisse arbitrabantur assequi. Expectabant etiam Chiorum subactorum & reliquæ Ionix nuntium. Quare moleste ferebant non confestim omnia, neq; è vestigio adferri transacta, non reputantes ærarii angustias, quibus, bellum gerens cum hominib. quibus erat rex magnus præbitor, subinde haberet necesse, relicto exercitu ad stipendium proficisci, & ad commentum explicandum. Etenim nouissimum crimen hinc emanauit. Quippe Lyfander cum imperio ab Lacedæmoniis ad classem missus, quaternos obolos pro ternis, ex subministrata à Cyro pecunia, nautis dabat in capita: hic vero quum ægre iam ternos suggereret, in Cariam ad pecuniã conficiendam contendit. Quem autem præfecerat classi, Antiochus, bonus quidem erat gubernator, cæterum vecors & licentior. Cui quum imperatum ab Alcibiade foret, etiamsi lacefferent eum hostes, ne prælio decertaret, eo prorupit proteruie & contemptus, vt completa naue sua & altera præterea de classe, Ephesum infestus pergeret, & nauium hostilium proras cum ingenti petulantia factorum dictorumq; scurrilium præucheretur. Hic primo Lyfander paucis prouectus nauibus est, atque eum insequutus, Atheniensibus tota classe ei subsidio venientibus, soluit item suas, ac potitus victoria ipsum interemit Antiochum, naues multas simul & capita cepit, trophæumque excitauit. Ad eum nuntium regressus Samum Alcibiades, & cū tota classe in altum prouectus, prouocauit Lyfandrum: verum ille hac victoria contentus non mouit se. At ex iis quos habebat in exercitu Alcibiades maleuolos, Thrafsybulus Thrafonis filius, inimicus eius, Athenas profectus est, ad eum criminandum, incensisque inimicis vrbis eius, pro concione omnia dixit Alcibiadem perdidisse, nauesque amifisse, quod ageret insolentius in imperio: cui homines imponeret qui ex computationibus & nautica dicacitate plurimum apud eum possent, dum ipse ad pecuniam faciendam libere vagaretur, vinoq; & lustris confectus, atq; inter scorta Abydena & Ionica in omnē proteruiam proiectus esset, hostib. in propinqua statione agentibus. Obiecerunt item arcem, qua in Thracia prope Bizanthen munierat sibi receptum, quasi viuere in patria aut non posset aut noller. Ita impulsu Athenienses, prodita sua in illum ira & felle, alios legerunt prætores. Quibus cognitis, percitus metu Alcibiades excessit in totum castris, conscriptoq; externo milite, liberis Thracibus bellū suo nomine intulit. Magnam argenti vim ex præda coegit, simulq; finitimus Græcis securitatē præstitit à barbaris. Quum vero prætores Tydeus, Menander, & Adimantus, cunctas, quæ tunc Atheniensibus erant, naues in Ægos flumine tenerent, atque id haberent instituti, vt quotidie infesti peterent Lyfandrum, qui stationem habebat apud Lampfacum, sub luce laceffentes eum inde retro redirent, diemque solute & supine traducerent

A οὐχ εἶλε δὲ τὴν πόλιν. ἀλλὰ τὴν τῶν κρημνιστῶν
 πρῶτον ὑπῆρξε κατ' αὐτὴν τοῖς ἐχθροῖς. εἴκοι δ' εἴ τις ἄλλος,
 ὑπὸ τῆς αὐτῆς δόξης καταλυθῆναι καὶ Ἀλκιβιάδης. με-
 γάλῃ γὰρ οὕσα, καὶ τόλμης καὶ σιωπῆς γέμουσα ἀφ' ὧν
 κεντῶσεν, ὑποπῶν αὐτῆς ὁ ἐλλήπων ὡς ἔσπουδάσαντος,
 ἀπίστῃ τῆ μὴ διωθθῆναι παρῆχε. σπουδάσαντα γὰρ εὐδὲν
 αἰ Δραφυγεῖν ἠλπίζον ὅτι Χίοις ἐαλωκέτας ἀκούσασθαι,
 καὶ τὴν ἄλλω Ἰωνίᾳ. ὅθεν ἠδράκτου μὴ ἴσχυ' ὑπὸ
 μηδὲ βίβης, ὡς ἐβούλοντο, πωθανόμενοι Δραπερε-
 γμένον· οὐχ ὑπολογίζοντο τὴν ἀζηρηματίαν ἀφ' ἧς πο-
 λεμῶν πρὸς αἰθροῖς βασιλέα μετὰ χρηρῶν ἔχουσαι,
 βωαγκάζετο πολλὰκις ἐκπλέων καὶ ἀπολείπων ὁ στρατό-
 πεδον, μισθοῖς καὶ ἔσφασι πορίζειν. καὶ γὰρ ὁ τελευτῶν ἐγκλη-
 μα Δρα τῶν τῶν ἔλαβε τ' αἰτίας. Λυσάνδρου γὰρ ἐπὶ τ' ναυ-
 αρχίᾳ ἀποσαλέντος ὑπὸ Λακεδαιμονίων, καὶ τετραβόλον
 αὐτὶ τειωβόλο τῶν ναυτῶν διδόντος εἰς ἡν ἔλαβε τῶν Κύρια
 χερμάτων, αὐτὸς ἠδὲ γλίσχεως χρηρῶν καὶ ὁ τειωβόλον,
 ἀπῆρεν ἄργυρολογίῶν ἐπὶ Καρίας. ὁ δ' ἀπολεφθεῖς ἐπὶ
 τ' νεῶν ἐπιμελητῆς Ἀντιόχου, ἀχαρῶς μὲν καὶ κυβερνήτης, ἀ-
 νόητος ὅτι πᾶλλα καὶ φορτικῶς. ἔχων δὲ πρὸς ἄγρια τῶν
 C Ἀλκιβιάδου μηδὲ αἰ ἐπιπλέων οἱ πολέμιοι, Δραναυ-
 μαχίῳ, οὕτως ἄξυβεισε καὶ κατεφρόνησεν, ὡς τὴν αὐτῆ
 πληρωσάμενος τεύρη καὶ τ' ἄλλων μίθῳ, ἐπιπλάσσει τῆ Ε-
 φέσῳ, καὶ τῶν τῶν πρὸς τῆς πολέμιων νεῶν, πολλὰ καὶ
 πρὸς τῶν καὶ φθνηγῶν ἀκόλαστα καὶ βωμολόχα, παρεξε-
 λαύνειν. ὁ μὲν οὖν πρῶτον Λύσανδρος ὀλίγας ναυσὶν ἐπα-
 ναρξεί εἰδὼκεν αὐτὸν, τῶν δ' Ἀθηνῶν ἐπισηθουῶντων πᾶ-
 σαις, ἀναρξεί καὶ κρατήσας, αὐτὸν τε διέφθιρε τ' Ἀντιόχον,
 καὶ ναὺς ἔλαβε πολλὰς καὶ ἀνθροῖς, καὶ ἔσπαιον ἔσπαιον. ὡς δὲ
 τῶν τ' ἠχουσεν ὁ Ἀλκιβιάδης ἐπὶ μελθὼν εἰς Σάμον, ἀνήρθη
 D πδὴ τῶν τῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν τ' Λύσανδρον. ὁ δὲ ἠγάπα
 νενικηκῶς, καὶ οὐκ αὐτῶν τῶν τ' ἠμισιῶν τ' Ἀλκιβιάδην
 ἐπὶ τῶν τῶν, Θερασίου οὐ Θερασίου, ἐχθρὸς αἰ, ἀ-
 πῆρεν εἰς Ἀθῆνας κατηγορήσαν. καὶ τοῖς ἐκεί παρξίως
 ἔλεγε πρὸς τὸν δῆμον ὡς Ἀλκιβιάδης διέφθαρχε τὰ πρὸς
 γματα καὶ τῶν ναὺς ἀπολώλεκεν, ἐβουβῶν τῆ ἀρχῆ καὶ πα-
 ραδιδούς τὴν στρατηγίαν αἰθροῖς ἐκ πῶτων καὶ ναυτικῆς
 ἀπερμολογίας δυναμῶν περ' αὐτῶν μέγιστον, ὅπως αὐτὸς ἐπὶ
 ἀδείας χερματῆται πρὸς πλέων, καὶ ἀκροαταῖν μισθού-
 μῶν, καὶ σιωπῶνταῖς Ἀβυδωνῶν καὶ Ἰωνίῳν, ἐφορμῶν-
 E τῶν δὲ ὀλίγῳ τ' πολέμιων. ἐκεκάλου δ' αὐτῶν καὶ τ' τει-
 χῶν κατασθῆναι, ἀκατεσθῆσεν ἐπὶ Ὀράκῃ πρὸ Βισαῖθην,
 αὐτῶν καταφυγῶν, ὡς ἐπὶ τῆ πατρίδι μὴ διωαμῶν βιοδῶν,
 ἢ μὴ βυλόμῶν. οἱ δ' Ἀθηνῶν πεισθέντες, ἐτέρους εἰδοντο
 στρατηγίς. ἐνδεικνύμενοι τὴν πρὸς ἐκείνον ὄργῳ καὶ καχῆ-
 ροίαν. ἀδὲ πωθανόμενος ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ δεδοικῶς, ἀπῆλ-
 θεν ἐκ τῶν στρατοπέδων πρὸ τῶν καὶ συναγαγῶν ξείους, ἐπο-
 λέμει τοῖς ἀβασιλῶν τοῖς Θεραξίν ἰδίᾳ, καὶ πολλὰ χερματῆ
 ξωνήγαμν ἀπὸ τ' ἀλισκομῶν καὶ τοῖς Ἑλλησιν ἅμα τοῖς
 πρὸς οὐκ ἐπὶ ἀδείας ἀπὸ τῶν βαρβάρων παρξίχεν. ἐπεὶ δ' οἱ
 F πρὸς Τυδέα καὶ Μένανδρον καὶ Ἀδείμῶτον στρατηγῶν πᾶ-
 σαις ὁμοῦ τῶν ὑπαρχῶν τῶν ναὺς τοῖς Ἀθηνῶν ἔχοντες
 ἐπὶ Ἀίγῶν ποταμοῖς, εἰώθησαν ἐπιπλέειν ἐπὶ Λυσάνδρου ναυλο-
 χῆντι πρὸς Λάμψακον, ἀμὴν ἡμέρᾳ πρὸς ἀλέμῶν, καὶ πάλιν
 ἀνασφρέφειν ὀπίσω καὶ διημερῶν ἀπᾶκτως καὶ ἀμελῶς,

ἄτε δὴ καταφρονοῦντες, ἐγγύς ὦν ὁ Ἀλκιβιάδης ἐπεὶ εἶδεν
 οὐδ' ἠμέλησεν, ἀλλ' ἵππων παρσελεύσας ἐδίδασκε τὸς στρα-
 τηγῆς ὅτι κακῶς ὀρμῶσιν ἐν χωρείοις ἀλιμύροις καὶ πόλιν οὐκ
 ἔχουσιν, ἀλλὰ πόρρωθεν ἐκ Σησού τὰ ἑπιτήδεια λαμβάνον-
 τες, καὶ παροικῶντες ὁ ναυτικόν, ὅταν ὅτι τῆς γῆς γῆρηται,
 πλανώμενον ὅποι πῆς γέλοι καὶ δεσπορεύμενον ἀντεφορμῶν-
 τος ἀδύς σόλῃ, παρὸς ἑπιτάγμα μοναρχικόν εἰρησμένῃσι σω-
 πῆ πύργῳ ποιῆν. ταῦτα δ' ἐλέγχετο τῷ Ἀλκιβιάδῃ, καὶ πα-
 ραινοῦτος εἰς Σησὸν μετορμύσασθαι τὸν σόλον, οὐ παρσεύχον οἱ
 στρατηγῆς. Τυδεὺς δ' ἐκ παρὸς ὕβρει ἐκέλευσεν ἀποχωρεῖν·
 οὐ γὰρ ἐκείνοι ἀλλ' ἑτέροις στρατηγεῖν. ὁ δ' Ἀλκιβιάδης ὑ-
 ποιήσας τὴν παρσεύχουσαν ἐν ἀδύς, ἀπήει, καὶ τοῖς παρσεύ-
 ποιῶσι τῷ ἀπὸ ἑστρατοπέδου γνωρίμῳ ἐλέγχετο ὅτι μὴ παρ-
 πηλακισθεῖς οὕτως ὑπὸ τῷ στρατηγῶν, ὀλίγας αἰὲς ἡμέρας
 ὑπάγκασε Λακεδαιμονίους ἀναναυμαχεῖν ἀδύς ἀκρίτας,
 ἢ τὰς ναῦς ἀπολιπεῖν. ἐδοκίμει δὲ τοῖς μὲν ἀλαζονείᾳ, τοῖς
 δ' εἰκότα λέγειν, εἰ Θρακῆς ἐκ γῆς ἐπαγαγὼν πολλοὺς ἀ-
 κριτίας καὶ ἵππους, παρσεύχοντο καὶ ἀναναυμαχεῖν ὁ στρα-
 τὸπέδον αὐτῶν· ὅτι μὲν τοῖς ἀκρίταις τῷ Ἀθηνῶν ὀρθῶς
 σιωπῆς, ταχὺ δ' ἔργον ἐμύρτυρσεν. ἀφῆκε γὰρ αὐτοῖς καὶ ἀ-
 παρσεύχουσαν, ἢ Λυσάνδρου παρσεύχοντος, ὅτι μὴ μόνον ἑπι-
 ρεῖς δὲ ἐφυγῶν μὲν Κόινονος. αἱ δ' ἄλλαι μικρὸν ἀπολείπου-
 σαι δεκασίων, ἀπήρησαν ἀχμάλωπι τῶν δ' ἀφῆκτων
 τετραλίους ἐλὼν ζῶντας ἀπέσφαξεν ὁ Λύσανδρος. ἔλαβε
 δ' ἐκ τῆς Ἀθηνῶν ὀλίγα χρῆμα, καὶ τὰς ναῦς ἐπέστησε, καὶ
 τὰ μακρὰ τεῖχη κατέλειπε. ἐκ δὲ τούτου φοβηθεὶς ὁ Ἀλκι-
 βιάδης ἀρχόντας ἤδη καὶ γῆς καὶ θαλάσσης τοῖς Λακεδαιμο-
 νίοις, εἰς Βιθυνίαν μετέστη, πολλὰ μὲν ἄγων χρέματα, πολ-
 λά δὲ χερμίζων, ἐπὶ δὲ πλείω καταλιπὼν ἐν οἷς ἄκει τεύχε-
 σιν. ἐν δὲ Βιθυνίᾳ πάλιν, οὐκ ὀλίγα τῶν ἰδίων ἀπολέσας, καὶ
 παρσεύχοντο ὑπὸ τῶν ἐκεί Θρακῶν, ἔγνω μὲν ἀναβαίνειν
 παρὸς Ἀρξάξερζην, εἰ αὐτὸν τε μὴ χεῖρονα Θεμιστοκλέους
 πειρωμένῳ βασιλεῖ φανεῖσθαι νομίζων, καὶ κρείττονα τιῶν
 παρσεύχοντο. ἐν γὰρ ἑπι τοῖς πολίταις ὡς ἐκείνον, ἀλλ' ὑπὸ τῆς
 παρσεύχουσης ἐπὶ τοῖς πολεμίοις ὑποურγήσῃ, καὶ δεήσεισθαι
 τῆς βασιλείας διωάμεως. ὑποείπει δὲ τὸ ἀπόδου μὲν ἀσφα-
 λείας μάστιγα Φαρνάβου οἰόμενος παρέξειν, ὅχι παρὸς
 αὐτὸν εἰς Φρυγίαν, καὶ σιωπῆς θεραπείων ἄμα καὶ π-
 μύρμος. Ἀθηνῶσι δὲ χαλεπῶς μὲν ἔφερον καὶ τῆς ἡγε-
 μονίας ἀποστρεφθέντες· ἐπεὶ δὲ καὶ τιῶν ἐλθῶντα ἀφελό-
 μενος αὐτῶν ὁ Λύσανδρος ἀνδράσι τεράχοντα παρέδωκε τιῶν
 πόλιν, οἷς οὐκ ἐχρήσαντο σάζεσθαι διωάμενοι λογισμῶν,
 ἀπολωλότων ἤδη τῶν παρσεύχουσαν σιωπῆσαν ὀλοφύρο-
 μενοι, καὶ διεξιόντες τὰς ἀμύρτιας αὐτῶν καὶ ἀγνοίας· ὦν με-
 γίστην ἐποιούτο τιῶν δουτέραν παρὸς Ἀλκιβιάδην ὀρζην.
 ἀπερρίφη γὰρ ἐδὲν ἀδικῶν αὐτοῖς, ἀλλ' ὑπὸ τῆς χαλεπῆσαντες
 ὀλίγας ἀποβαλόντι νῆες ἀσχερῶς, ἀσχερῶν αὐτοῖς τὴν κρείττον καὶ
 πολεμικώτατον ἀφείλοντο τὴν πόλεως στρατηγῶν. ἐπὶ δ' οὕτω ὁ-
 μως ἐκ τῆς παρσεύχουσαν ἀπέφερε πῆς ἐλπίς ἀμυδρὰ, μὴ παν-
 τάπασι ἐρρεῖν τὰ παρσεύχοντα τῶν Ἀθηνῶν Ἀλκιβιάδου
 παρσεύχοντος. ἔτε γὰρ παρσεύχοντο ἡγάπησε φέρον ἀπαρσεύχοντος
 ζῆν καὶ μὴ ἡσυχίας, ἔπειτα, εἰ τὰ κατ' ἑαυτὸν ἰσχυρῶς ἔχει,
 παρσεύχοντα Λακεδαιμονίους ὑβρίζοντας, καὶ τοῖς τεράχοντα
 παρσεύχοντα. ταῦτα δ' οὐκ ἔμεινον οἰεῖσθαι πολεῖν ἔτι τοῖς
 πολλοῖς, ὅτι καὶ τοῖς τεράχοντα φροσίζετο ἐπὶ τῆς καὶ ἀπὸ πύργου ἀναεῖ, καὶ λόγον ἔχον πλείστον ὦν ἐκείνος ἐπαρσεύχοντο καὶ

A per contemptum hostium: Alcibiades, qui in pro-
 pinquo agebat, haud flocci pendit id vel negle-
 xit, sed equo aduectus, incommodam stationē do-
 cuit eos delegisse locis importuosis & oppido ca-
 rentibus: è longinquo autem necessaria Sesto pe-
 tere, & finire socios nauales, quum in terram de-
 scendissent, quo cuiusq; animus ferret, vagos pala-
 ri, quum classis ipsis obiecta staret ad vnus iussum
 imperatoris omnia facere obsequenter assueta.
 Hæc monenti Alcibiadi, & ad traducendam Se-
 stum classem hortanti, non auscultauerunt prætore-
 res. Tydeus insuper contumeliose, vt facesseret
 imperauit: neque enim penes ipsum sed alios esse
 imperium. Ita Alcibiades, suspicatus etiam nonni-
 hil in iis proditiōnis, abscessit, & ad familiares, qui
 ex castris ipsum proferebantur, dixit, nisi tam in-
 signi cōtumelia esset affectus à prætōrib., paucis die-
 bus compulsurum fuisse se Lacedæmonios, vt clas-
 se confligerent cum ipsis, aut desererent naues. Vi-
 sus quibusdam id est ostentanti gratia iactasse, aliis
 dixisse consentanea, si Thracib. ex continenti im-
 missis multis iaculatorib. & equitibus oppugnaret
 quateretq; eorum castra, nam peccata cum Athe-
 nienſium res ipsa breui comprobauit recte perui-
 disse. Siquidem quum subito hos & ex improuiso
 adortus Lyſander eſſet, octo naues cum Conone
 solæ effugerunt, reliquæ paulo minus ducentæ ca-
 ptæ atq; abstractæ. Tria millia capitum cepit atque
 trucidauit Lyſander: Athenas quoq; breui post in-
 potestatē redegit, naues inflammauit, longos mu-
 ros diruit. Hinc Alcibiades, formidine imperantiū
 terram mariq; Lacedæmoniorū, secessit in Bi-
 thyniam, magnamq; vim deportari curauit pecu-
 niæ, magnam tulit secum, maiorem etiam in qua
 degebat arce reliquit. In Bithynia, inde magna for-
 tunatū suatū parte nudatus & ab illius loci Thra-
 cibus exutus, statuit ad Artaxerxem contendere,
 ratus non deteriorē se Themistocle experimentū
 agenti regi probaturum & meliorem causa. Neq;
 enim aduersus ciues se, vt illum, sed pro patria ad-
 uersus hostes operam suam præstaturum, & postu-
 laturum à rege opem. Facultatem itineris tuti im-
 primis censens Pharnabazum præbiturum, con-
 tendit ad eum in Phrygiam, egitq; apud eum, inui-
 cem colens eum, & ipse honorifice habitus. At A-
 thenienses ægre ferebant vel imperiū sibi extortū:
 vbi vero, libertate quoq; iis adempta, triginta re-
 ctōres Lyſander imposuit vrbi, quæ non venerant
 in mentem, quum esse possent incolumes, rebus iā
 profligatis perspexere, lamentantes commemo-
 rantēq; peccata & imprudentiam suam, quorū du-
 cebat maximum alteram in Alcibiadem indigna-
 tionem. Namq; proiectus fuit nihil ipse secus me-
 ritus, sed incensum in ministrum, qui paucas naues
 fœde amiserat, fœdius ipsi præstantissimo bellico-
 sissimoq; ciuitatem spoliauerunt imperatore. Ad-
 huc tamen ex præſenti rerū statu spes quædā vtiq;
 affulgebat exulis, haud semel esse in columi Alci-
 biade de rep. Atheniense actū. Qui. n. ante non fa-
 tis habuisset in otio & quiete viuere exul, ne nunc
 quidē, si res saluæ sint ipsius, eum Lacedæmoniorū
 superbiā & tyrannorum neglecturum cōtumeliā.
 Hæc non erat absōnū plebē somniare, quando tri-
 ginta illis quoq; in mentē venit curā agere, sedulo
 explorare, atque aduertere quid ille moliretur vel

deliberat
 non poss
 apud pop
 nere, &
 Athenie
 prætore
 rum no
 à magis
 beret
 lert
 run
 tur mi
 mand
 & Sutu
 forte Al
 vna am
 quierem
 ce esse
 suum tem
 gmentoc
 ferunt à
 pus suum
 non mol
 qui miss
 mittere
 cumfuf
 Alcibi
 gninies
 za, dem
 gnet, ex
 gratia ve
 ut. Nem
 nus cong
 gellere.
 cessisse
 que obu
 copia ple
 filiam fuf
 quum H
 abducta
 sentu
 bazum fu
 nios: sed
 am in
 ter contu
 ha Alci
 v dūm
 PL
 & inf
 nus, qu

deliberaret. Postremo docuit Lyfandrum Critias non posse Lacedæmonios, dum reipub. arbitrium apud populum Athenis foret, secure imperium tenere, & vt placide & patienter paucorum ditionē Athenienses ferant, acquiescere eos tamen rebus præsentibus non permittendum Alcibiadem. Cæterum non prius hæc Lyfandrum mouerunt, quam à magistratibus vrbanis est scytala allata, quæ iuberet vt Alcibiadem tolleret, siue illi quoque solertiam eius & in rebus gerendis felicitatē timuerunt, siue Agidis id dederunt gratiæ. Quum igitur missō nuntio Lyfander ad Pharnabazum id ei mandasset exequendum, atque ille Magæo fratri & Sufamithri patruo hoc facin⁹ delegasset, agebat forte Alcibiades in vico quodam Phrygiæ, eratq; vna amica Timandra. Ei imago secundum quietem huiuscemodi oblata est. Visus est amicæ esse amictus amiculo, & in vlnis illa caput suum tenens faciem comete more fœminæ, pigmentoque & fuco illinere. Alii vidisse eum ferunt à Magæo se in somno obruncari, & corpus suum comburi, atque hanc fuisse ei speciem non multo ante obitum obiectam aiunt. At illis, qui missi ad eum fuerunt, non fuit animus committere se in domum vbi agebat: sed corona circumfusi succenderunt eam. Qua re animaduersa Alcibiades, vestes & stragula pleraq; glomerata igni iniecit, ac lacerna sua circum sinistram intorta, dextra strictum tenens gladium, deiecit se in ignem, ex quo inuiolatus ante euasit quam deflagrarent vestes, barbarosque conspectu suo dissipauit. Nemo enim præstolatus est eum, neq; cominus congressus, sed eminus iacula & sagittas ingessere. Quum ad eum modum cecidisset, & recessissent barbari, sustulit Timandra cadauer, suisque obuelatum & inuolutum tunicis ex præfenti copia splendide & proluxe funeravit. Huius ferunt filiam fuisse Laidem, quæ dicta fuit Corinthia, quum Hyccaris Siciliæ oppidulo fuerit captiua abducta. Nonnulli in cæteris Alcibiadis fato his assentiuntur: autorem cædis tamen non Pharnabazum fuisse, neq; Lyfandrum, neq; Lacedæmonios: sed puellam Alcibiadem nobilis loci pelletam in contubernio habuisse, cuius fratres grauiter contumeliam ferentes, domum in qua degebat Alcibiades inflammasse, atq; illum se deiecisse, vt dictum est, & per ignem erupisse.

οικίαν νύκτωρ, ὅτ' ἡ διαγνώμην ἐτύγχευεν ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ καταβῆεν αὐτὸν ὡς περ εἶρηται ἄλλοις πρὸς Ἐξομόχου.

A διανοεῖτο. τέλος δὲ Κριτίας ἐδίδαξε Λύσανδρον ὡς Ἀθηναίων ἐκείνῃ δημοκρατουμένων ἀσφαλῶς ἀρχὴν Λακεδαιμονίῳ τῆς Ἑλλάδος. Ἀδελφῶν δ' ἑκάστου πρὸς αὐτὸν καὶ καλῶς πρὸς ὀλιγαρχίαν ἔχουσιν, ὅτι ἐὰν ζῶν Ἀλκιβιάδης ἀβρεμῆν ὅτι τ' ἡγεσώτων. ἔμιν ἐπέσθη γὰρ πρὸς τούτοις ὁ Λύσανδρος ἢ τῶν οἴκῳ τελευτῶν σκυτάλιον ἐλθεῖν, κελύεσαν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸ Ἀλκιβιάδου. εἴτε καὶ κείνων φοβηθέντων τ' ὄξύτητα καὶ μεγαλοπραγμοσύνην τῶ ἀνδρῶν, εἴτε τῶν Ἀθηναίων ἡγεσώτων. ὡς οὖν ὁ Λύσανδρος ἐπεμψεν πρὸς τὸν Φαρνάβαζον ταῦτα πρὸς τὴν κελύεσαν, ὁ δ' ἡ Μαγὰν τε τῶ ἀδελφῶν καὶ Σισαμίδην τῶ φίλῳ πρὸς τῶν πατρῶν ἔργον. ἔτυχε μὲν ἐν κώμῃ πρὸς τὴν Φρυγίαν ὁ Ἀλκιβιάδης τότε διαγνώμην, ἔχον Τιμάνδραν μετ' αὐτῆς τὴν ἐπιπέραν ὅτι τ' ἡ τοῖς ὑπνοῖς εἶδε τοιαύτην. ἐδὸκει τῶ κελύεσαν μὲν αὐτὸς τ' ἐσθῆτα τ' ἐπέσθη, ἐκείνου δ' ἡ κεφαλὴ ἐν τῶ ἀγκύλαις ἔχουσαν αὐτῶν χρυσὴν ὁ πρὸς ὅσον ὡς περ χυμῶν, ὡς πρὸς τὴν ψιμίθισαν. ἔτερον δὲ φασὶν εἶναι τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνοντα αὐτῶν τοῖς πρὸς τὸν Μαγῶν ἐν τοῖς ὑπνοῖς, καὶ τὸ σῶμα κατόχου. ἀλλὰ τ' μὲν ὅτι ἐπὶ πολλῶν ἡγεσῶν λέγουσι πρὸς τῆς τελευτῆς. οἱ δὲ πεμψέντες πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἐτόλμησαν εἰσελθεῖν, ἀλλὰ κύκλῳ τ' οἴκῳ περὶ πάντες, ἐνεπίμπεσαν. ἀπομόχου δ' ὁ Ἀλκιβιάδης, τ' μὲν ἡματιῶν τὰ πλείστα καὶ τ' ἐρωμάτων σωμαγαγῶν, ἐπέριψεν τῶ πυρῆς. τῆ δ' ἄριστερῆ χειρὶ τῶ αὐτῶν χλαμύδα περικελεύσας, τῆ δεξιῆ ἀσπίδα μὲν ἐν χειρὶ, ἔξέπεσεν ἀπὸ τῆς πυρῆς ὅτι ἡ ἀσπίδα καὶ τῶ ἡμέτερον καὶ τῶ βαρβάρους ὄφθεις διεσκέδασεν. ὅσοις γὰρ ὑπέμεινεν αὐτὸν, ἔδ' εἰς χεῖρας σκυήλην, ἀλλὰ ἀποσάντες ἔβησαν ἀκροπόλις καὶ τῶ δόμοισιν. ἔπειτα δ' αὐτῶν πεσόντων, καὶ τῶ βαρβάρων ἀπελθόντων, ἡ Τιμάνδρα τὸν νεκρὸν ἀνείλετο, καὶ τοῖς αὐτῆς περικελεύσασα χιτῶνισσῶν, ἐκ τῶν παρόντων ἐκδήδουσε λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως. ταύτης λέγουσι συγκατέχευε τῶν Λαίδα, τ' Κορινθίαν μὲν πρὸς τὸν ἄλκιον, ἐκ τῶ Ἰκκῆρον Σικελικῶν πολιέματος ἀρχαίων τῶν ἡγεσῶν. ἔπειτα δ' αὐτῶν ἄλλα πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδου τελευτῆς ὁμολογῶν τῶ τοῖς αἰτίαν δὲ φασὶν ἡ Φαρνάβαζον ὅτι ὁ Λύσανδρον ὅτι ἡ Λακεδαιμονίους πρὸς αὐτῶν, αὐτὸν δ' ἡ Ἀλκιβιάδην πρὸς αὐτῶν πρὸς αὐτῶν διεφθάρχετο γυμνασίου, ἔχον τὸν αὐτῶν τοῖς ἀδελφοῖς τῶ γυμνασίου τῶ ὑβρίων ἡ μετρίως φέροντας, ἐμπαροῦσα τε τῶ

P L V T A R C H I
C. M A R C I V S
C O R I O L A N V S.

M A R C I O R V M gens Romæ inter patricios multos dedit claros viros, ex quibus Ancus Marcius fuit Numæ ex filia nepos qui post Tullum Hostiliū regnavit. Ex hac familia est P. & Q. Marcii fuere, qui magnū & insignē aquæ ductū Romæ fecerūt: & Censorinus, quæ populus Romanus creavit iterū censorē.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ
Μ Α Ρ Κ Ι Ο Σ Γ Α Ι Ο Σ
Κ Ο Ρ Ι Ο Λ Α Ν Ο Σ.

Μ Α Ρ Κ Ι Ω Ν οἶκος ἐν Ῥώμῃ, τ' πατρικίων πολλοὶ παρέχον ἐπὶ δόξῳ ἀνδρας, ὡν καὶ Μάρκιος καὶ Γάιος ὁ Νεμαῖος ἡγεσῶν, καὶ Μ. Τύλλιον Ὀξύλλιον βασιλεὺς ἡγεσῶν. Μάρκιος δ' ἦσαν καὶ Γόπλιος καὶ Κόιντος, οἱ πλείστοι ὑδῶν καὶ κελύεσαν ἐν Ῥώμῃ καταργήσαντες καὶ Κίωσῶν, ὃν δις ἀπέδρεσε πημητῶν ὁ Ῥωμαίων δ' ἦμος.